hội nói chuyện với các bạn. Cho nên chúng ta có cái duyên lành này chúng ta cố gắng tu để chúng ta về và chúng ta chiêm ngưỡng những cái danh tài đó vẫn còn ở, hổng có ai chết và hổng có ai mất. Cho nên các bạn yên trí tu thanh lọc để về đó mà chứng nghiệm những cái gì mà các bạn đào, những lịch sử đào rồi các bạn mới chứng nghiệm sự thật những vị đó còn ở đó. Hay vô cùng, siêu diệu vô cùng! Cho nên chúng ta người tu Vô Vi này tương lai sẽ có cơ hội dự về cái Siêu Văn Minh của Thượng Đế, thật sự siêu văn minh. Hổng có phải nói hoài như ở đây, nói chút họ hiểu rồi. Ráng tu, giữ cái thể xác này, giữ cái tâm thức quân bình và hưởng cái thanh giới thanh quang của Thượng Đế từ giờ phút khắc đã ân độ các bạn, nằm lòng trong tâm của các bạn. Cho nên hưởng nó, tận hưởng nó thì các bạn không có bị già nua và không có bị đau khổ nữa. Người đau khổ lo buồn, tham lam nó dễ già. Họ phong phú hơn chúng ta nhiều, họ mới cho chúng ta được mà họ thiếu sót hơn chúng ta họ đâu có cho. Cho nên bây giờ người ta nói tới Thượng Đế, có người chấp chửi Thượng Đế, nó sợ mất cái của nó mà nó chửi Thượng Đế thôi: *"Mầy thờ Thượng Đế rồi mầy bỏ tao á!"*. Nó nghĩ chỗ đó, tội nghiệp! Cái của vô cùng của Ngài đã dành cho chúng sanh, mọi người trong công bằng. Mặt trời là chính Ngài làm chủ, mặt trăng cũng Ngài làm chủ và mặt trời mặt trăng là ban chiếu cho tất cả chúng sanh chứ đâu có bỏ một ai. Mà hỏi cái thức thanh tịnh của Ngài đâu có bỏ, còn hơn mặt trời mặt trăng nữa kia mà! Tại sao chúng ta lại chối từ những điều đó? Chối từ là cái gì? Là không chịu mở tâm mà thôi. Chối từ là cái gì? Không chịu hợp qui nhất trong cơ tạng của chúng ta. Cho nên các bạn may mắn được cái Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai. Duy nhất luồng điển của các bạn trong ngũ... nó có tam giới này rồi nó mới qui nhất lên trung tim. Lúc đó các bạn mới có chỗ chứa chơn lý của Thượng Đế. Một giọt thôi là các bạn triển miên vô cùng năm này tới năm kia, đời này tới kiếp nọ các bạn vẫn sử dụng được hoài và không có mất. Nguyên tử sanh tồn thanh điển đời đời bất diệt là của Thượng Đế mới có độc quyền, người khác không có thể làm được. Chúa Cha mới là chánh gốc, thấy rõ không? Chúa Tể Càn Khôn nắm hết. Nếu mà Chúa Tể Càn Khôn mà ôm bao nhiêu quả địa cầu bây to vầy là đâu có được, chỉ ôm một chút xíu thôi. Một chút xíu là biến chế ra vô cùng. Thì bây giờ dòm lại các bạn là giọt máu đào chớ có gì. Hồi ở trong bụng mẹ có giọt máu chớ gì đâu, có chút xíu à mà bây giờ to rầm rầm đứng đó cãi, nói chuyện kêu bằng không cần thiết không à, chuyện cần thiết không biết. Há, há... chuyện lớn to thì ta biến nó thành nhỏ, ta ngồi ta thiền là ta biến nó thành nhỏ rồi mà chuyện nhỏ ta biến nó thành không ta về trời có gì đâu, thấy không? Đó, có chút à! Cho nên các bạn ngồi thiền tới mê rồi các bạn thấy sao mất tôi rồi. Lớn nó biến thành nhỏ rồi, rồi từ cái nhỏ nó biến thành không à, ban đầu thấy chớp sáng rồi thôi hổng có gì hết, rồi dòm trở lại té ra mình vô hình vô tướng. Mình là từ Đại Thanh Tịnh giáng lâm xuống thế gian, bây giờ mình cố gắng tiến tới đại thanh tịnh để hòa với Đại Thanh Tịnh. Đó là về với Cha. Thì khi các bạn đại thanh tịnh rồi các bạn dòm tất cả là một, thì cái gì các bạn cũng có chớ, thấy chưa? Khi mà các bạn ở trên đỉnh đầu này, ở trên đỉnh đầu này có chút xíu à: *"Tôi bây to vầy mà ông kêu tôi ở đây có chút xíu à!"*. Nhưng mà ngón chân cái đau nó cũng phải báo cáo cho đỉnh đầu, ngón tay ngứa cũng phải báo cáo cho đỉnh đầu, lỗ tai ngứa nó cũng báo cáo cho đỉnh đầu – Đỉnh đầu là xếp hết chơn, thấy chưa? Kim Tự Tháp ở chỗ đó mà đi đâu tốn tiền máy bay đi coi Kim Tự Tháp. Há, há... nó sinh tồn bất diệt ở nơi đó mà hổng hiểu. Nó liên hệ với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ. Khi các bạn ở đó thì các bạn nghĩa là muốn tưởng người nào thì nó có hiện diện rồi. Dễ dãi quá, không có khó khăn! Vệ tinh đã chứng minh rồi, bây giờ chúng ta nói telephone qua Bankok nói rõ như ở Mỹ rồi. Nó đưa tuốt lên trên, ở trên nó chuyển xuống tới rồi, thấy không?

**63. Từ khi con ngộ được Pháp Lý Vô Vi và con cố gắng thực tâm để hành thiền thì trong những giai đoạn mà con đạt được ấn chứng, thì trong khoảng 6 tháng con có những ấn chứng rất là đặc biệt và con rất lấy làm vui mừng nhưng mà con vẫn không tin, con cố gắng tu hơn nữa để thấy những cái gì hay hơn. Vào tháng cuối năm 1985, Thầy có đến Texas viếng thăm các con tại Dallas. Thầy có đến thiền đường của anh Nguyễn Võ để thuyết giảng và sau khi Thầy đã rời khỏi rồi thì đêm con mới nằm ngủ con mới thấy Thầy cũng đến nhà anh chị Võ và các bạn đạo cũng quây quần để học hỏi nơi Thầy. Thì có bạn đạo bên phái nữ hỏi Thầy: "Tại sao các vị sư tu hành ngày xưa rất là dày công mà còn phải xuống địa ngục?". Lúc đó Thầy không có trả lời mà Thầy ngồi trên bàn, Thầy nhìn ngay con, con mới nhìn ngay Thầy – nguyên một luồng điển từ ở trên Thầy phóng cho con, khi nó vừa tới con nó tỏa ra khắp bộ đầu. Con nghĩ rằng hào quang Thầy phóng cho con, lúc đó con hưởng không hết. Đồng thời thì trên tay con có những tờ giấy mà không có chữ nghĩa hết mà Thầy nhìn qua con truyền điển để con trả lời mà con thấy hình vẽ không hà nhưng mà con vẫn trả lời con nhìn qua các chị: "Thưa chị, tại vì các vị sư đó tu hành ngày xưa không có pháp, không chánh pháp cho nên đi lạc đường phải xuống địa ngục, còn ngày hôm nay chúng ta có cái pháp rất là rành mạch Thầy đã chỉ rất là rành rồi. Chúng ta cố gắng tu đi không bao giờ xuống địa ngục nữa hết, cứ ba pháp đó cố gắng hành...". Thì con nhìn qua Thầy con thưa Thầy như vậy có được không Thầy? Thầy nói: đầy đủ và ngắn gọn lắm. Thì con bao nhiêu đó con trình Thầy có phải như vậy không?**

Đúng nó vậy! Cho nên khi mà chúng ta đi được và lúc còn sống mà chúng ta thấy được cái cảnh thực tại như vậy mà chúng ta trở về nói lại với người thế gian, người thế gian nói chúng ta kỳ thị chớ thật không chịu học. Tu là hành, chính Đức Thích Ca đã bỏ tất cả sự nghiệp và hành thành công mà ngày hôm nay cũng có những vị sư thành công lên cõi Trung Thiên dạy đạo có, chớ không phải là tất cả vị sư đi xuống địa ngục, có một số nào thôi. Cho nên chúng ta mới thấy rằng có người kêu bằng thật sự dày công tu học và muối dưa hai buổi hành xác vô cùng tạo phước duyên cho kiếp sau. Cho nên

những vị đó chết rồi lại được luân hồi ở trong cái gia tộc quí sang và tiếp tục tu hành để tận độ chúng sanh. Cho nên nhiều khi lời nói của quí vị đó siêu với một tần số thích hợp, vừa có mở miệng ra là mọi người xin qui y liền. Có bao nhiêu đó có nhưng mà tu rất khổ cực. Cho nên muốn biết điều đó, chúng ta cũng có thể tu và chúng ta tới thăm quí vị đó, lúc nào Ngài cũng kham khổ tu học. Còn cái phương pháp này là tu tắt, bước về điển. Mà những vị đó trước kia tu thành đạo rồi cũng viết điển kinh, có điển kinh, trong chùa có điển kinh. Nhưng một số lấy đạo tạo đời thì đương nhiên số đó phải đi học khổ tại cõi âm. Còn những người mà có ý chí siêu thoát và họ làm kêu bằng những chuyện thế gian không tưởng tượng được, họ cũng đắc quả vậy. Cho nên chúng ta không có nói rằng tất cả những vị sư xuống địa ngục. Chúng ta nói câu này có lỗi mà chúng ta phải dùng cái ý chí mà để học cái hạnh niệm của họ, họ tu đến đâu vì trình độ người ta tới đâu người ta tu tới đó, và chúng ta thích cái này thì chúng ta chỉ lo chuyên cần tu học về điển giới. Cho nên lục căn lục trần chưa mở chưa thức đều thì có nhiều khi xuất ngôn tống cao ngạo mạn, nếu mà thức đều thì không dám khinh bỉ một vị sư nào - đều là tận độ chúng sanh, không bằng cách này cũng bằng cách nọ. Kẻ tu phước, tu phóng sanh là tu phước. Cho nên tám vạn bốn ngàn pháp môn, không có pháp môn là không phải của Thượng Đế hết, nhưng mà chúng sanh không hiểu Thượng Đế thành ra phủ nhận mà thôi. Ăn cơm của Thượng Đế mà lại chê Ông Trời. Tất cả đều ăn cơm của Thượng Đế mà chê Ông Trời.

**64. Đã từ lâu con vẫn còn động loạn, lúc nào cũng không yên?**

Thì bây giờ niệm Phật mới được. Ráng niệm mà niệm ngay trung tim bộ đầu. Không có xài cái tâm nữa.

**Cái động loạn nó cứ đến mình hổng cản nổi, nó cứ đến...**

Nó đến đến là cái nhồi quả rồi.

**Phải biết cái căn quả gì mà...**

Không! Phải nhồi quả, nếu mà anh định cứu độ chúng sanh anh phải phát nguyện – nó đến với anh, anh nói đây là nhồi quả để thử cái chiếc thuyền của tôi có thể chèo tới bến giác không. Tôi biết cảm ơn quí vị, tôi chấp nhận và không có oán trách, không cho đó là trở ngại nhưng mà lấy oán làm ân. Nhờ cái cơ hội này tôi mới tiến thân. Phải cảm ơn. Không sao đâu! Động loạn nhiều chừng nào là nó thử cái chiếc ghe anh coi có bị lủng không.

**Nhưng mà nó lộn xộn quá thì làm sao?**

Hổng có lộn xộn! Anh phải bắt nó niệm Phật là không có còn lộn xộn, tại niệm không chú đáo mà thôi. Cương quyết niệm Phật! Bây giờ có băng rồi hỗ trợ, lúc nào lộn xộn anh cứ bật băng: "Cho mầy nghe nhưng mà thuyền này vẫn vững, nhất định chèo về Bến Giác". Thử đi! Phong ba bão táp cũng không sợ, cứ yên chèo đi đã có định hướng rồi, không sợ nữa. Đó Thập Tam Ma trong cơ thể nó thử mình chứ ai. Nó chạy chỗ này chút, chạy chỗ kia chút coi thử chủ nhân ông có tỉnh không mà nếu chủ nhân ông mà sa ngã, nó trở lại vị trí ông chủ rồi, nó lật đổ cơ đồ tâm linh của anh.

**65. Thiên đàng, địa ngục tâm này dựng nên đó thì nó có khác hay là có giống cái thiên đàng, địa ngục mà do Thượng Đế tạo? Mà nếu nó giống là giống ở điểm nào? Và nó khác là khác ở điểm nào?**

Cho nên nó giống là chính nó được khai mở ở trong cái thức hòa đồng và tự hành đi tới. Cho nên những người mà tự hành đó... cho nên Vô Vi chủ trương là "đời đạo song tu". Mình tự hành nhưng mà phải dính líu với đời, do cái đời nó đụng mình mới thức, thức mình mới tiến mới thấy giá trị của thiên đàng mà từ chối cái cảnh địa ngục si mê có thể lôi cuốn cho nên "đời đạo song tu". Còn cái phần của thiên đàng tạo đó là ở trong tâm chúng ta quân bình rồi thì chúng ta mới thấy cái đại thế giới của thiên đàng. Thấy rõ như vậy khi chúng ta xuất ra chúng ta thấy rõ y như thiên đàng, không có gì hết nhưng mà dòm lại cái thể xác khi chúng ta xuất ra rồi chúng ta trở lại thể xác của chúng ta cũng có cảnh người trật tự, cái tiểu thiên địa này cũng có. Nhưng mà chúng ta là chủ nhân ông của cái tiểu thiên địa này, thì hai cái nó tương ứng trong thiên đàng có cái gì thì trong khối óc chúng ta có cái nấy mà trong ngũ tạng chúng ta cũng có trật tự như vậy. Khi chúng ta trở về chúng ta cũng thấy cái thanh cảnh đó. Cho nên người tu luyện đạo, người ta ngồi người ta trì niệm mãi, người ta hưởng dưỡng cái hào quang của họ. Luyện bao nhiêu kiếp chỉ luyện cái hào quang họ. Cái thể xác này nó tương ứng với bên ngoài thiêng đàng, cho nên những người tu đắc đạo rồi nói cái tâm ta "địa ngục cũng là tâm mà thiên đàng cũng là tâm" là muốn khuyến khích hành giả phải thực hành mới khai mở được cái chơn lý ở bên trong mà hòa hợp với cái Đại Tự Nhiên ở bên trên và cái thiên đàng sẵn có hòa làm một mới nhắm con mắt đi tới thiên đàng liền. Chớ tại sao những người tu đắc đạo người ta nói: "Tôi nhắm con mắt tôi tới thiên đàng rồi" mà người thế gian nói không có khả năng. Cho nên phải hành mới biết, không hành làm sao thấy? Cho nên đòi hỏi thực hành, cũng như bên Mỹ kinh sách nghĩa là thiên đàng, địa ngục do tâm của ta - cũng như Thiên Đàng Du Ký và Địa Ngục Du Ký đã nói kể tất cả thiên đàng, kể tất cả những chuyện địa ngục nhưng mà kết luận do tâm. Nếu tâm không hành là không bao giờ đến. Đó phải lập trật tự cho chính mình mới đến là vậy.

**Cũng tâm thiên đàng, địa ngục đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn dạy rằng: Nếu mà chúng ta còn chấp vào cảnh thì ảo cảnh đó chúng ta cũng kẹt trên đường tu. Trong đạo Phật cũng có: Mọi cảnh mà chúng ta thấy hình ảnh đều là giả cảnh, đều là tạm cảnh, đó chỉ là ảo cảnh mà thôi. Vậy thưa Thầy, cái thiên đàng mà do tâm mình tạo là ảo cảnh, cái thiên đàng là chính thật của Thượng Đế đang ngự trên đó có phải là ảo cảnh hay không?**

Không, đó là thực cảnh, nó là thực cảnh không có ảo cảnh. Còn cái thiên đàng mà dùng lý thuyết lý luận mà không hành đó là ảo cảnh, mà thiên đàng mà thực hành đó là chơn cảnh không có ảo cảnh. Cho nên đòi hỏi kêu hành giả phải hành, còn không hành mà nói: *"Chu choa, thiên đàng địa ngục cũng tâm, thủng thẳng cái tâm tôi thủng thẳng tôi làm!"*. Không làm bây giờ thì sau này không có, mà thực hành rồi đi tới nơi, không có sai chạy một li tí nào hết.

**66. Cái pháp Vô Vi có phải là một trong những phương pháp của Phật Giáo không? Nếu có phải thì một**

**trong những cái phương pháp đó có cái Xuất Hồn, như vậy việc xuất hồn ra ngoài khỏi thể xác của con người có phải là làm đúng với phương pháp của Phật Giáo hay không?**

Chúng tôi cái phương pháp Vô Vi này là cái phương pháp tu luyện tập lập lại trật tự của chính mình để đi tìm Phật mà đảnh lễ, chớ không phải dùng lý mà không hành. Cho nên cái phương pháp của chúng tôi nó có khác hơn một chút - trong Phật Giáo thì chỉ ngồi thiền không và không có cái pháp Soi Hồn. Thì cái pháp đẳng này chúng tôi có cái pháp Soi Hồn để gia tăng cái chấn động lực của bộ đầu và để mở ra và làm cho ổn định khối óc và gia tăng cái luồng thanh điển của chính mình. Đó, rồi khai thông cái Pháp Luân Thường Chuyển – trong kinh của nhà Phật cũng có nói rằng "Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai". Thì cái pháp đẳng này chúng tôi có cái Pháp Luân Thường Chuyển bằng thực hành, không phải bằng lý thuyết. Rồi thực hành rồi chúng ta nhắm mắt chúng ta mới thấy rằng xuất ra, thì chúng ta mới thấy rõ con người có hồn. Mà sự hiện diện của quí vị hiện tại ở đây là có hồn mới mang cái xác tới đây được và chúng ta đang truyền cảm và trao đổi bằng tâm thức của phần hồn. Cho nên phải xuất ra mới là đảnh lễ Phật. Cho nên nhiều người nói rằng: *"Tôi tu Phật, không tu Tiên!"*, nhưng mà không biết hồn thì có tu một triệu kiếp cũng không có bao giờ thấy được Đức Phật. Cho nên chúng ta phải hành để tiến tới và phải noi cái gương của Đức Thích Ca đã hành và đã đóng tất cả những cái gì của thế gian mà Ngài mở cái thức của thiên đàng để khai quang hào quang vô cùng trên bộ đầu của Ngài mới là nhập Niết Bàn. Nếu nói rằng: Phật nói rằng không có hồn, vậy chứ Phật lấy gì nhập Niết Bàn. Lấy cái xác của Ngài ư? Không! Xác Ngài thiêu, chết rồi cũng thiêu. Cho nên cái hồn của Ngài mới thật sự là nhập Niết Bàn. Thì bây giờ đây chúng tôi tu khai mở bộ đầu và khai mở ngũ tạng mới xuất ra mới thấy mình thật sự làm chủ của ngũ tạng và ngũ uẩn là bộ đầu của chúng ta, nhiên hậu chúng ta mới đi đảnh lễ Phật. Là cái tiểu thiên địa này, Đức Phật đã nói rằng "tứ đại giai không" thì phối hợp bằng: nước, lửa, gió, đất – trong Phật Giáo có nói, y trong kinh kệ. Mà lý thuyết không đi đến nhưng mà thực hành thì sẽ thấy rõ những gì trong kinh A Di Đà đã nói, những gì trong kinh của Đức Thích Ca đã thuyết giảng. Thì chúng ta chỉ thực hành mới đi đến, thì chúng ta mới thấy rõ rằng Đức Thích Ca quyền năng nắm trong tay nhưng mà Ngài từ bỏ quyền năng tại thế và để giải quyết cái thể xác này lập lại trật tự hòa đồng với cả càn khôn vũ trụ và không có sự chấp mê nữa. Phá chấp pháp mê để tiến tới cái sự đời đời bất diệt kêu bằng nhập Niết Bàn. Đức Phật không chết, thì người thế gian chết rồi cầu hồn cũng về nói lại được thì hồn con người cũng bất diệt. Mà sự hiện diện của chúng ta tại thế mắt mũi tai miệng, chết bao nhiêu rồi cũng còn mắt mũi tai miệng tại thế. Đó mới xác nhận cái cảnh luân hồi của nhơn sanh. Cho nên cái phương pháp công phu này là mình tự giải tỏa thực hành theo ý chí của Đức Thích Ca. Ngài đã thực hành đạt thành và chúng ta chỉ dùng lý thuyết thì không bao giờ chúng ta đạt thành. Cho nên chúng ta chỉ thực hành như Ngài. Đóng cửa thế gian mới mở cửa thiên đàng. Cái pháp Soi Hồn của chúng tôi là đóng lại, bịt cái này (lỗ tai), đóng... tưởng tượng để thức tâm, dòm để thức tâm, nghe để thức tâm, ngửi để thức tâm, nói để thức tâm. Mà giờ chúng ta ở thế gian vì sự lôi cuốn của ngoại cảnh và chỉ cho đóng kín cái này thì nó mở cái phần kêu bằng "thượng thăng" đi trở lộn lên trong sự sáng suốt ở bề trên. Cho nên khi mà những người tu về cái phương pháp này không bao lâu đọc lại kinh kệ ở trong chùa mới quí cuốn kinh hơn. Vì mình đã có trật tự và mình thấy rõ rằng Đức Phật đã thành công và khai điển kinh chớ không phải viết kinh cho người coi chơi đâu. Mà chúng ta chưa khai điển thì đọc kinh bất minh, rồi ở trong cái tánh chấp nói: chỉ là Đức Phật cao hơn hết. Đức Phật đã nói rằng: triệu triệu ức ức Phật, không phải một mình Ngài và cuối cùng Ngài nói "Phật tức tâm", và Ngài cũng nó rõ rằng "Nhơn nhơn giai thành Phật". Phật là sự quân bình sáng suốt, Phật là vô danh. Người thế gian đặt một ông Phật quá lớn nhưng mà mình không chịu tiến tới. Cho nên mấy ngàn năm nay chúng ta thờ Đức Phật, Đức Phật chưa bao giờ đem chúng ta vào Niết Bàn. Bây giờ chúng ta biết rồi, thức tâm phải hành và đến và diện kiến Ngài, đảnh lễ Ngài, học hỏi nơi Ngài trực tiếp thay vì giáng tiếp và không bao giờ rới tới được. Thành ra cái phương pháp công phu của chúng tôi là đi như vậy. Đức Phật nói rất rõ nhưng mà chỉ chờ hành giả thực hành mà thôi. Còn hành giả không thực hành mà dụng lý thuyết của Ngài thì kể cũng như không có hành.

**67. Lòng con thì muốn tu hành nhưng mà con không biết vì sao con bị người nào mà nhập vậy đó. Nhân Thầy đến đây, con muốn Thầy dùng cái giác nhãn coi giùm cho con?**

Bởi vì ở thế gian tà khí nó cũng tiến tới vô cùng, nó chỉ đi ngang mà thôi. Nhưng mà mình người tu mình phải hiểu cái phần hồn, hiểu cái hương đăng sáng suốt của mình. Cho nên tôi có phận sự thức tâm mọi người và cho mọi người thấy rằng mình phải tự thức tâm, mình là chủ thì những cái phần xâm nhập đó họ cũng biết rằng họ cũng cần phải tu. Họ cần phải tu, cái phần nhập đó là họ cần phải tu. Thiêng liêng cũng phải tu, thiêng liêng cũng muốn trở nên một vị Phật, vị Tiên để tiến tới đời đời bất diệt. Chớ thiêng liêng không muốn giam hãm tại thế và không muốn thị oai. Cho nên thời kỳ hạ ngươn này sẽ đi tới chỗ Phán Xét. Cho nên thiêng liêng phải biết và tự thức để lo tu và trả lại cái quyền tu cho hành giả. Cái phần hồn thích tu thì chúng ta phải trở về tự chủ mới là tu được, còn nếu không tự chủ thì bị lệ thuộc ngoại xâm. Mà muốn tự chủ thì hướng thượng và hiểu rõ phần hồn của chúng ta là vô cùng bất diệt. Cho nên hai phần cũng là thiêng liêng. Cho nên không nên áp dụng và theo cái phàm ngã quá nhiều thì ngoại cảnh nó xâm nhập và nó sẽ lấn áp và điều khiển chúng ta mà không hay. Chính miệng mình nói ra mà mình không biết sự sai lầm, nguy hại vô cùng. Cho nên phần thiêng liêng người ta thích sống trong thể xác con người vì người ta không có điều kiện sống. Như thể xác con người là ngũ hành có: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ sưởi ấm phần hồn họ, cho nên họ mượn được là mượn luôn. Nhưng mà cái đó, nếu chị muốn tu thì chị phải thức tâm và chị phải nghe nhiều những băng giảng để trở về với phần hồn chánh thức của chị và khuyên cả hai đồng tu. Đó mới thật sự

là tu. Còn nếu mà mượn thầy bùa, thầy phép đánh họ ra rốt cuộc họ cũng trở vô vì mình còn mến tiếc họ, họ vô thể xác. Vì hồi nào giờ mình chưa biết mình là chủ của thể xác, thành ra mở trống cửa cho người ta vô người ta chiếm nhà mình. Cho nên bây giờ mình phải tự chủ và khuyên họ đồng tu đồng tiến thì cũng phải dầy công và mất thời gian rất lâu mới là có cơ hội tu. Chớ còn phần của chị thì họ đã mượn xác chị và họ cũng muốn tu để họ cứu đời – tôi biết phần đó. Nhưng mà bây giờ phần đó phải thức tâm, phải thức tâm ngay bây giờ để tu, bởi vì ở đây không có chủ trương đánh đổ người và chủ trương khuyên cả hai đồng tiến. Mau mau trở về với Phật Pháp, mau mau tự cứu mình vì Mạt Thế đã đến rồi, Thượng Ngươn sẽ chuyển, Long Hoa sẽ phán xét tội trạng của người, chiếm thể xác bất hợp pháp. Đó đau khổ vô cùng! Cho nên địa ngục, thiêng liêng cũng biết, dầy xéo vô cùng, phải hiểu để tu. Nếu không hiểu thì một ngày nào đó không có thể trách được Trời Phật. Bề Trên luôn luôn sáng suốt và chỉ điểm một con đường tiến tới vô cùng để mình tự thoát, chớ không có bao giờ ép chế một người nào. Nếu là thầy phù thủy là nó không có dung thứ, cho đối diện và nó sẽ đánh đập. Đằng này không, đằng này là dùng thức thương yêu để xây dựng và chúng ta đồng tiến tới vô cùng. Con ma, thiêng liêng cũng muốn trở về nguồn cội, muốn trở về với Thượng Đế là Đấng Cha Lành sẵn có của chúng ta. Tại sao không đi mà còn trì trệ để ham hưởng những cái chuyện trần tục để làm gì? Có phải chuyện hữu ích đâu. Cho nên phải ráng đi, ráng để thức tâm. Mà có nhơn duyên đến đây mới được gặp, rồi đây sẽ tìm ra những cuốn băng để nghe, hai đồng thức tâm mới đi tới chỗ tu được. Chớ bây giờ đi vô chỗ nào cũng không tu được đâu. Vì cái dục vọng quá nhiều, trần trược quá nhiều, tham xâm chiếm bất hợp pháp quá nhiều. Cho nên ở đây sự đau khổ trong nội thức, thì hai cũng không đồng tiến, hai người cũng không đồng tiến. Cho nên tôi khuyên cả hai nên thức tâm và phải trở về với sự căn bản để lo tu, thấy không? Đó mới là thấy sự công bằng của Thượng Đế và không có oán trách người đời nữa, vì ta sai lầm – từ cõi tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian vì sự trần trược sai lầm, cho nên phải thức tâm trở về. Càng trở về càng được phước, càng trở về càng được thanh nhẹ, càng trở về mới thật sự là người tu. Cho nên ở địa ngục cũng học tu, chớ không phải xuống địa ngục rồi hết đâu. Đau khổ chừng nào sẽ thức tâm chừng nấy. Người đời của chúng ta ở đây đau khổ chừng nào chúng ta mới thức tâm chừng nấy. Chúng ta mới thấy rằng còn cái gì nữa? "Tôi còn phần hồn chớ không biết tứ chi nầy thôi hử, thể xác này thôi sao? Cái phần sáng suốt là chủ, cho nên tôi phải làm chủ và tôi phải chịu trách nhiệm giữa cả càn khôn vũ trụ. Tôi mang nợ cả quần chúng, chúng sanh đã cho tôi cái áo lành, Trời Đất đã cho tôi cái xác nương thân tại thế, tại sao tôi hổng lo lập lại trật tự mà để trở về căn bản của tôi". Cho nên phần thiêng liêng cũng phải kính nể cái hạnh tu của phần hồn. Cho nên chị thức tâm, chị muốn thức tâm sớm cần nghe những băng mà tôi đã thuyết giảng khắp thế giới. Những trường hợp của chị rất nhiều, tôi đã gặp và chính tôi đã khuyên nhiều người đã thức tâm và trở về tu cả thiêng liêng lẫn cả người đời. Cho nên chị nghe qua hôm nay rồi chị sẽ tìm tới những bạn đạo ở đây, chị chỉ nghe băng thôi, chưa tu được đâu! Nghe để thức tâm rồi mới tu được. Mình hoàn toàn tự chủ mới tu được, chị hiểu chưa? Nghe qua tôi nãy giờ, chị cũng cảm thấy nhẹ được một phần, chị thấy không? Rồi mà chị nghe tiếp nữa, chị sẽ nhẹ và cứu rỗi được mình và cứu rỗi những người cũng tiền duyên có biết mình, họ mới nhập mình, thấy hôn? Thì hai bên đồng tu tiến, quí báu vô cùng. Chỉ con đường đó là con đường cứu cánh và chị kiếm người trị tà hay là đánh đập, rốt cuộc nó cũng tái sanh mà thôi. Đằng này chúng tôi không có chủ trương đó, chúng tôi chủ trương thương yêu tha thứ và chúng tôi hy sinh cho cả thiêng liêng lẫn người đời, giúp đỡ trong chương trình tiến hóa để mọi người được thắp cái hương đăng sáng suốt về Phật Pháp và trở về cảnh đời đời bất diệt, tự tu tự tiến. Cám ơn chị nhiều!

**68. Thường cái pháp của ông Tám như ông Tám vừa nói tức là nhắm mắt để mà... và một cái Pháp Luân Thường Chuyển. Như vậy thường theo tôi biết thì muốn mà thi hành một cái Pháp Luân như thế nào, ít ra cái thân tâm thứ nhất là phải thanh tịnh định huệ. Nếu mà cái thể xác của mình nó còn trược nhiều quá mà mình đã khai cái tổ khiếu như vậy. Mà nếu mà đã khai, khi mà cái thiện tâm của mình nó chưa mở hẳn mà mình đã khai những tổ khiếu như vậy. Như vậy nó có được không? Hoặc khi mà cái tổ khiếu nó đã mở rồi mà nó đã đi trên cái đường hướng mà không có toàn thiện như vậy thì nó có cái hại gì?**

Bởi vì cái muốn mà nó mở huệ thì mình phải lập lại trật tự của thể xác. Thành ra cái phương pháp của chúng tôi giai đoạn đầu là lập lại trật tự và sức khỏe cho thể xác trước, rồi nó mới đi tới Định Huệ, chứ không có bao giờ Định Huệ đi trước. Thì trừ khi những người kêu bằng đã tu nhiều kiếp và giáng trần mượn xác, người đó định huệ rồi thì không cần luyện cái pháp này. Và hằng ngày hằng đêm họ thấy họ làm việc cho cả càn khôn vũ trụ và họ ẩn tàng trong thể xác và không ai biết họ tu nhưng mà họ đã và đang tu. Cái phần đó khác. Phần đó là đã giải nghiệp và chỉ chờ ngày ra làm việc mà thôi. Sau cái Hạ Ngươn và Thượng Ngươn tới thì Người ta nắm việc làm nhưng mà mượn thể xác mà thôi. Cái phần đó người ta làm việc không ngừng. Còn cái phần mà còn trược trong thể xác thì phải lập lại trật tự cho chính mình, khứ trược lưu thanh trước rồi mới tới định huệ sau, thành ra nó đòi hỏi phải sự dày công của... (hành giả?). Giờ đang mở huệ gì đây? Tôi hành rồi tôi mở huệ phế, huệ can, huệ tâm rồi tôi mới thấy "ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang", rồi tôi mới thấy Tinh Khí Thần tôi là cái gì? "Ngũ khí triều ngươn mà tam huê trụ đảnh" trong kinh có nói mà làm sao nó triều ngươn mà làm sao nó trụ đảnh? Là tôi phải lập lại trật tự để cho nó: kim ra kim, mộc ra mộc, thủy ra thủy, thổ ra thổ nó mới không động. Còn kim, mộc, thủy, hỏa, thổ mà không có trật tự đó nó cũng như cái đèn của quân cảnh vậy không bao giờ có trật tự – nghĩ chuyện này rồi qua chuyện khác, cứ luôn luôn như vậy và không có thức tâm. Còn mình lập lại trật tự rồi nó chỉ chờ lệnh của chủ nhân ông mà thôi. Chủ nhân ông là phần hồn điều khiển ngũ tạng, mà "ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huỳnh quang" cũng là chủ nhân ông điều khiển. Cho nên

nó là chủ nhân ông cũng như là Thượng Đế của một tiểu vũ trụ, không có nhỏ. Bị giam hãm trong con tim là Trung Thiên nhưng mà quản lý bộ đầu và tới ngón chân cái và hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Anh đã sống trong thanh khí điển của Trời Phật, đó là Phật Giáo "hít vô và thở ra" trong luật công bằng đương nhiên và giáo dục tâm thức của mọi người tùy theo hoàn cảnh tiến hóa. Và mọi người đều hưởng luật công bằng như nhau "hít vô và thở ra" thanh khí điển của Trời Phật tiến hóa và chờ sự thức tâm của mọi hành giả mà thôi. Cho nên chúng ta tu chúng ta chưa đạt như những vị mà đã ẩn núp tại thế gian. Ngài xuống mượn xác thôi nhưng mà phần hồn Ngài vẫn làm việc. Không bao giờ anh biết người đó là người tu. Vẫn đi làm công, vẫn hốt rác, vẫn chìu chuộng tất cả mọi người, vẫn bị chửi mắng nhưng mà tới ngày người ta ra người ta làm việc. Đó là những phần đã giải nghiệp và thừa lịnh xuống thế gian để lập đời mới ở tương lai, hạng nhất ở VN sau nầy. Đó mà cả thế giới cũng đã được chọn mà nhiều vị vẫn đang ẩn tàng không bao giờ ra nói mình là người tu. Cho nên cái phương pháp của chúng tôi là trước hết chúng ta ra đây xa quê hương động loạn phải lập lại trật tự. Và chúng ta phải dùng cái thanh điển của chúng ta mới đổi được lấy chén cơm. Thì mỗi đêm mình lập lại trật tự cho chính mình và khai thông cái ngũ tạng của chúng ta để đại tiện nó đi ra đại tiện phần trược của đại tiện, tiểu tiện ra phần trược của tiểu tiện mà lỗ chơn lông xuất phát phần trược đó đi kêu bằng khứ trược lưu thanh. Rồi chúng ta thấy rằng con người chúng ta khoan khoái nhẹ nhàng nhưng mà chúng ta được ăn bữa cơm trực tiếp là thanh khí điển của Trời Phật thật sự. Thanh khí điển hóa sanh vạn vật, thì cây lúa cơm gạo cũng là thanh khí điển hóa sanh chúng ta ăn – qua đây nó biến thành thủy, thủy biến sanh khí, khí biến sanh sắc, sắc hườn hư. Nó từ sắc giới xuống trở về mà chúng ta làm cái Pháp Luân Thường Chuyển là anh hít cái thanh khí điển cả càn khôn vũ trụ vô để giải trược trong ngũ tạng. Thì mình được phần trực tiếp đó và cộng với một phần giáng tiếp nữa. Thì sao những người tu đằng này tại sao nó ăn ít mà nó cũng mập? Vì nó ăn cái kia nhiều hơn, thì tự nhiên nó sẽ đi tới cái Định, rồi nó thấy nó từ mọi trạng thái mà có, rồi trong này cái điển của nó nhiều á, cái energy nó nhiều nó mới hòa tan với mọi trạng thái - Định trước cái đã! Trạng thái nào cũng là trạng thái của nó, bởi vì anh thấy cây cỏ đau lòng anh cũng đau, anh thấy hôn? Anh thấy con chuột bị bắn chết, lòng anh cũng đau. Vì mình từ mọi trạng thái mà có thì mình phải hòa tan với mọi trạng thái mới là Định trước rồi mới Huệ sau. Cho nên nó phải dày công khứ trược lưu thanh, trong phương pháp chúng tôi chận thế này (Soi Hồn) để chấn động lực càng ngày càng gia tăng. Khi anh chận như thế này thì phóng đi lên thì Bề Trên phải chuyển cái thanh xuống vậy, có trao đổi thanh giữa thanh và thanh trao đổi thì mình mới tiến hóa tới giới thanh. Rồi mình hít cái khí thanh vô để lọc cái trược, thì mình hít quen rồi thì khí thanh nó trữ bên trong, thì khứ trược lưu thanh, thì thượng hạ hợp nhất mới đồng hành tiến hóa tới vô cùng. Nhâm Đốc mạch tương thông thì con người nó mới bớt dục, chớ bây giờ mình dùng lý thuyết nói: *"Ờ, bây giờ tôi tu rồi tôi diệt dục!"*. Xin lỗi cái đó nói láo! Bây giờ ở cấp bực nào, tôi hổng tin bị vì tôi là người thực hành tôi biết. Cấp bực nào, cái dục rất khó mà không hành không dọn cái dục lên trung tim bộ đầu và anh dục tiến tới vô cùng bất diệt. Đó cũng nhờ cái dục mới tiến tới thiên đàng. Còn cái dục thế gian là tạo nghiệp. Nếu thế gian không có dục thì đâu có chúng ta ngồi đây mà nói đạo, để tạo cái cảnh thế gian mà thôi. Nhưng mà chúng ta học bài rồi thì ta mới hướng cái dục đi lên kêu bằng giải thoát. Hai con đường, một đường lên và đường xuống do ta quyết định chứ không phải Trời Phật. Chính ta phạt ta mà thôi. Nếu mà chúng ta nóng giận buồn tủi, tăm tối thì mình hại thần kinh ngũ tạng của mình mà lúc nào mình tìm cái vui để cởi mở khai triển tới vô cùng, mình là tự cứu, thấy chưa? Nói về đời thôi! Còn cái đạo là chúng ta phải đi tới cái thức vô cùng bất diệt chớ không phải là cái giá trị của con người rất đơn giản như ở thế gian người ta nói chết là hết. Không hết! Người VN rõ lắm, chết cầu hồn còn về mà. Hổng có hết! À, mắt mũi tai miệng, anh cũng mắt mũi tai miệng thì tôi cũng mắt mũi tai miệng mà hai chúng mình họ đều khác nhau. Một khuôn mà khác, luồng điển khác, trình độ khác, nhiệm vụ khác. Anh có nhiệm vụ khác, anh thấy anh không có nhiệm vụ sao? Anh làm cha mẹ là thế thiên hành đạo là làm cha mẹ, thực hiện thương yêu. Mà không làm cha mẹ thì tôi hòa đồng với nhơn sanh cũng là thực hiện thương tôi mới có cơm, chớ tôi ở người ta ghét ai mà nuôi tôi. Anh thấy không? Đó là Thượng Đế chỉ giáo dục chúng ta việc thương yêu và xây dựng. Cho nên khi mà chúng ta hiểu mọi người là con một nhà, tất cả đều là con của Thượng Đế, chúng ta mới thật sự thương yêu vô cùng và hổng bao giờ chúng ta mất cái gì hết. Đến đây với hai bàn tay rồi sẽ trở về với hai bàn tay không, người VN rõ nhứt. Chúng ta đến đây đâu có đem tiền đem bạc mà cũng chả có giấy tờ gì cũng tới đây được, phải Thượng Đế ân ban cho chúng ta không? Cơ hội cuối cùng để chúng ta lấy cái gì để đền đáp? Chúng ta phải lấy phần hồn của chúng ta. Phần vốn cuối cùng là phần hồn mà phần hồn chúng ta cho được sáng suốt minh mẫn thì chúng ta trở nên món quà quí của chúng sanh. Thì lúc đó ai cũng có thể dùng và chúng ta cũng ngoan ngoản dạ thưa và giúp đỡ người trở nên cái tánh chất vô cùng đó mới thật sự là món quà quí. Cho nên Đức Phật ngày nay đã tu... giờ chúng ta không hành và chúng ta chỉ thờ Ngài mà thôi thì chắc khó gặp Ngài. Vì chúng ta không tin cái thực chất của Ngài và chúng ta không tin cái thực chất sẵn có của chính chúng ta, làm sao chúng ta ngộ Ngài? Và nếu chúng ta tin thực chất của chúng ta tương đương thực chất của Ngài, vì chúng ta từ tứ đại hợp thành là cái thể xác này mà Ngài cũng tứ đại hợp thành và Ngài cương quyết để giải tỏa mà Ngài từ bỏ nhung lụa mà Ngài tìm cái khổ, sau cái khổ Ngài mới đạt hạnh phúc đời đời. Ngày nay Ngài đã ngự trong tâm thức của tất cả Phật tử tại thế gian, nhưng mà chỉ chờ Phật tử hành để tới với Ngài mà thôi, chớ Ngài hổng có hành giùm. Nếu Ngài hành giùm thì chúng ta đi hết rồi, chúng ta cần gì mà phải từ VN chạy ra đây để giữ cái mạng và muốn tu lắm, muốn sửa tiến lắm, muốn đạt tới vô cùng để đền ơn cho chúng sanh. Cái áo chúng ta mặc đây là khẩu hiệu đoàn kết, nếu mà tâm tư

của người không đoàn kết áo mà lấy bông dệt thành vải mà làm cái áo cho chúng ta mặc đây. Mang cái khẩu hiệu đoàn kết mà tâm chúng ta không đoàn kết, không biết thương yêu. Thượng bất thông hạ tất đau thì làm sao mà chúng ta tiến được. Chúng ta phải thông thiên văn đạt địa lý mới thương yêu tất cả mọi người. Phải sửa phải tu, phải đoàn kết, phải hiểu cái cơ cấu của Thượng Đế để dạy chúng ta thương yêu và đoàn kết. Nói cái áo thôi, còn cái xác này còn quan trọng hơn nữa mà chúng ta cứ đối nghịch với nhau hoài thì làm sao chúng ta tiến, cho nên chúng ta phải thầm tu thầm tiến. Đức Thích Ca văn có võ có, nhưng rốt cuộc Ngài chỉ câm cái mồm lo tu mà thôi mới thành đạt. Còn chúng ta chỉ dùng lời dạy của Ngài và chúng ta phân tách rất nhiều nhưng mà chúng ta không hành thì lỗi của ta không phải lỗi của Ngài. Không nên trách Đức Thích Ca không giúp chúng ta. Giúp rất nhiều và thương yêu chúng ta vô cùng mà chỉ chúng ta chưa chịu hành mà thôi. Nếu chúng ta hành thì chúng ta đi tới và thấy Ngài rõ ràng. Trong lúc đó tôi đã chán đời như anh Lạc nói, tôi hành và tôi nguyện muốn gặp Ngài mà thôi, chỉ sống với Ngài và tôi sống trong cái gia đình toàn là chống đối từ lớn tới nhỏ không cho tôi tu – đá tôi, đạp tôi nhưng tôi vẫn tu, cơ hội... Cho nên lúc Đức Thích Ca bị rắn bò, bị chuột cắn, bị ma ăn hiếp... Thì tôi cũng vậy đó thôi, tôi chỉ ngồi đó; gia đình làm gì làm, thụt cù léc làm gì làm, lấy lông gà thọc lỗ mũi... cũng thây kệ, tôi chỉ biết tu mà thôi! Vì tôi muốn vun bồi một cái ý chí và trước khi tôi chết tôi cống hiến cho nhơn sanh bất vụ lợi. Nhất định tôi phải đạt được đại nguyện này. Lúc đó tôi thấy Ngài trên đầu tôi, rồi tôi xin Ngài đổi giùm cái tướng diện tôi, mà hồi (đó) tướng diện tôi là chết yểu. À, thì Ngài mới bắt tôi thiền rồi cái dí cái đầu xuống, cái tay tôi vuốt vầy vuốt vầy. Rồi sau này thì người ta lại dòm tôi người ta nói tôi giống ông Phật vậy thôi, chịu nghe tôi nói chuyện. Ban đầu tôi tu tôi thấy cái pháp này hay, tim tôi ngồi như anh vậy đứng dậy là tôi không thấy nhà cửa gì hết và đau lưng, mà tôi nhờ cái pháp này mà tôi làm hết rồi. Tôi muốn chỉ cho người ta luyện trị bịnh mà thôi chớ tôi không nghĩ là chỉ cho người ta thấy Đức Phật. Nhưng mà một đêm đó tôi thấy ác quỷ tới với tôi, muốn xâm chiếm bản thể tôi thì lúc đó tôi cũng sợ thì tôi chỉ niệm Phật mà thôi, tôi thấy hiện trước mặt tôi một vị Phật. Đẹp quá, tôi chỉ dòm Ngài thôi! Tôi dòm đó là tôi quên cái bóng hình đi, quên cái bóng hình này luôn thì lần lần... Thì tôi hồi nào giờ nói thiệt tôi ít chữ, chữ Việt tôi không có biết nhiều, rồi qua bữa đó bữa trưa tôi ngồi tôi thiền rồi trong ngũ tạng tôi nó nổ đùng đùng... rồi nó xuất ra nó nói thi:

*"Tô lục chuốt hồng tựa cảnh Tiên*
*Điểm mùi chua ngọt lòng sao xuyến*
*Sơn tinh Thủy tú luân phiên hiện*
*Hà thủy đục trong khắp các miền*
*Thợ vẽ hồn thơ gieo ý nguyện*
*Khéo khôn khôn khéo tìm phương chuyển*
*Xây dựng ngày kia sẽ thấu truyền*
*Tô Điểm Sơn Hà Thợ Khéo Xây"*

Tôi mới viết mấy câu đó ra, tôi mất hồn: nhỏ lớn không biết làm thơ thi mà sao lại nó hay như vậy? Tôi mới đem xuống trình cho ông Đỗ Thuần Hậu. Ông Đỗ Thuần Hậu mới dẫn tôi đi gặp ông Cao Minh Thiền Sư là ông thầy dạy ổng. Thì ổng nói: *"Nó biết hết rồi Thầy Tư! Con gáng theo Thầy Tư tu!"*. Ổng nói vậy thôi! Mà tôi lấy lạ làm sao tôi có khả năng viết thơ thi? Không thế được! Rồi tới đó từ đó trở đi, tiếng Tiều tiếng Quảng tiếng gì tôi học tôi biết thứ đó mau lắm! Lạ thường! Mà tôi ngồi thiền cả ngày gia đình là phản đối, nói: *"Người ta đi làm ăn mà đi thiền như vậy thì chết rồi! Lấy con chó còn sướng hơn lấy ông"*. Nhưng một ngày nào đó tôi thấy tôi ngồi trong cái hãng có máy lạnh đàng hoàng là cái hãng Getz Brothers company. Rồi qua bữa sau tự nhiên ông bạn ổng dẫn tôi đi Sàigòn, ổng nói nghĩa là: *"Tao mời mầy đi uống cà phê chớ tao hổng có làm gì mầy đâu! Hổng có ăn hiếp mầy nữa!"*. Vì nó thấy tôi ăn cơm với muối nó ghét lắm. Đá chén cơm tôi, bởi vì hồi nào giờ mình buôn bán: *"Tối nào cũng đi nhảy đầm mà bây giờ nó chơi vậy! Cái thằng nầy nó khùng rồi"*. Nó đá chén cơm tôi, rồi dẫn tôi đi. Xuống đó nó dẫn vô hãng nó nói làm sao cái thằng Mỹ ra nó nói: *"Mai anh đi làm!"*. – "Tôi không biết làm cái gì! Ha, ha... mai tôi cũng tới coi sao!". Mà tôi nói với bà Tám nghe, tôi nói rằng: "Người ta mướn tôi ở trong cái hãng có máy lạnh". _ *"Ông đừng có nói nữa, ông nói nữa tôi đưa ông vô Biên Hòa ở luôn á! Bởi vì hổng có chịu làm ra tiền mà mà... ông nói dóc không hà!"*. – "Tôi nói thiệt đó!". Rồi qua bữa sau tôi đi làm rồi tôi đem tiền lương về, bả lấy tiền: *"Ông giựt của ai, chớ ông hổng biết tiếng Mỹ mà ông làm hãng Mỹ? Ông nói bậy nữa!"*. Bởi vì bả không tin. Tôi đem tiền, hễ lãnh lương là tôi đem tiền về cho bả. Bởi hồi tôi tu đó là tôi hổng có tiền đóng tiền nhà nữa, tôi chỉ lo tu mà thôi. Rồi từ Chợ Lớn đi bộ xuống Đakao để nghe ông Tư giảng. Tôi khổ như vậy, tôi học tu, tôi tìm chơn lý bất chấp gia đình phản đối, hổng có xu nào hết. Ăn chén cơm với trái cà mà hổng có muối hổng có đường. Nấu cơm mà lượm giấy ngoài đường thành chén cơm để trái cà đậy lại ăn thôi, quần áo tự giặt, sáng đi bộ xuống Đakao nghe... Cho nên tôi viết cái cuốn Xuất Hồn của ông Tư rồi tôi đi bộ 45 ngày từ Chợ Lớn xuống Đakao để ông tường thuật cái chuyện xuất hồn của ổng và đảnh lễ Phật cho tôi biết. Mà tới bữa nay nói là ngày mai tôi hổng có đọc lại, ông phải nói tiếp bị tôi là người nghiên cứu, tôi là người của thời đại chớ tôi hổng có chịu mê tín. Chết bỏ mà! Còn ông nói tôi hổng tới (tin?)... nói tôi chép. Cho nên chúng tôi có chép được cái cuốn Xuất Hồn rất giá trị. Ổng đi tới đâu tới đâu... có nói hết. Đó, thành ra gia đình nghĩa là phản đối, nói: *"Mầy tin, tin ông già sắp chết mà đâu có tương lai nữa!"*. Rồi tôi đi làm có tiền đem về rồi, lâu làm gần một năm bả mới đi xuống coi cái hãng tôi làm, bả nói: *"Làm cái hãng gì mà hổng có bán thịt, bán gì hết!"*. Bả cũng nhà quê: *"Giấy tờ không mà làm sao nó phát lương dữ vậy? Ông cũng nói láo, ông làm cái gì ở đâu ở dưới?"*. Cho nên cứ vậy á, tôi ngồi vậy á – nó đánh cắc cắc... rồi ký tên cái có tiền. À, nhưng mà bả hổng biết, vì gia đình phản đối và đối với tôi một cách cũng như người xa lạ không cần thiết: *"Kể thằng này cho nó chết luôn! Gia đình đang tốt lành vậy mà đi tu?"*. Nhưng mà sau này tôi chỉ giảng có một lần trong băng người ta thâu, thì cái ông đó ổng đem về trong cái tiệm mà ổng bán đồ của Honda đó, thì ổng để đó ổng bấm ra, mấy người VN tu trong chùa Xá Lợi mới chạy ùn ùn kéo tới kiếm tôi. Đó, lúc đó người ta

biết rồi. Đông, không có tuần nào là không đầy nhà! Người ta hỏi đủ thứ, bất cứ vấn đề nào hỏi thì tôi cũng trả lời được và tôi chỉ cho họ thực hành, người nào cũng trẻ và khỏe vui trở lộn lại. Đó và cái tướng của tôi bây giờ là đổi với cái tướng hồi trước. Đổi hết trăm phần trăm! Anh nhìn cái hình trước hổng bao giờ anh nói là tôi. Đó, thì Bề Trên chuyển như vậy. Cho nên mình tu phải đi và thật sự mình đi mới chứng nghiệm được. Bây giờ những người mới tu đây, bây giờ chúng ta ra đây động loạn mà chúng ta cố gắng tu chúng ta ổn định, tâm thần chúng ta ổn định, cơ thể chúng ta mạnh và chúng ta bớt cái động loạn hướng ngoại và trở về với chính mình là mình phải cướp lại được cái kinh tế sẵn có của chính mình. Mình không bị lệ thuộc vì thời cuộc thay đổi. Như tôi ở VN là người bị bắt cải tạo và đưa đi kinh tế mới cũng vẫn vui và chính người ở VN qua đây dòm tôi thì cũng vậy đó. Chính ông bạn này ở VN tuần nào cũng nghe tôi giảng hết, thì thấy mặt tôi cũng vậy. Mà nghĩa là đi tới kinh tế mới là nhiều người sĩ quan được cải tạo mà về đi kinh tế mới họ còn trốn mà, tôi chấp nhận tôi đi. Vì rốt cuộc phải lấy trời làm nhà lấy đất làm giường, tôi không sợ. Rồi mọi người ở kinh tế mới nói tôi là: *"Ông là thân Cộng, sao ông ngồi ông cười?"*. – "Tôi thân Cộng là tôi có áo cán bộ bận chớ tôi bận quần đùi để cái bụng ở ngoài trời vầy, mà tôi có cái gì đâu mà mấy người nói tại sao ông vui? Tôi hổng vui sao được, vì con đường tôi sẽ về và tôi được về, về với ông Trời, tại sao tôi hổng vui? Rốt cuộc lấy trời làm nhà lấy đất làm giường, tôi hổng vui?". Mấy ông đó mấy ông nhà giàu ở Chợ Lớn bị đánh tư sản đưa đi đó buồn ghê lắm. Rồi sau đó, ổng nói: *"Thằng này nó nói có lý! Tôi tới chơi với nó, mà sao tới nhà nó vui!"*. Thì sáng nào từ 7 – 8 giờ là họ tới đầy nhà tôi họ chơi, nói chuyện này chuyện kia chuyện nọ mà ở khu vực Hòa Hảo là núi Sập anh biết là chỗ đó ăn cướp nhiều, nhưng mà đồng bào Hòa Hảo họ thương tôi tới với tôi. Rồi tôi nói từ... tôi không nói đạo mà tôi nói cái chén, rồi tôi nói cái bông, rồi tôi nói cái cây, rồi tôi nói cái chèo nhưng mà họ nói ông nói đạo, vì cộng sản nó đi theo bên tôi, công an từ quận 5 nó đi theo tôi. Đó, nó sợ bởi vì ở quận 5 ở nhà tôi là luôn luôn mấy trăm người, gia đình sĩ quan và gia đình công chức tới nhà tôi một buổi sớm mơ là hai trăm mấy chục người. Thành ra tôi cũng có báo cáo cho công an, công an nói: *"Vậy gia đình anh toàn là ngụy tới không hả, bộ anh làm chính trị hả?"*. Tôi nói: "Anh cho người len lỏi bởi vì nhân dân của anh, bởi vì hồi nào giờ tôi quen với ngụy không, tôi đâu có quen với cộng sản. Mà giờ đây là tôi trị bịnh cho người ta chớ tôi hổng có làm gì hết". Thì nó nói: *"Thôi, cứ tiếp tục đi, tiếp tục đi..."*. Rồi nó đẩy tôi đi kinh tế mới luôn, sợ tôi làm chánh trị, bởi vì nó biết gia đình sĩ quan nào tới không. Đó, rồi xuống kinh tế mới nhà tôi cũng đầy... rồi rốt cuộc cái anh mà đi mẹt-xe (escort?) tôi, anh cũng nói nghĩa là: *"Bốn anh em đi kháng chiến, chết 3 còn có mình con. Thôi ông Tám chỉ!"*. Tôi chỉ cho nó Soi Hồn, ngồi xếp bằng, vốn của nó rốt cuộc rồi nó cũng tu vậy thôi. Chỉ biết con đường tu thôi, bị vì nó nghe cái lý thuyết giảng nó hổng có thế nào chạy chối được: "Anh hổng có tài cán gì hết á, mà giữ cái thể xác này mà để hưởng cái cách mạng anh đã làm. Cách mạng bản thân không được làm sao cách mạng quần chúng? Sẽ thua trong trận đồ là không biết làm cách mạng bản thân. Nên làm cách mạng bản thân đi rồi mới làm cách mạng quần chúng là đúng. Đức Thích Ca đã làm cách mạng từ mấy ngàn năm mà mọi người thương yêu Ngài. Đó, và thực hiện con đường Ngài đã và đang đi. Tại sao các anh hổng làm?". Nó nghe nó thấm thía lắm, bị vì nó đau khổ mấy chục năm ở trên rừng, xuống nghe học tu, tu nhiều lắm. Nhiều người hồi trước kháng chiến, quốc gia còn đánh á, mà ở Hà Nội kinh tế mới Hà Nội vô người ta xin ý kiến tôi và xin đảnh lễ tôi vì họ đã tu lâu. Tài liệu Tôi Tầm Đạo gửi từ Trung Quốc gửi qua, xé từ miếng gửi qua. Họ đã thực hiện, nhờ cái đó họ tránh bệnh rét rừng. Cho nên bây giờ nó lấy cái pháp chúng tôi và nói rằng: *"Khi mà các đồng chí làm khuya mệt, hít thở 21 cái, hít thở 21 cái là nó hết. Hít bụng chớ không cho hít ngực!"*. Há, há... bây giờ nó biến chế, nó biến chế nhưng mà biết hít thở cái đó cũng được, tránh được cái rét rừng và nó ra mồ hôi đằng sau lưng, đằng sau trái cật á là nó hổng có rét. Cho nên cái phương pháp này giúp rất nhiều người, ngay ở kinh tế mới các nơi và ngay trong trại cải tạo bây giờ là theo tu hết cái pháp này. Cho nên tôi ra đến đây cũng là Bề Trên cho tôi có cơ hội ra đến đây, chớ tôi không nghĩ cái ngày mà tôi được đối diện với anh ở đây. Chúng ta đang sống trong sự bất ngờ mà chúng ta sẽ tái ngộ trong một nơi bất ngờ khác ở tương lai, vinh quang hơn, tốt đẹp hơn nếu chúng ta đồng tu đồng tiến.

**Tức là theo như ông Tám nói, tức là khi sơ khởi tu là đem cái trật tự lại, trật tự thiên nhiên lại, Tinh Khí Thần nó hợp nhất. Và trong cái câu hỏi mà muốn hỏi ông Tám trong cái thời gian mà đem lại cái trật tự, nói khác đi là đi theo một con đường chơn lý để cho cái tiểu ngã này nó hòa đồng với cái Đại Ngã, đó thì ta mới gọi lá giác được. Nhưng nếu mà mình đi trật thì có cái gì để mà kéo nó lại để mà cho đi đúng?**

Bởi vì cho nên chúng ta phải mượn cái pháp. Cho nên pháp ở thế gian thiếu gì nhưng mà có nhiều pháp nó đi đúng và nhiều pháp không đi đúng. Cho nên cái pháp của chúng tôi đã thực hành thì đem cứ thí nghiệm cái pháp này nó thế nào, cho nên cần cái pháp. Cái pháp là phương tiện cho chúng ta đi mà thôi, không phải đó là cứu cánh nhưng mà cái lập hạnh là cứu cánh như anh đã biết. Thì cái pháp là quan trọng, là cái phương tiện để chúng ta đi đến. Cho nên chúng ta phải xét cái pháp trước khi chúng ta hành: cái pháp này nó hữu ích ở chỗ nào? Soi Hồn nó sẽ hữu ích ở chỗ nào? Pháp Luân Thường Chuyển nó sẽ hữu ích như thế nào? Thiền Định nó hữu ích ở chỗ nào? Trong đó chúng tôi có cắt nghĩa, thấy không? Và có thực hành, chính tôi đã thực hành trong video tape. Rồi lấy cái bằng chứng gì để chứng minh sự siêu thoát luồng điển của chính mình? Thì anh phải rờ cái đầu của hành giả, anh mới hiểu. Mời anh tới đây! Phải có bằng chứng. Anh lấy ngón tay anh để trung tim này, ngón tay thôi, một ngón. Bây giờ anh hổng thấy nó có cái chấn động lực phải không? Ngưng là hổng có phải không? Đó, đây là cái power, cái energy, anh xuất phát lên trung tâm sinh lực của càn khôn vũ trụ.

**Chính cái đó của ông Tám là công phu Thiên Tiên thôi! Cái đó là của ông Tám là luồng điển...**

Phải rồi! Phải đi lên trên đó! Còn anh Tiên mà hổng làm được làm sao anh đi tới Phật? Thiên Tiên mà hổng bước qua mà làm sao anh đi tới Phật được, anh hiểu chưa? Á, bởi vì nhiều người nói: *"Ờ, tôi tu tôi đi vô làm Phật liền!"*. Khó lắm, hổng có làm Phật được, phải qua từ giai đoạn thử thách. Đó, thì mình phải bước từ giai đoạn – mình từ ma quỉ đi tới một người trọn lành; Thánh giới rồi Tiên giới, rồi mới tới Phật giới, thấy chưa? À, rồi bây giờ phải lấy cái bằng chứng để chứng minh rằng: tôi xuất phát bằng cách nào và cả cái vòng đầu này anh chấm chỗ nào, điều khiển nó chạy đi chỗ đó. Rồi chúng ta mới xác nhận rằng cái hào quang của mọi người đều có, chứ không phải là ông Phật có, mà Phật là nói "nhơn nhơn giai thành Phật" là vậy.

**Thưa Thầy, cho con được rờ đầu Thầy.**

Lấy ngón tay... bây giờ con hổng thấy gì hết phải không? Ngưng nó hổng có há, bây giờ làm lại nó có không! Ở vòng quanh này muốn chấm chỗ nào cũng được. Thấy không? Thì mình có thể làm việc trước này, phía sau này, chỗ nào mình cũng làm việc được. Cho nên tất cả ở thế gian xác nhận bởi khối óc, thì khối óc mình phải hoàn toàn làm chủ và mình điều khiển khối óc. Ít nhứt mình mượn đó là bàn đạp mình mới đi lên tới kia, mà bàn đạp mình có mà mình không chịu đạp mà không chịu bước lên mà nói là: *"Tôi tu theo Phật!"*. Rốt cuộc trật đường rầy, ở lại thôi, không có đường đi. Đó, phải đi tới nơi, phải cương quyết, phải vun bồi ý chí sẵn có của chính mình rồi mình mới thấy Thượng Đế. Ý chí của Thượng Đế là làm việc vô cùng.

**69. Tôi là một người Công Giáo nhưng mà tôi không có cái niềm tin mãnh liệt tôi là người Công Giáo và tôi bắt đầu thiền. Về sau này thiền tôi cảm thấy tôi xuất ra khỏi bản thể tôi và tôi có những kinh nghiệm về trong cõi vô hình mà tôi không hiểu là thế nào?**

Cho nên những người mà có niềm tin mãnh liệt mà biết phần hồn của mình là bất diệt và xuất ra đó là để đi học mà tại sao chưa hiểu? Vì thể xác trần trược. Coi cái ti vi, cái tivi nó có màn đằng trước mà người tu về Phật Pháp hay là Thiên Chúa Giáo cũng vậy nó có cái Minh Cảnh Đài ở chỗ này. Mà chỗ này còn trược á, khi trở về nó thấy lại mình đi đó và mình không thấy cảnh đó là cảnh gì, đi là đi vậy mà thôi, chưa thấy. Đó là cái phần vía, chớ thật sự phần hồn đi thì cái vía đã trong lành rồi trở lộn lại mình dòm cũng như dòm tivi, dòm xuống Minh Cảnh Đài thấy rõ hồi nãy mình đi đâu, nói chuyện với ai, làm việc gì. Trên đó là cũng một cái chuyện mà trước cô đã có tu cô mới được nhẹ nhàng như vậy, thành ra bây giờ phải tiếp tục đi học nữa và một thời gian nào sẽ có người điểm đạo và dẫn cô tiến tới hơn xa hơn.

**Tôi thấy như là về điển quang nó tụ lại và đi lên như thế này. Tôi không hiểu cái đó là cái gì?**

Cái đó là cái phần điển của cô, cái nhịp tim và cái nhịp bộ đầu nó đồng mở thì cô thấy nó xuất phát ra cái ánh sáng, và Bên Trên có trợ chiếu cái thanh quang xuống thì cô mới thấy ánh sáng. Đó, cái đó là cô đang đi học đó. Cô không nên theo phía bên tay mặt và không nên theo phía bên tay trái, chỉ kéo về trung ương (chân mày) và ở đây cũng trung tim. Đó, chớ thời buổi bây giờ ma quỷ nó xuất hiện nhiều lắm. Mình phải giữ cái thế bí mật. Cái này (trung tim chân mày) chỉ có Thượng Đế chứng mà thôi. Trung tim trung dung và chỗ này cũng trung dung, ngay chỗ này cũng là trung dung (trung tim bộ đầu). Cho nên cô phải tin tưởng rằng cái xác này là phương tiện tạm mượn của Thượng Đế và phần hồn cô là chánh, cho nên "thân ngoại thân" – xác này còn một cái xác về điển hình ở Bên Trên.

**70. Con người ta có phần hồn và con vật nó cũng có phần hồn, nhưng mà phần hồn của vật và người nó khác biệt như thế nào? Và con vật nó muốn tiến hóa thì nó làm sao?**

Có chớ! Cho nên con người phần hồn của con người là hướng thượng có thể trở nên thành Thần Thánh Tiên Phật tùy khả năng và hướng hạ thì chúng ta có thể trở nên con thú và con thú cũng có cơ hội tu. Cho nên con thú có con thú hiền và con thú dữ. Chị thấy không? Con chuột cũng có tu, ban đêm mà chị dòm trong bóng tối chị thấy con chuột mà trên đầu nó có một điểm sáng thì con chuột đó con chuột tu, hổng bao giờ phá quấy. Nó có hiền, con cọp cũng có ông cọp hiền và cũng có ông cọp dữ. Nó có tu hết, nó có cơ hội tu hết á chớ không phải không. Nó có pháp của Thượng Đế ân ban, nó có hào quang vô cùng tận của Ngài chuyển hóa. Cho nên chị thấy con sâu nó bị con chim ăn, chị thấy không? Rồi con chim mới bay đi cao là nó ăn vô thì nó hòa tan trong thể xác, thể xác của con chim rồi con chim sẽ tiến hóa tới một lớp nữa thì con sâu đó được tiến hóa. Và chúng ta ăn con vật, con vật đã có lập hạnh hy sinh và cứu độ chúng ta mà chúng ta ăn con vật mà chúng ta không hy sinh như con vật thì ngày sau chúng ta sẽ bị con vật báo thù và chúng ta trở nên con vật. Cho nên 2 chân mà không biết giải thoát đi lên thì trở lại 4 chân mà 4 chân không biết hướng thượng trở nên con người á, nó lại bò lết. Có bằng chứng, mà bò lết không xong nữa thành cái gì đó, chị cũng thấy rồi đó, thấy hôn? Tất cả đều có trong vòng trật tự như tôi nói về điển quang – Chị có cái bình điện 110 volt mà chị xài phí còn có 6 volt hà thì lúc chị chết thì chị chỉ gia nhập vô trong cái khối 6 volt mà thôi, chị không có lên 110 được. Mà chị có 110 chị biết vun bồi nó trở nên 3000 volt cũng tùy khả năng của chị mà thôi. Cho nên cái phương pháp công phu này là mình tin nơi khả năng sẵn có của chính mình để đi lên, còn con thú nó tin nơi khả năng sẵn có của nó để nó ổn định hòa nhã thì cái khi chết nó được thanh nhẹ. Có con thú rất hiền, rất dễ thương. Chúng ta nuôi con chó thấy không; có con chó thiệt dữ và có con chó thiệt hiền, ạ thấy rõ không? Tất cả là trong chương trình tiến hóa tinh vi của Thượng Đế chớ không phải là chuyện chơi đâu. Ở đây quí vị có tivi dòm xem tivi những con thú này, thú kia, thú nọ là coi Thượng Đế làm bao nhiêu việc trong một phút khắc mà chúng ta không có làm được bao nhiêu mà cứ la um sùm.

**71. Tôi đi theo cái phương pháp của người Ấn Độ (Indian) kêu là (Contemplation??? = quán niệm). Tôi muốn biết sự khác biệt giữa phương pháp mà tôi đang đi theo và phương pháp Vô Vi của ông? Trong cái phương pháp của Contemplation thì**

**chúng tôi phải niệm một cái câu chú 20 phút buổi sáng và 20 phút buổi tối.**

Bởi vì đằng này với cái kia nó khác xa lắm. Chính những ông thầy (P.M.???) có đã đến Manila và gặp tôi và trước khi muốn gặp tôi sẽ hỏi rất nhiều nhưng mà gặp tôi rồi thì không có cái gì hỏi hết. Vì sao? Nó khác xa. Khi mà ông ngồi đối diện với tôi, luồng điển của chúng tôi chỉ phóng rút đi lên mà thôi - Còn đằng kia chỉ nhờ đỡ để tạo cái thanh tịnh, thành ra nó khác xa lắm. Bởi cái phương pháp chúng tôi tự mở bộ đầu để xuất phát ra và khai thông ngũ tạng là hít cái luồng điển đó thay vì đọc một cái chú giới hạn. Và cái luồng điển của chúng tôi hít về Pháp Luân Thường Chuyển đây là hít vô cùng và giải tỏa cái trược và lưu cái thanh. Cho nên cái phương pháp đằng này... ông có chia 20 phút thôi mà hằng ngày ông rước biết bao nhiêu cái trược điển vô. Cho nên mình phải có cái phương pháp mượn cái luồng thanh điển của cả càn khôn vũ trụ mới lọc nó nổi. Cho nên đằng của chúng tôi 1 tiếng đồng hồ nó giá trị bằng đằng kia làm không biết bao nhiêu tuần mà không có chuyển được. Thì mình phải tự thanh lọc mới là xác nhận được cái sự tiến bộ trong nội thức. Khi mà thiền bên này, con người có xác nhận rất rõ ràng và con người sẽ trẻ lại.

**72. Con cũng có tiếp xúc với nhiều người bạn đạo của phương pháp Vô Vi và con cũng có tiếp xúc với nhiều người ở bên ngoài, thì cũng rất nhiều người nói đến Vô Thượng Sư Thanh Hải. Thì gần đây con cũng rất bâng khuâng về cái vấn đề này thì có nhiều cái ý kiến ở bên này thì nói là: cái phương pháp Vô Thượng Sư Thanh Hải thì khi mà những người đó học không bao lâu thì đã đạt được những cái thành tựu rất là tốt đẹp hay là có những cái ấn chứng hay là trong cái tâm của mình thì thường thường nghe được những cái âm thanh của bên ngoài. Thì chính những cái bạn đạo của Thầy thì cũng có một số cũng có học được tới cái trình độ đó. Còn về cái vấn đề phương pháp Vô Vi của Thầy thì cũng có nhiều người nói cho con nghe là: học 5 năm, 10 năm, có người học 3 năm hay là 4 năm thì chỉ học được cái sức khỏe thôi chớ còn vấn đề mà xuất hồn hay là những cái phương pháp nào cao siêu hơn nữa thì con thấy thì những người đó trả lời là chưa có đạt được những cái gì hết?**

Bất cứ cái pháp nào thành tâm là nó cũng có kết quả. Như những người đệ tử của bà Thanh Hải cũng chạy qua học đạo của tôi thiếu gì. Kỳ nào tôi về cũng tới nghe tôi giảng thôi chớ bả đâu có rảnh bả giảng. Tôi giảng nhưng mà tôi nói khuyên: đừng nên bỏ pháp, giữ cái pháp đó thành tâm tu học thì mới có kết quả. Thì họ tu họ cũng có kết quả gì đâu? Họ tới nhờ tôi giảng giải mà tôi nói: phải trung tín, phải thành tâm, khi mà qui y sư phụ rồi phải giữ cái pháp đó tu, đừng có bỏ, bỏ là tự hại mình, tự hại điện năng khối óc của mình lạng quạng không có minh chánh, đường nào một đường đi thôi cũng về Trời – thì tất cả xe hơi chạy ngoài đường cũng về đến nhà thôi! Là tại sao mình phải sửa đổi cái pháp? Nó như vậy là cứ việc đi như vậy! Người ta đã thành công mà! Người ta truyền cho mình là người ta thành công rồi, thì mình cứ giữ cái pháp đó đi. Nhiều người đã qui y, cũng ở Vô Vi chạy qua bên đó qui y rồi đòi hồ sơ lại, ha...ha... đòi hồ sơ lại, chi vậy? Mình trước khi mình muốn qui y mình phải nhận định rõ ràng cái nào, thì chính do mình mà thôi chớ không phải do người khác, đừng có đổi thừa cái pháp. Là đừng có đổi thừa cái pháp hổng hay, tại mình không có kiên trì tu học. Cho nên nhiều người bên đó họ cũng có qua rồi tại vì tôi nói rằng: không có kiên trì tu học chớ hổng có pháp nào hổng hay hết á! Rồi họ cũng theo tôi họ tu vậy nhưng mà họ muốn chuyển qua bên này, tôi kêu: giữ cái pháp đó tu đi, rồi qua đây nghe nhưng mà giữ pháp đó tu chớ đừng có bỏ pháp uổng công mình lắm, tội nghiệp mình lắm! Đã đi một đoạn đường rồi bỏ uổng lắm, cứ giữ pháp đó thiền đi!

**Tụi con thì trình độ rất là thấp kém, thành ra cái Vô Vi thì Thầy nói là "tự tu tự tiến, tự đi tự mình khai thác, tự mình tiến hóa"...**

Tự mình giải nó ra!

**Dạ, còn có một số những vị khác nữa thì họ nhận làm sư phụ và bảo đảm cho đệ tử dầu cho xuống địa ngục, họ cũng xuống dưới để họ dẫn lên thành ra cái hứa hẹn đó rất là hấp dẫn. Mà nếu mà bên Vô Vi mình tự đi như vậy rồi tự đi hổng nổi rồi làm sao Thầy?**

Nó tự đi mà nó đi đâu nó khôn chớ nó dại gì đi địa ngục đâu mà cần phải đi xuống địa ngục rước. Nó tự đi nó không dại gì đi vô địa ngục đâu. Thả nó ra phố nó cũng vô restaurant ngon nó ăn hà, phải hôn? Cho nên đệ tử Vô Vi hổng có đứa nào ngu hết á, nó khôn lắm, nó đi được là nó khôn lắm, hổng có sao đâu! Tại không có dứt khoát thôi.

**Cái Vô Vi không có bảo đảm thành ra nó hơi lâu...**

Vô Vi là bảo đảm do mình bảo đảm, mình giải trược thì nó tới thanh nó hòa trong thanh chớ nó chạy đâu. Mình giải trược thì nó tiến tới thanh, thanh hòa thanh chớ chạy đâu? Cái đó là bảo đảm, chính nó là người bảo đảm chớ không phải sư phụ bảo đảm.

**Nhưng mà theo con nghĩ chắc Thầy không bỏ ai đâu.**

Tôi đâu có bỏ đứa nào, tôi gặp tôi cũng dẫn tôi cũng đi chơi với nó cũng vui vậy, chớ tôi đâu có bỏ đâu. Nhưng mà tôi không có làm cái chuyện bảo đảm. Bảo đảm là con người tại sao? Cái óc người ta trần trược hay mê tín ỷ lại. Như bây giờ tôi ngồi đây: "Tôi nuôi các bạn hết" là nó ỷ lại nó không đi làm nó thành dòi hết sao, phải hôn? Không có cái vụ đó, làm hư dân không có được. Cái này là tôi cấy sức mạnh cho mọi khối óc tiến hóa lên. Mỗi khối óc mà nghe tôi như vậy và đi đúng như vậy là chỉ có tiến hóa, sức mạnh hổng có con ma con quỷ nào dám xâm nhập mình. Cho nên bên Cali có ông Mẫn ổng đi theo, ổng nói: *"Tôi tưởng truyền Tâm Ấn ra... mà tôi mở mắt ra tôi thấy người ta đứng đó!"* rồi đòi hồ sơ lại. Tôi nói: "Cái chuyện đó là cái chuyện tại ông hổng biết chữ. Vô là không, Thượng là hổng có cao, Sư là hổng có Sư, Thanh Hải là nhẹ thôi, hổng có cái gì hết. Tại sao phải chấp trong cái chữ và ỷ lại trong cái chữ là mình hổng có minh chánh rồi. Tại mình đâu phải tại người ta đâu mà đòi hồ sơ, làm nhiều chuyện bị vì người ta nói vậy mà nghe mình hổng sáng suốt là mình phải chịu bị gạt".

**73. Trong bài vừa rồi Thầy có nói phép tu trung thừa, như vậy thì chúng ta có phép tu trung thừa và phép tu đại thừa. Trung Thừa và Đại Thừa đó**

**phép tu như thế nào? Và ở bên Phật Giáo thì có Tiểu Thừa và Đại Thừa, như vậy là phép tu Trung Thừa và Đại Thừa này có giống với Tiểu Thừa và Đại Thừa của ở bên Phật Giáo hay không?**

Nói Tiểu với Trung... (không có can hệ gì hết á!?) phải thực hành để nó mở ra đi tới nơi. Chớ nói Đại, ông Đại nói cho ông Tiểu đâu có nghe, mà ông Tiểu nói ông Đại cũng hổng nghe. Ổng nắm cái căn bản ổng khai thác ổng đi tới thì tự nhiên đi lên cao chút rồi mình đặt Trung, lên cao chút rồi đặt Đại. Cái đó là trong tâm thức của mọi người hiểu để tiến và để lập lại quân bình thanh tịnh sẵn có của chính mình - đó là cái trình độ ở Bên Trên người ta chứng chớ không phải người thế gian chứng Tiểu Thừa, Đại Thừa – cái đó là trật lất, không có trúng. Người thế gian hổng có quyền chứng cái đó. Người ta có trình độ đi tới đó thì khác rồi, người ta cao hơn mình người ta mới chứng cho mình được mà người thấp thế gian mà chứng Tiểu Thừa rồi Trung Thừa, Đại Thừa tự gạt thôi, hổng có tiến.

**Dạ, ở trong Ngọc Kinh có phép tu là Trung Thừa với Đại Thừa, ở trong Ngọc Kinh cũng có ghi?**

Trong Ngọc Kinh ghi, đó là ghi về trong tâm thức của người tiến tới chớ không có đặt ra cái Trung Thừa, Đại Thừa để làm gì. Rồi nói: ta đây là Đại Thừa, nhà ngươi là Tiểu Thừa, làm sao có tư cách nói chuyện với ta. Thì cái đó là ngu với ngu thôi, không phát triển được. Cái này là bình đẳng khai thác, dựa với nhau để tiến hóa, khác! Cho nên nhiều người nói: tôi tu lên tới tầng thứ 6, tầng thứ 7, tầng thứ 15, anh hổng có tư cách nói chuyện với tôi. Nói vậy là còn kỳ thị xa cách, con người thức hòa đồng không có mở mà xưng mình là Đại sao được. Thức hòa đồng không mở xưng Đại? Mặt trời còn chiếu cho tất cả mọi người, tâm từ bi tại sao không chiếu cho tất cả mọi người?

**74. Hồi nãy mới bắt đầu vừa thiền thì chú Minh đưa một cuốn băng, thì cuốn băng đó nghe là nhạc. Con nghe ra là nhạc Bepop, nhạc Rumba hoặc là nhạc Disco trong đó. Đây là lần đầu tiên mà chúng con nghe loại nhạc đó trong giờ thiền thì con cảm thấy rất là bối rối, tâm con rất là chao động và hai chân con nhấp nha nhấp nhỏm muốn là nhảy đầm rồi. Thì con nghĩ là hơi lạ, tại sao phải có cái băng như vậy? Con tưởng là của chú Minh đưa thì cho nên con mạn phép là con tắt.**

Cái đó, cho nên con mới thấy rằng Vô Vi đem đạo vào đời, vẫn nhảy mà vẫn hiểu đạo, hiểu Trời hiểu Phật. Hổng phải nghe mà ngu xuẩn, nghe mà đam mê một cô mà quên tất cả Trời Phật. Cái này nghe rồi nhớ Trời Phật mà thấy ta đang chậm tiến. Cho nên cái nhạc này không phải là giỡn đâu, đem đạo vào đời. Cho nên tại sao cho cái băng đó phát ra? Vì tất cả mọi người đang bận rộn về cuộc đời và tại Úc chưa có cuốn băng đó cho nên trong lúc thiền để nghe vô trong lỗ tai rồi nhận định được ra cái thời thế nó đổi mới rồi; con người cũng nhảy nhạc Rock, cũng này kia kia nọ mà nó hiểu được đạo mà con người đâm đầu tu mà còn mê chấp không hiểu đạo. Thì con nghe lại coi tự nhiên cái tâm con nó mở, cái trí nó sáng. Hổng có phải nhảy đâu, nhưng mà người ta lấy cái đời người ta đưa vô đạo.

**Thưa Thầy nếu mà nghe không đó, bỏ trên xe nghe á thì con thích. Nghe mà cũng như là mình... nghe mà để hiểu thì nghe, chớ còn nghe mà để thiền mà lâng lâng mà thiền mà để ru mình vô trong một cái mê màng hoặc vô trong cái định đó thì thiệt là con thấy định không nổi, hai chân con muốn nhúc nhích.**

Vẫn định được, vẫn định được mới hay. Thức hòa đồng chưa mở...

**Thưa Thầy, chính cái chỗ hay mà không hay đó...**

Thức hòa đồng con chưa mở thì con thấy con phải đụng chớ con lệ thuộc nó, còn thức hòa đồng con mở con thấy: ô, vẫn thanh nhẹ!

**Thức hòa đồng con chưa mở thì con cố gắng niệm Phật để mà con trì tâm. Con cố gắng đi lên cái chỗ mà làm sao con hòa được với cái nhạc đó nhưng mà nó chưa hòa được thì con tạm thời con tắt cái nhạc đó đi để mà con ngồi niệm Phật một mình sướng hơn. Cũng giống như là... xin lỗi Thầy, Thầy phá mê phá chấp, Thầy bước vô cái sòng bài Casino á Thầy đánh bài, Thầy cảm thấy rằng nó hòa được tất cả mọi nơi, không phải là nơi sát phạt nhưng mà đối với chúng con, chúng con còn coi đó là cái nơi nặng nề, chúng con không thể bước vô được chỗ đó. Nhưng mà đối với Thầy..**

Con còn chấp thì con hổng còn tiến. Con người không nên chấp. Những cái gì con thấy trong vườn hoa này đó có cái bông nào xấu không? Mà con dám chê nó là xấu. Con sản xuất được cái màu nào mà con chê cái bông đó xấu? Con còn chấp, con thấy chấp chỗ nào không? Thì tâm con lúc nào cũng động à! Ngay trong gia đình cũng hổng yên, đừng nói tới xã hội. Cái màu sắc của bông nào cũng là huyền vi của Trời Đất sắp đặt mà con hòa mà không được với nó là hư rồi.

**Thưa Thầy, con không dám cãi lý với Thầy. Nhưng mà trình độ nó có một cái mức độ – đối với Thầy tất cả mọi thứ đều hòa đồng, Thầy đi vô trong cái cõi vô cùng, Thầy dùng cái "không" mà Thầy giải chân lý. Đối với chúng con á, từ thấp mà lên cao có mọi trình độ, cho nên Thầy đem pháp cho chúng con á, chúng con cầm pháp mà đi, dựa vào cái hoàn cảnh mà đi chớ không phải mà đạp lên hoàn cảnh mà đi.**

Con phải quán thông hoàn cảnh thì con không cần phải đạp. Không quán thông hoàn cảnh con phải đạp.

**Phải có thời gian Thầy à!**

Rồi bây giờ thời gian con nghe đi rồi con sẽ thấy.

**Đúng, con chấp nhận cái cuộn băng này để con về con nghiên cứu từ từ...**

Con thiền con cứ việc thiền, con cứ thiền hằng ngày coi thử có được không? Còn hay hơn con thiền những cuốn băng kia, nó khác rồi! Tâm thức của người trẻ nó có môi trường phát triển về tâm linh chớ không phải người già mới có môi trường phát triển về tâm linh. Trẻ cũng học được mà già cũng học được mới là hay. Cho nên đời mới phải đổi kinh mới, không có xài chuyện cũ nữa, u ơ xưa lạc hậu rồi, không có bao giờ tiến được.

**75. Trong lúc thiền thì con cũng thấy cảnh này cảnh nọ mà trong bên Phật Giáo thì... những kinh Phật Giáo thì nói là mình không có nên theo cảnh hay là khi lúc mình thấy cảnh mình phải bỏ hay là không có theo cảnh**

**nữa. Thì theo như Thầy thì Thầy nghĩ sao?**

Không cần cái đó, tùy duyên mình cứ việc tiến tới, tiến tới là bây giờ thấy cảnh sau này thấy mình là cảnh, cảnh là mình... hết, định rồi. Ban đầu ai cũng thấy cảnh nhưng mà sau này cảnh là mình, mình là cảnh, hổng có thấy cảnh gì hết, tự nhiên nó sáng suốt ra. Nhẫn nhục nó gia tăng sáng suốt. Mình cứ niệm Phật thôi.

**Thì lúc đó cái tâm thức mình như thế nào Thầy? Mình cứ niệm Phật, để ý nó hay là không để ý nó, Thầy?**

Để ý nó làm cái gì! Mình cứ niệm Phật thôi! Mục đích mình phát triển về phần hồn thôi, không phải cái cảnh. Mình đã xuống thế gian, ngoại cảnh nó phỉnh tới bây giờ. Bóng đèn nè! mấy đứa nhỏ mới ra đời, cái bóng đèn sáng chớ nó đâu có biết mặt trời sáng đâu, chỉ biết bóng đèn thôi bị gạt rồi, rồi nó đâu biết tâm từ bi sáng đâu. Cho nên mình tu để đạt tới ánh sáng của tâm thức, thì cái cảnh không có phải cần thiết đối với mình.

**Cái ánh sáng của tâm Từ Bi nó khác cảnh sao Thầy?**

Sáng lắm! Nhắm mắt là tự nhiên nó sáng và nó lớn rộng. Nó có tình thương yêu cởi mở, nó không có bị kẹt, hổng có uất khí, hổng có nghi ngờ... hết rồi, không có sự nghi ngờ. Nó thấy vạn vật đồng nhất thể đang tiến, nó mới hiểu được trăm hoa đua nở trong cái vườn của mình chớ có cái hoa nào xấu đâu thì nó cũng tiến tới mục đích của nó thôi – thành ra cái tâm thức hòa đồng của mình dễ mở hơn. Chứ nhiều người tu còn cố chấp nói: *"Phật ta mới tin chớ còn ma quỷ ta hổng tin!"*. Cái đó là không có sức mạnh, mình ở trong một góc. Mình cứ tiến lên tới trình độ sáng suốt hòa đồng, mình ở trong tâm trạng của mọi giới thì tâm từ bi nó mới phát. Sự đau thương của đối phương là sự đau thương của mình thì cái tâm mình vừa tưởng cũng cứu độ được.

**Nó đau hoài rồi làm sao Thầy? Đối phương nó đau hoài hổng lẽ mình đau theo nó hoài?**

Không phải! Cái tâm của mình cứ nghĩ nó tai qua nạn khỏi thì nó sẽ có cái dịp may sẽ tự thoát. Chớ nhiều người bịnh thiệt nặng rồi gặp ông đó ổng cho ly nước uống hết bịnh – mình có chiếu độ cho họ, họ được may mắn.

**76. Thầy giảng về vạn vật chỉ là không, vậy thưa Thầy buổi hội ngộ hôm nay là thật hay là giả, Thầy và các bạn đạo là có hay là không?**

Trong không mà có mà trong có mà không. Chỉ trả lời bao nhiêu đó thôi "trong không mà có, trong có mà không". Được hội tụ, mọi người nhận thức thấy an vui thấy như có nhưng một chập đi mất rồi cũng là không. Mình phải hành mới tiến tới trong cái "không" nó mới đạt tới cái "có".

**77. Hiện nay có thấy hiện tượng về Vô Thượng Sư Thanh Hải, xin Thầy vui lòng cho biết ý kiến?**

Vô Thượng Sư Thanh Hải cũng là người tu thôi. Người ta cũng khổ hạnh tu nhiều, người ta mới kết duyên được nhiều người tương ngộ trong giây phút thiêng liêng để học hỏi và tu tiến. Thì đó là mình lúc nào cũng phải kính trọng người, một người đã khổ hạnh lo tu là cao quý nhất ở thế gian này.

**78. Trong mấy cái băng Thầy giảng, có lúc Thầy nói là trong nhà treo tượng Phật hay là hình Phật đôi khi ma nó có đến nó tá túc trong đó. Vậy trong trường hợp mình thiền...**

Nếu mình thờ, nó tá túc nó xưng nó là Phật. Mình thờ... con ma khôn lanh lắm, sạo lắm, vô nó cũng ngồi bàn đàng hoàng. Ông Phật đâu có hộ phò, ông Phật đâu có xuống thế gian hộ phò, thì con ma nó lên nó làm việc. Cho nên cái tu của mình là phải dốc lòng đi về thấy rõ Phật đàng hoàng, không có vụ tu mà mờ ám không được.

**Vậy trong trường hợp mình ngồi thiền rồi ma nó cũng đến nó nhìn trong trường hợp Thầy giảng á thì trong trường hợp đó 2 con ma đó có khác nhau gì không?**

Ma, khi mình thấy ma là trong mình dơ rồi. Phải thanh lọc một khóa là hổng có bao giờ thấy ma nữa, mà mình có cái pháp niệm Phật khi mà nó tới nó phá nó bóp cổ này kia kia nọ, mình niệm Phật nó dang – thấy nó hay ở chỗ đó.

**Nhưng mà lúc mình ngồi thiền mà ma nó đến, trường hợp đó những người mà xung quanh mình không có thiền có ảnh hưởng gì đến...?**

Không! Nó những kỳ lạ nó tới... nhiều khi mình thiền có hào quang, nó nhờ chút hào quang để nó luân hồi thôi. Cái đó hổng có sao, mà mình thiền chơn chánh và dứt khoát giải thoát đi lên thì không có con ma nào mà dám xáp vô mình, không có đâu! Chỉ trừ phi những người trong cơ tạng ô trược hôi thúi, rồi niệm Phật rồi nó xẹt những cái mùi hôi đó, rồi những mùi hôi kia nó đáp vô nó xưng danh. Cho nên phải thanh lọc nó mới hết.

**Nhân cái dịp mà nói về ma thì chúng con ở thiền đường trước đây thì có 1 bạn đạo cũng bị hành và kinh nghiệm của tụi con đó thì để bạn đạo đó ngồi trước và chúng con cũng ngồi (sau) với tâm thành của mình hướng về Quan Thánh cũng như Ông Tư và Thầy, các đấng Thiêng Liêng giúp cho bạn đạo này qua cái trở ngại và để tiếp tục cái việc tu hành của mình. Mà Ma Vương làm sao... cái kỳ đó lại tốt.**

Cái đó là tại sao? Điện năng của con người hội tụ hướng thượng, người tu thiền lâu hội thượng hướng thượng mà tập trung vô một khối nhìn thẳng một người nào xưng danh này, xưng danh nọ – cứ nhìn thẳng tự nhiên nó lộn xộn hà! Cái điện năng nó mạnh lắm, nó giải tỏa được con ma. Cho nên ở bên Mỹ có một người xưng Phật phố mà chửi thề tùm lum đó, tôi kêu bạn đạo cứ bao quanh nhìn nó nói chuyện. Nó... thưa Phật đồ này kia, thét rồi Phật văng Phật mửa luôn. Há, há... hết Phật nữa. Cái đó là cái điện năng của con người nó mạnh lắm, cho nên trong cái thiền đường này mọi người chung hợp trong cái tâm lành hướng thượng lo tu thiền đêm đêm, tự nhiên nó mạnh, thiền đường nó mạnh lên. Mà cứ bàn cãi bàn cãi hoài nó càng ngày càng yếu. Giữ thanh tịnh phát triển tâm linh thì không có ma nào dám đến, sợ lắm!

**Dạ cám ơn Thầy, nhưng mà có cái trường hợp này tụi con không phải là thầy bùa hay là làm cái chuyện chữa tà nhưng có nhiều trường hợp bạn đạo bị cái khó khăn đó rồi họ nhờ chúng con giúp. Thì chúng con chỉ biết cầu nguyện chớ biết làm sao bây giờ. Nhưng mà cầu nguyện thì không có kết quả, có lẽ trong đó là tại tụi con kém hay là tại mấy ông Bên Trên bận việc mà hổng có chịu giúp?**

Hổng phải! Cái nghiệp của người đó nặng, cái điện năng nó nặng nó rút xuống – mình ngồi xung quanh mình

kéo nó lên hổng được, chớ hổng có ông nào xuống giúp đâu! Hổng có ông nào xuống giúp, mình có lên thì ở Trên người ta chiếu cho mình, như vậy thôi!

**Mà cái trường hợp này nhờ thầy bùa thì bắt đuổi con ma này đi, nếu nó dữ quá thì bắt nhốt luôn như vậy thì là khỏi. Cái trường hợp vậy thì tụi con có...?**

Cái đó là thuộc về võ Phật, người ta có quyền chớ! Võ Phật người ta có quyền trị nhưng mà mình muốn làm võ Phật, ở đây có máy xúc ruột đó cho nó uống thuốc xúc ruột cứ xúc ruột thét rồi nó hết. Cái con đó nó không có hôi thúi thì con ma hổng có chỗ ở. Cái ruột nó không có hôi thúi là hổng có con ma nào chịu ở được. Tại sao đi xúc ruột? Xúc ruột rồi cái điện năng nó cao lên, nó nhẹ nó gom tụ trên óc, nó hổng bị trì kéo xuống dưới thì con ma nó hổng có hành hạ được. Nó sáng hổng có hành hạ được. Cho nên ánh sáng tới bóng tối phải tan là vậy. Tôi giúp rất nhiều người – Nhiều người nói là điện của Mỹ nó bắn trong óc tôi sưng óc. Ha, ha... con ma nó trược á, bắt nó thanh lọc, lên gặp tôi nói chuyện mấy ngày hổng có bịnh gì hết, hỏi: "Bây giờ có ai bắn không?" – *"Hổng có ai bắn hết, vui quá!"*. Nói vậy đó! Điện, tất cả cơ tạng mình đều là điện. Ăn cọng rau cũng qua tháng qua ngày nó mới hình thành cọng rau. Đó là điện năng của vũ trụ mà nó bị kẹt trược thì cái khối tà nó hoành hành được, mà nó thông hổng có ai hoành hành nó được.

**Ở đây cũng có cái trường hợp này Thầy, là trước đây có 1 bạn đạo nữ cũng có lần xuống Melbourne trong cái dịp mà cùng thiền chung với anh em mà sống chung với Thầy năm rồi đó. Thì khi chị về đây thì không biết là có bị ảnh hưởng gì, khảo đảo nặng lắm. Và trong thời gian hơn 7 năm nay mà chị cũng không biết làm sao giải quyết được, chị buồn quá, trong thời gian mà chị quẩn trí thì chị treo cổ tự tử...**

Tôi kêu chị phải tiếp tục thanh lọc. Hồi chị thanh lọc ở Melbourne có tôi, đỡ rồi, bớt nói chuyện, về đây mặt sáng, có bằng chứng đàng hoàng mà, mặt sáng lên. Nhưng mà kêu tiếp tục, không có nên mà tưởng đâu là tôi hết bịnh, cứ tiếp tục, không có để cơ thể hôi thúi, hôi thúi là nó nhập, nó nói chuyện cả đêm. Chị hổng nghe thì chị không có thực hành đúng của Vô Vi nữa, chị đi nhảy một cái pháp khác là chị ỷ lại sư phụ sẽ cứu chị thì chị tự làm thần kinh chị yếu thì con ma nó mới dễ điều khiển hơn nữa.

**Thì như trường hợp mà tự mình hủy mình như vậy thì cái phần hồn đó như thế nào Thầy?**

Cái phần hồn đó chỉ khổ thôi, bị giam ở Oan Uổng Thành khóc lóc đủ chuyện hết. Tại vì nó hổng có thành tâm tu học. Nếu thành tâm tu học nó giải quyết được chớ gì. Cái khi mà mình ỷ lại người ta cứu mình là thần kinh mình yếu rồi, mình hổng có tự chủ, là yếu rồi con ma nó tấn công, nó điều khiển nhân cái cơ hội đó nó giết luôn, rồi nó bắt theo làm nô lệ cho nó. Nhưng mà bắt đâu có được, có luật Trời.

**79. Hồi tụi con mới tập thực hành thì con đọc sách "Tôi Tầm Đạo" của anh Hồ Văn Em nói rằng: nam thì thực hành trong thời gian chừng 3 năm mà nữ thì chừng 5 năm thì đạt được kết quả có thể mở huệ hay là xuất hồn. Mà đa số tụi con bây giờ cũng theo nhiều lắm rồi mà chưa được cái gì hết?**

Cho nên phải hành cho đúng! Đừng có thấy rằng nói tôi 3 năm, 5 năm là được. Hành đêm đêm phải hành cho đúng. Nhiều người không có hành đâu, nó làm bộ tới thiền đường thiền đồ vậy, về rồi nó cũng làm chút chút rồi nó ngủ ngon à. Tôi thấy rồi hổng có làm được cái gì hết đó. Còn cái người ta phải khổ hạnh, thực hành nó mới thành công. Phải khổ hạnh thực hành nó mới thành công, chớ không phải nhiều người nói: *"Tôi tu mười mấy năm tôi không thấy gì!"*. Nó đâu có chịu khổ hạnh, nó về Soi Hồn chút chút cái nó bật ngửa ngủ rồi. Cái đó là đại đa số ở đây cũng vậy đó! Tôi biết hết á! Cho nên phải hành minh chánh rõ ràng, thực hành đêm đêm như vậy con người trở nên tốt đẹp. Nhìn cái mặt là biết rồi! Tự lường gạt quá nhiều, nói: *"Tôi bây giờ tôi niệm 2 câu đó Phật chứng rồi!"*. Tự lường gạt rồi! Chính mình phải hành đi tới đó, hai cái nó khác nhau.

**Tụi con thường nghe băng Thầy thì cái điều này làm cho tụi con rất là xúc động là Thầy nói Thầy đã đi trước tụi con từ bao nhiêu ngàn năm nay rồi mà lần này Thầy mới trở lại. Nhưng mà trở lại lần này thì Thầy đã tìm được hết chưa, những người đó có đồng ý đi với Thầy không?**

Còn nhiều, còn nhiều lắm! Tôi trở lại tôi chỉ nhắc thôi. Họ hổng hành là hổng có kết quả. Phải cương quyết, sống lúc nào không biết, chết lúc nào hổng hay mà cứ sợ sống chết. Con người có bao nhiêu đó mà tu hổng thành, cứ sợ chết mà tu hổng thành. Sống lúc nào hổng biết, cha mẹ nói ngày tháng cho mình thôi mà chết lúc nào cũng hổng hay mà tại sao lo cái chết làm cái gì? Hổng có lo, lo tu đi để đi tới. Mình trong cái gốc Đại Bi mà ra mà, tại sao mình hổng về trong thanh tịnh từ bi. Càng tu nó phải càng thanh tịnh từ bi mới được.

**Theo Thầy thấy chung chung thì cái tỷ lệ tụi con có đỡ được phần nào chưa hay vẫn còn quá chậm trễ và hổng kịp ngày giờ?**

Tu cho có chừng nhiều quá! Ha, ha... phải thực hành, phải dứt khoát, phải dốc lòng, phải dứt khoát dốc lòng tu học nó mới có kết quả. Mới tu mình đi lên thì bị nhồi quả, bị chuyện gia đình, chuyện này chuyện kia chuyện nọ cái đâm ra chán. Cái đó là cái nhồi quả chừng nào là cái tiến thân nhanh chừng nấy. Chấp nhận đi không sao, cơ hội tiến hóa mà, nói về phần hồn phải bị nhồi quả nó mới tốt, để nó yên làm sao nó tiến được! Ạ, nó mê ngủ mê ăn, mê nói chuyện không hà hổng có thức tâm. Thực hành đứng đắn là tự nhiên nó phải thức tâm. Có 1 tuần giải đãi không thực hành rọi cái kiếng thấy cái mặt khác – 1 tuần siêng năng đúng lúc đúng giờ thực hành cái mặt khác. Có bằng chứng đàng hoàng, cái mặt thay đổi, mà càng thực hành hạnh đức càng ngày càng cao chớ hổng phải cần ra làm việc xã hội mới được. Càng thực hành, cái xác mình là xã hội rồi, mà càng biết thương khai thác cái xác mình thì càng ngày nó càng dồi dào tốt đẹp. Nó cũng như cái hoa hạnh đức nghìn năm không héo. Mình tu thiền mình ngồi đó là mình thấy ví như cái cây nó ngồi ngoài rừng nó đứng ngoài rừng mà nó sống cả ngàn năm. Mình chưa gì mà mấy chục năm chết mất rồi là tại vì vọng động không à. Không có dứt khoát một lòng một dạ để đi, phải cương quyết không thay đổi. Có nhồi

quả, cảm ơn, quí lắm – có người ta kích bác, cảm ơn tiến về thanh tịnh. Đừng có sợ! Người tu phải dứt khoát để tiến hóa, chứ mình hổng có đá động ai mà họ chửi mình thì mình cảm ơn thôi, mình càng tiến nhanh hơn, không sao! Mà những người chửi mình là mang nạn là họ không hiểu lấy họ, họ tự hoành hành lấy họ, họ tự đem cái điện năng của họ xài phí là họ tự hủy họ thôi. Mình đâu có phải sợ, nói thị phi bên ngoài làm cái gì? Tiếng nói thị phi không có giá trị đối với người tu Vô Vi. Nó càng kích bác mình, mình càng thanh tịnh thì mình mới dìu dắt nó được. Chớ người tu cứ sợ tiếng đồn này kia kia nọ – cái đó vô ích! Mình thực hành đúng thôi, mỗi ngày có bao nhiêu công chuyện cứ làm đúng thôi là con người nó vui lên. Cần cho mình vui, cần cho mình khỏe, cần cho cái óc mình sáng, chứ đâu cần phải chuyện người ta sáng. Chuyện người ta sáng chuyện của họ, họ phải tự làm mới có. Mình cứ mỗi ngày mỗi tự làm là mình hưởng mình lấy lại cái vốn đã mất từ bao nhiêu kiếp cái vốn thanh tịnh. Người đời ham tiền, làm áp phe này có tiền, áp phe kia có tiền là động thêm thôi, đâu có cứu giúp được gia đình. Vợ chồng xích mích đủ chuyện hết cũng vì tiền mà thôi.

**80. Con tu được 20 năm rồi mà không thấy sáng và không có thấy cái gì hết trơn trọi. Vậy thì tại sao con không mở được?**

Tại vì mình thiếu thanh tịnh thôi. Phải buông bỏ tất cả những chuyện gì ngoài tai, mắt thấy tai nghe đều là giả ảo không có ôm vào lòng thì chúng ta mới dễ thấy sáng. Giờ phút thiền là giờ phút thiêng liêng liên hệ cả Trời Đất, tại sao chúng ta phải lo? Có Trời Đất ban chiếu đầy đủ, giờ thiền chúng ta là giờ thiền, không có lo bất cứ một chuyện gì. Nhiều khi ngồi đây lo việc A, lo người này lo người kia lo người nọ thì không bao giờ thấy sáng. Giờ phút tu là giờ phút của chúng ta phải trở về với thật sự thanh tịnh trong tự nhiên và hồn nhiên buông bỏ tất cả thì đó nó mới bộc lộ ánh sáng.

**Vậy thì thưa Thầy, con phải làm thế nào và hành thế nào để cho cái tâm con được ổn hơn?**

Thì cái niệm Phật của anh phải ngồi một góc thanh tịnh niệm Phật, tưởng tới Phật. Niệm cái luồng điển của mình mới giao cảm được cái điển Từ Bi, chớ hổng phải niệm ào ào đi lung tung. Niệm ào ào hổng được, ngồi yên một chỗ niệm trong thanh tịnh. Mình người tu cái gì cũng hướng về thanh tịnh thì tự nhiên nó bộc ánh sáng ra, chớ mình ôm chuyện đời nói chuyện đời thét rồi ánh sáng mất hết. Có điển mà cắm đúng thì nó, cái bóng đèn nó mới sáng mà cắm trật là cái bóng đèn nó hổng sáng. Có chút thôi!

**81. Con nghe trong kinh A Di Đà, Thầy có nói câu là Ngọc Hoàng Thượng Đế là Hắc Bì Phật. Như vậy thì là Ngọc Hoàng Thượng Đế, Hắc Bì Phật chung một khối hào quang hay là hai Ngài cái lãnh vực riêng?**

Không có riêng đâu! Những vị đó là vô cùng là thể hiện khắp nơi nơi được hóa độ quần sanh. Hổng có riêng đâu! Mà chúng ta nghĩ Ông này Bà nọ riêng, hổng phải - luồng điển ánh sáng! Hắc Bì Phật thấy nói Hắc Bì Phật là mắt phàm thấy Hắc nhưng mà nó sáng vô cùng. Cho nên chúng ta hướng về Đại Bi thì chúng ta mới thấy Thượng Đế là ai. Cực thanh cực tịnh mới thấy được!

**82. Trong cái pháp tu này thì Đức Ông Tư có gán cho cái tên là "pháp tu tắt" và là "pháp tu xuất hồn". Thành ra cái điều đó nó nói lên cái ý nghĩa là cái kết quả đầu tiên của chúng ta đạt được là xuất hồn rồi sau đó tới một cái trình độ khác là giải thoát. Thế nhưng đôi khi Thầy có dạy là không nên xuất hồn?**

Không có bao giờ nói không nên xuất hồn. Ta tu để trở về tự nhiên và hồn nhiên thì chúng ta thấy chúng ta đi được bất cứ chỗ nào, chớ hổng phải ngồi đó mà mong xuất hồn. Tôi mong xuất hồn là tôi động rồi! Tôi tu tất cả cơ cấu tôi nó trở về tự nhiên và hồn nhiên thì tôi đến được đây thì tôi đi được, có gì đâu! Cho nên cái pháp khứ trược lưu thanh để cho khối óc và cơ tạng của chúng ta trở về tự nhiên và hồn nhiên – đó là lúc chúng ta ra được ra đi. Mở mắt cũng đi được chớ không cần nhắm mắt đi.

**83. Thầy nói tỷ phú chết xuống địa ngục phải đi học lại. Xin Thầy cho biết học lại bài gì?**

Học lại bài tình tiền duyên nghiệp, cũng bận áo lụa vậy nhưng mà ở tù, hổng có đủ ăn, thay vì ăn hổng hết – ăn hổng hết rồi bỏ mứa, hổng cho ai nữa, ác độc đó rồi mình xuống đó mình cũng bận đồ lụa đồ mà cũng khổ lắm, đâu có sướng đâu, đâu có đủ ăn. Càng ăn ở trên này càng nhiều càng dư thừa, xuống dưới càng thiếu thốn để học cái luật quân bình của càn khôn vũ trụ mà tiến thân lên trên mới biết được cái triết lý của Đức Phật đã cho trong thanh nhẹ. Mà chúng ta không thanh nhẹ không nhận được, phải thanh nhẹ mới nhận được. Muốn có thanh nhẹ phải thực hành. Thực hành cái gì? Thực hành với khứ trược lưu thanh thì tâm thức chúng ta mới quân bình, trí óc chúng ta mới bừng sáng, lúc đó chúng ta mới nhận những cái gì. Những người đi trước mong mỏi những người kế tiếp cùng đi là tức nhiên họ sẽ ban một luồng điển từ bi cho chính mình. Mà mình không cảm nhận luồng điển từ bi tức là mình chưa tiến tới được. Phải thực hành mới nói chuyện đạo được, còn không thực hành nói chuyện đạo là nói dóc thôi. Đọc sách mà nói chuyện đạo cũng là dóc thôi, hổng có tiến được - copy của người ta, cái của mình có, mình là một cái tiểu thiên địa tương đồng với chấn động của vũ trụ quang mà mình không khai sáng mình ra để mình cảm thức cái nguyên lý từ trong mình phát ra mới là đúng – còn từ bên ngoài đem vô làm ám ảnh, ảo ảnh chớ hổng học được cái gì hết, không tiến, tu suốt đời cũng hổng tiến. Tôi dám bảo đảm những người đó.

**84. Hồi nãy Thầy có nói là có một số người tu thì khi ban đầu tu thấy này thấy kia rồi sau đó hổng thấy gì nữa. Thì có phải là trường hợp của con không? Lúc đầu con tu nó dễ lắm mà bây giờ con tu khó quá, nhiều khi con tập trung tư tưởng – cái điển nó cũng rất là ít. Con thấy con phải cố gắng rất là nhiều, thì con không hiểu là con phải cần như thế nào?**

Thì con là thuộc loại nhà giàu xài phí, tuổi trẻ con dễ tu hơn – "tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hườn hư". Cái chất tinh con người là quan trọng, 7 ngày chỉ có một giọt thôi mà lấy vợ lấy chồng là xài phí, là cũng như nhà giàu... tâm thức nó đau ngày càng xuống, thì nó rời ra con ngồi con tu nó hổng tập trung. Khi nó trụ nó mới tập trung mà nó cứ rời ra vầy làm sao tập trung được, thấy hôn? Cái đó cũng là cái tội mà có cơ hội đó con mới thấy rằng: tôi cần ăn

năn, tôi cần sửa tôi, tôi cần giúp đỡ tôi tiến hóa lên. Đó cũng là một cơ hội để mình thấy hồi trước mình tu được mà bây giờ tôi tu hổng được là tại sao? Lúc đó con mới hiểu nghiệp lực là gì. Mấy ông thầy ổng giảng kinh nghiệp lực là gì? Thì hồi nào giờ mình thấy người ta nói nghiệp lực, mình hổng biết nghiệp lực là gì – con có chồng có con, con con là nghiệp lực, chồng con là nghiệp lực lôi cuốn con thì con bị giải đãi cái luồng điển con phân tán hết. Worry for nothing; cuối cùng là worry for nothing, con mới hiểu thấy hôn? Rồi bây giờ con hiểu được nhờ cái cơ hội này con hiểu rồi nghiệp lực là cái gì? Ngồi đây mà tại sao tôi hổng lo mà tôi lo cho người khác - lo cho chồng tôi, lo cho con tôi là lo cho người khác nhưng mà lo cho đại đồng thế giới tôi hổng biết lo. Tôi thấy người ta lo hay mà tôi lo hổng được thì tôi phải tu trở về tập trung luồng điển tôi, tôi mới thức giác lên tôi mới biến thành một cái ánh sáng vô cùng được. Con thấy mặt trời nó chiếu cho tất cả một xứ, mặt trăng cũng chiếu cho một xứ chứ đâu có phải là chiếu chỗ này bỏ chỗ kia đâu. Mà nhờ nó trụ nó mới có cái ánh sáng mà chính nó hổng biết nữa, nó phải khổ nó mới biết vậy đó, nó mới bộc ra một ánh sáng như vậy. Thì con bây giờ đứng trong cái khổ và con phải tận tâm phục vụ như Chúa cho con thì con nâng niu từ nhỏ tới lớn, bây giờ con phải lấy cái ý thiển lành của Chúa nâng niu tất cả mọi người xung quanh con rồi con dễ tu hơn.

**Dạ, hồi nhỏ con thấy con sướng lắm mà giờ con thấy con khổ như thế này...**

Nhiệp lực hơn, cũng như chiếc ghe nó sứt miếng ván này, sứt miếng ván kia, sứt miếng ván nọ rồi chìm luôn.

**85. Cách đây mấy năm, Thầy có nói ở VN có người ngủ thấy đi đánh giặc, như vậy trận giặc đó có phải khối Thiên Tiên và Địa Tiên đánh nhau không? Nếu như phải thì ngày hôm nay gần chấp dứt chưa mà dân tộc VN phải chịu nhiều đau khổ?**

Cái chuyện ma quỷ thì lúc nào cũng có hết, từ xa xưa cho đến bây giờ lúc nào cũng có chiến tranh nếu người không chịu tu lập lại trật tự cho chính mình thì lúc nào cũng có chiến tranh. Chính mình cũng có chiến tranh, bản thân mình vừa nghĩ cái này thì nó ào cái khác tới – luôn luôn có chiến tranh từ trong con người xuất phát ra. Cho nên mình đổi thừa cộng sản, VN đâu có cộng sản nhưng mà người ta nói cộng sản. Người cộng sản thì phải dám nói dám làm, thực thi đứng đắn phát triển cho cộng đồng chớ không phải độc tài bỏ túi cho cá nhơn. Cái đó là ăn cướp hổng phải cộng sản, phải hiểu cái này. Mình hiểu rõ đường lối. Chúng ta tu đây là khai triển tâm thức của chúng ta phối hợp đâu đó có trật tự, thể xác cho tới khối óc trật tự thì chúng không làm những chuyện mất trật tự cho người khác và sát hại người khác. Cộng sản là sản của ai? Của Trời Đất phối hợp Thiên Địa Nhơn "Thiên thượng nhơn gian duy ngã độc tôn" – tất cả Trời Đất phối hợp hình thành vạn vật để phục vụ nhơn sanh cho phần hồn tiến hóa thì tất cả mọi người đều có cảm nhận được hết. Mà chúng ta không trở về với trật tự siêu nhiên thì làm sao mà cứu độ được quần sanh? Rồi giành đất mà bản thân mình đất không khai, trí không mở chỉ có lụn bại thôi. Giành đất giết nhau rốt cuộc được cái gì? Không được! Chúng ta người tu hướng về Thượng Đế mà phát triển từ tâm lẫn thân mới đem lại sự hòa bình. Nên mọi người phải ý thức đó thì xã hội quần sanh mới được tốt, thì chỉ có tự tu tự tiến thôi còn tu nhờ tu đỡ là cuối cùng cũng hướng về con đường sanh sát giết nhau hại nhau mà thôi, hổng có phát triển được. Tự tu tự tiến mới là phát triển. Cái của Đức Thích Ca đã để, chính Ngài tự tu chứ không nhờ ông Phật ông Tiên nào hết, tự tu mà thành đạo. Bây giờ chúng ta phải tự tu tự tiến. Chúng ta nắm được cái pháp là may lắm rồi, nắm được cái pháp khai khứ trược lưu thanh.

**86. Năm 1977 Thầy có giảng ở VN, Thầy có nói: trình độ các bạn chưa đến, tôi nói thì dễ mà quí bạn nghe cũng còn mệt, đợi khi nào quả địa cầu này thuần dương, nói cái này người ta nghe cũng sướng lắm vì họ thấy họ đã đến nơi rồi, bây giờ thì âm dương bất hòa. Vậy thì năm nay 17 năm rồi, quả địa cầu đã thuần dương chưa?**

Những chuyện thay đổi các bạn thấy; thời tiết bắt đầu thay đổi rồi – nào là núi lửa, nào là động đất đủ chuyện hết, thay đổi lần lần hết, thì lần lần cái không khí nó sẽ thay đổi. Chưa đâu, chưa tới lúc đâu còn một chấn động mạnh nữa nó mới thay đổi được. Phải kiên trì lo tu để lúc đó chúng ta mới hưởng được. Những gì tôi nói đây là những người bạn có đồng tu đồng hành cảm thức rõ: từ trước mình động loạn sân si bây giờ mình tu thanh nhẹ, mình thấy đi lên là cần thiết, lúc đó nó mới có hưởng được còn không hành không hưởng. Còn những người đời không hành tại sao lúc đó họ hiểu? Vì sự thảm hại kích động và phản động chấn động cảm động tâm hồn của họ – nay thấy yên mai thấy chết. Cũng như bây giờ tình trạng bây giờ ở VN, sông Mê-kong, dọc sông Me-kong là chết 50 người – Quảng Trị sét đánh cũng chết 5 người, cả mười mấy ngàn tấn gạo bị ngập lụt, Long An đồ ngập lụt - bao nhiêu ngàn mấy chục ngàn căn nhà vô gia cư hổng có nhà ở nữa. Cảnh đó người ta mới cảm động, người ta mới thấy rằng; họ nhớ Trời hơn, họ biết nhờ Trời Phật kêu Trời kêu Phật để mà cứu họ nhưng mà kỳ thật chính họ phải cứu họ. Vì đó mới cảm động lòng họ, lúc đó họ mới thấy rằng; những lời truyền thuyết ở trước là đúng và để cho nhơn sinh tự đi nhưng mà chưa chịu đi thì phải có Thiên Cơ biến chuyển. Rồi đây sẽ có nhiều cuộc biến chuyển nữa rồi chúng ta sẽ thấy. Độc tài sẽ cảm thấy bất lực, những người độc tài là không bao giờ trị họ được – chỉ có Thiên Cơ trị họ. Họ bất lực rồi VN mới có cái cảnh kêu bằng "bất chiến tự nhiên thành". Mọi người phải quy phục nguyên lý của Trời Đất mà sống, lúc đó mới đem lại cảnh thái bình ở tương lai.

**87. Con là người đầu tiên đến thiền đường Vô Vi, tại sao con hổng thấy thờ Phật mà chỉ thấy thờ tấm kiếng?**

Tất cả là do tâm nhưng mà tâm của chúng ta hổng trong lành bằng miếng kiếng thì đừng nghĩ mà tôi tưởng đến Phật làm gì, tôi nói Phật làm gì, tâm tôi không lành tôi nói Phật làm gì. Cho nên Phật là còn lành hơn tấm kiếng Vô Vi. Ít nhứt chúng ta phải có căn bản trong lành như kiếng Vô Vi, chúng ta mới tưởng được Phật. Không phải thờ hình nộm, là con người vẽ chớ đâu phải ông Phật. Hình vẽ đẹp cách mấy cũng con người vẽ mà thôi, không phải ông Phật. Còn cái hình thật của ông Phật hổng bao giờ thấy, nếu chúng ta không nhìn lại nội tâm chúng ta thì không bao giờ

chúng ta thấy ông Phật. Con người cái hồn có thể tiến hóa tới Phật, có thể tu tới Phật nhưng mà con người không chịu tu là ông Phật đang ngủ. Ông Phật ngủ thì phải có thên cơ chuyển nó, nó mới thức tâm – có những cơn nguy biến nó mới thức tâm, nó thấy nó là bất tài nó mới nghĩ cái chiều hướng thượng và nhờ Bề Trên tận độ thì lúc đó nó mới hướng thượng, lúc đó mới cảm động được lòng nó.

**88. Gần đây có pháp Nhân Điện mở được các luân xa, xin Thầy chỉ dạy điều đó có đúng không?**

Luân xa phải tu có trật tự nó mới mở, không phải cái tay con người mà mở cho người khác được, nói không làm được. Nói thì hay nhưng mà kết quả không có bao nhiêu. Không có mở được luân xa, chính mình thực hành đâu đó nó có trật tự hòa hợp với vũ trụ quang thì luân xa nó mới mở, hồn nó mới xuất khỏi thể xác được. Mà lấy cái tay mà mở luân xa cho người ta, cái đó không có đúng, không bao giờ có kết quả tốt.

**89. Về việc xuất hồn, bà Lê Thị Nhiễu có lần xuất hồn lên cõi trên học đạo, có lần đang gặp ông Tư và ông Nguyễn Xuân Liêm nói chuyện. Ông Liêm tu rất tinh tấn nhưng chưa đạt được khả năng tự tách hồn rời khỏi bản thể. Người chưa đắc pháp, hồn còn bị ràng buộc trong bản thể có thể hồn rời bản thể được không? Tại sao khi hồn rời bản thể mà chính hành giả cũng không ý thức được? Còn trường hợp anh Tài cũng xuất được hồn lên học đạo cõi trên và khi trở về bản thể thì không nhớ ra nhưng nếu đã không nhớ ra thì làm sao biết được hồn mình rời bản thể?**

Đó là chứng minh con đường tu học là siêu nhiên có căn bản, mỗi người đều có căn của tiền kiếp nhiều kiếp tu học ở Bên Trên. Mà hiện tại nhập trong cái xác vì sức hút của hồng trần tâm lực địa lực, cho nên khi trở về quên hết – chớ kỳ thật mọi người trong đêm thanh vắng cũng có thể xuất ra. Hiện tại chúng ta đang đàm đạo đối diện với nhau là giữa hồn và hồn. Vậy chớ hồn có thể đi được không? Tại sao các bạn tìm những câu hỏi cao siêu, đó là hồn các bạn vẫn thức mà có đi mới có thức. Cho nên khi chúng ta bị hút bởi hồng trần tâm lực và địa lực thành ra quên tưởng rằng tôi không có khả năng đi. Chớ mọi người đều có khả năng tiến hóa tùy theo trình độ sẵn có. Cũng như ông Liêm gặp ông Tư, đó là cái căn duyên chính ông Liêm đã tu từ lâu, tìm đạo từ lâu mà tại sao không có thích hợp mà chỉ gặp tôi và ông Tư thì ông Liêm mới thích hợp. Đó là cái tiền kiếp tiền căn đã tương ngộ đồng học trong cảnh tu học, ngày nay tái ngộ. Đó là một điều cho mọi người kiểm chứng là chúng ta có hồn và hồn chúng ta vẫn tương ngộ ở bất cứ một cõi nào ở tương lai – cũng như chúng ta tương ngộ ngày hôm nay thì tiền kiếp đã có qui định hết. Còn anh Tài xuất hồn ra và hiểu này hiểu kia hiểu nọ nhưng mà về lại quên cũng không khác gì cái nghiệp lực về tâm lực và địa lực. Cho nên chúng ta mượn pháp để giải tâm lực và địa lực và tập trung thiên lực để hút trở lộn về quê xưa chốn cũ. Cho nên luồng điển của chúng ta nhập xác, nhập trong bào thai của người mẹ bị giam hãm 9 tháng 10 ngày trong bóng tối rồi lộn ngược đạp ông trời mà xuất ra xuất thế làm người – cho nên kêu bằng "nghịch thiên giả vong". Cho nên vì sợ chết ham sống nó động loạn thành ra ở trong cái cảnh "cư trần nhiễm trần" mê loạn đi ra trong cơn thanh nhẹ rồi trở về quên hết. Cho nên vì vậy chúng ta mới mượn pháp để luyện mà phải có sự dày công của hành giả, phải kiên trì thanh tịnh, không chấp không mê, việc mỗi người một việc – chúng ta tu trong cái nguyên lý NMADĐP như tôi đã cắt nghĩa: Nam là lửa, Mô là không khí, A là nước, Di là phát triển, Đà là màu sắc, Phật là linh cảm. Mình chỉ biết việc mình mà thôi! Nếu chúng ta không bằng lòng tìm hiểu việc của chúng ta, nguyên lai bổn tánh của chúng ta thì không bao giờ chúng ta có và nhớ được một việc gì ở trên kia. Vì trên kia là gì? Đâu phải là cảnh mới. Trên kia là cảnh cũ của mọi phần hồn đã từ bao nhiêu kiếp chúng ta đã xuống thế gian lần lượt càng ngày càng lún sâu mà quên về với thực chất đời đời bất diệt ở bên trên. Đó là sự sáng suốt của chúng ta đã hằng hữu chớ không phải là chúng ta đi xin sự sáng suốt hiện tại. Cho nên các bạn đừng nên lầm là tôi đi tìm một cảnh mới. Không, tôi về với cảnh cũ và trở về với thực chất hiện hữu của tôi. Cho nên tôi rất bằng an và thanh bình tâm thức, giữ mà đi, đi về với chuyện cũ chớ không phải chuyện mới. Cũng như chúng ta rời khỏi VN, hiện tại hỏi chớ căn nhà của anh ở VN ở chỗ nào? Chắc hẳn các bạn cũng thích nghe dù bao nhiêu năm xa cách đi nữa, nhớ mãi mãi nhưng cũng vẫn nhớ được cái căn nhà của chúng ta và thích trở về với căn nhà của chúng ta. Huống hồ gì trên Bồng Lai Tiên Cảnh, Tiên Phật trong cái căn duyên tiền định bên trên chúng ta có sẵn mà nhắc tới chúng ta cũng thích vậy là chúng ta nguyên lai từ đó giáng sanh xuống thế gian. Các bạn bắt đầu đi tầm chơn lý vì các bạn đã chán đường đời mới bắt đầu vô đường đạo, cho nên lần lượt muốn từ bỏ nó. Nhưng không, đây là bài học phải chấp nhận để qua, vun bồi dũng chí để vượt qua những trở ngại hiện hành. Những cái các bạn chưa được mở huệ, chưa được thấy hết – đó cũng là một phần trở ngại. Mà phần trở ngại để làm gì? Để vun bồi và xây dựng cho các bạn có dũng chí để tiến hóa mà thôi. Sau khi đạt được dũng chí mới trở về được nguyên lai bổn tánh và trở về với sự căn bản mà chúng ta sẽ có tất cả.

**90. Cõi địa ngục được mô tả trong sách Địa Ngục Du Ký, như vậy là địa ngục có thật chứ không phải là do sự tưởng tượng hoang đường. Xin Thầy cho biết cõi địa ngục này ở đâu: trên mặt đất, bên trong quả địa cầu hay ở quả địa cầu nào khác hơn?**

Không xa chúng ta. Địa ngục là do tâm, cho nên Địa Ngục Du Ký cũng có nói do tâm. Sự sáng suốt của chúng ta nếu không chịu vun bồi sáng suốt tiến hóa đi lên thì chúng ta gặt hái sự tăm tối. Mà sự tăm tối đó thì do đâu hút chúng ta? Do tâm lực và địa lực là thể xác chúng ta hút. Mà hút dần dần, những người chết đi xuống địa ngục các bạn thử thấy xét rõ ràng: trước khi chết người sẽ yếu dần dần rồi hút luồng điển xuống bàn chân, rồi đi bước qua một giới tăm tối – ở thế gian này, không xa bao nhiêu bước qua vách tường bên kia là địa ngục chớ không đâu hết. Thiêng liêng vẫn đang sống với chúng ta và cõi Tiên vẫn đang sống với chúng ta vì chúng ta còn tăm tối tưởng cái xác này là đủ sức bảo vệ phần hồn. Kỳ thật thiêng liêng vẫn đang sống với chúng ta, bởi vì mọi người có sự may mắn riêng. Các bạn thấy người này được sự

may mắn này, người kia được sự may mắn kia, ai giúp? Ngoài sự tưởng tượng. Cho nên các bạn đã ra đây, các bạn thấy rằng: có những người vượt biên, những người đau khổ thấy việc không thành nhưng vẫn thành, ai giúp? Cho nên tùy phước của mỗi gia cang, tùy phước đức của mỗi cá nhơn mà được tái hưởng một phần sáng suốt cứu độ - cũng như Cửu Huyền Thất Tổ đã ân ban cho chúng ta, chúng ta mới thấy rõ rằng: ngày nay tôi có sự may mắn hiện tại cũng nhờ ân đức của cha mẹ, vậy thì tôi phải thực hiện cái gì? Tôi phải thực hiện chữ hiếu đối với cha mẹ, rồi khi tôi thực hiện chữ hiếu là tâm thức tôi được nhẹ nhàng và tôi hướng thượng và càng hướng thượng tôi phải hiếu thảo với Thượng Đế càn khôn vũ trụ, tôi mới vun bồi thiên lực để giải thoát thì không còn cảnh địa ngục. Cho nên chúng ta chủ trương trung tim bộ đầu hướng thượng để tu học và để phát triển vô cùng. Đó là chúng ta tự thoát ngay chúng ta đang sống tại thế gian. Các bạn đang hành cái pháp này là các bạn là người tự kiểm chứng sự giải thoát cảnh địa ngục rõ ràng, không bị xuống địa ngục. Vì những người không tu cho nên dễ bị tâm lực là dâm dục – địa lực là thể xác yếu hèn thu hút phần thanh điển của các bạn, cho nên lần lần các bạn phải đi xuống dưới càng ngày càng yếu hèn hơn rồi trong giờ phút lâm chung bị quỷ sứ nó rước thì cảnh địa ngục ngay ở dưới này. Xuống khỏi tâm đầu của các bạn là địa ngục chứ không đâu, ở dưới này không có xa. Cho nên quỷ sứ có thể có nhập xác của người đang sống cũng có, ma có thể nhập xác người đang sống cũng có. Cho nên thầy bùa này kia kia nọ mượn lực của ngũ hành để ám hại chúng sanh. Đó là một điều làm bất chánh và đáng tội. Cho nên chúng ta tu về cái phương pháp này lui về đường cũ nẻo xưa để chúng ta thanh tịnh an lành để trở về vì chúng ta thấy trong mỗi người chúng ta đều có nhiệm vụ xuống thế gian học hỏi tiến hóa và xây dựng cho lẫn nhau và thực hiện tình thương và đạo đức.

**91. Các cảnh tra tấn cho hồn chết đi sống lại và cuối cùng đi đầu thai thì được ăn cháo lú để hồn không nhớ lại tội lỗi tiền kiếp cũng như không nhớ rõ đã bị hành tội khủng khiếp ra sao. Ở thế gian kẻ pháp luật bị kết án và chịu hình phạt, họ ý thức rõ việc họ làm và bị tù tội ra sao nên đã giúp cho nhiều người bị hành phạt rồi hoặc chưa bị hành phạt sợ mà e ngại không dám phạm luật nữa. Còn ở địa ngục bày ra những nhiều cảnh trừng phạt ghê gớm mà không cho tiểu hồn nhớ biết những tội hình đã chịu, cũng như không bày ra cảnh này cho người thế gian biết rõ. Như vậy trừng phạt ở địa ngục có cần thiết không và địa ngục tồn tại như vậy có ích lợi gì không?**

Địa ngục là cảnh trừng phạt vừa trị và vừa cứu nhưng mà nó chỉ một giai đoạn mà thôi. Còn chúng ta vẫn là một tội hồn chưa hoàn tất, vẫn bị giam hãm trong thể xác eo hẹp này. Hiện tại các bạn thấy rõ cái luật nhân quả, khi các bạn đang làm người sáng suốt nói rằng thanh nhẹ hơn những người đang chết ở địa ngục, người đời lại cúng cho người địa ngục và lạy lục xin làm cầu siêu cho này kia kia nọ cho người đã chết nhưng các bạn cứu được thiên hạ không? Không! Chính các bạn phải tự cứu. Ngày hôm nay chúng ta là con người tại thế chưa hoàn tất, mà cảnh địa ngục đó vẫn hiển hiện trong tâm hồn của các bạn và thấy cái tội căn tiền kiếp của các bạn, các bạn đã tự hành các bạn. Nhiều khi các bạn thất bại rồi nói: *"Trời ơi, tại kiếp trước tôi thiếu tu!"*. Đó, con người luân hồi lục đạo đã phát đại nguyện và muốn tôi muốn tương lai tôi sẽ theo chư Phật chư Tiên. Cho nên con người ở trần gian không làm sao đạt được ý muốn của chính mình. Tham sanh quí tử mà không thể giữ được chúng ta sống đời đời tại thế cho nên bị giới hạn trong định luật "sanh lão bịnh tử và khổ". Rồi mọi người cảm thấy khổ chán ngán trường đời mới bắt đầu truy tầm chơn lý mới thấy rõ nhiệm vụ và đại nguyện của chúng ta từ tiền kiếp. Còn ăn cháo lú để làm gì? Để cho chúng ta còn hoàn tất nhiệm vụ để trả nợ, nhiều khi chúng ta thấy rằng: tôi đang thiếu nợ người này, ngày nay tôi phải sống với người này và tôi phải hoàn tất. Nếu mà cho các bạn hiểu rõ cái nợ này không đáng kể thì các bạn đâu có chịu hoàn tất một chút tội trạng của các bạn thì còn dư lại. Cho nên không cho các bạn thấy và các bạn dụng rồi các bạn thấy ngày nay có cảnh vợ chồng con cái, các bạn thấy rằng toàn là nợ nhưng ban đầu bắt đầu muốn lấy nhau thì các bạn cho đó là hạnh phúc, cho đó là thiên đàng rồi các bạn mới bằng lòng tiếp tục trả cái phần còn lại của các bạn. Hiện tại chúng ta đang đứng ở trong vai trò vai trả rõ ràng trong cơ tiến hóa của phần hồn. Nếu người nào tu thì phải gặp những cái nghiệp lực rõ ràng hơn và những cái chuyện rắc rối sẽ đến nhiều hơn, và chúng ta mượn cái phương pháp này dũng hành để vượt qua để chúng ta thấy rõ rằng: nợ tôi tôi đã thanh toán được bao nhiêu phần trăm và tôi sẽ tiếp tục hoàn tất thì lúc đó các bạn mới là học dũng. Cho nên chúng ta thấy rằng, thấy rõ ràng: Đức Thích Ca đã thành công, Quan Âm đã thành công cũng là trả món nợ nghiệp lực tại thế mà cái đó đã nhiều kiếp chớ không phải một kiếp. Ngày nay chúng ta phải nhìn nhận rằng nhiều kiếp chúng ta đã phát tâm đại nguyện thực hiện tình thương và đạo đức mà chưa bao giờ chúng ta đã làm đúng mức. Cho nên người tu càng ngày càng thanh tịnh thấy càng thương yêu muôn loài vạn vật và thấy chúng ta là con nợ cả càn khôn vũ trụ, chúng ta là một tội hồn đương sinh tại thế vẫn học và vẫn tiến chứ chưa hoàn tất.

**92. Địa ngục do các vị Phật Tiên cai trị nhưng sao lại dùng những nhân viên thừa hành có tâm địa quá lạnh lùng tàn nhẫn?**

Vì luật là luật. Nếu mà không giữ đúng luật, vì luật này thấy vừa sát nhưng mà vừa cứu. Cho nên các bạn đọc kỹ rằng: khi mà bị hành hạ một cách vô cùng đau khổ nhưng mà đổ một ly nước phép là hoàn hồn trở lộn lại – qua hết mười cảnh rồi thì thức hồn và luân hồi lục đạo để tiếp tục học hỏi trên con đường vay trả của định luật. Cho nên để cho chúng ta đọc Địa Ngục Du Ký để xét rõ phần hồn là vô cùng. Vậy chúng ta rất có duyên may cơ lành để hiểu phần hồn là vô cùng vô tận. Đó chúng ta mới thấy rõ chúng ta đã đang tách rời bởi Thượng Đế. Thượng Đế trong sanh có tử, trong tử có sanh trong tức khắc mà hiện bây giờ chúng ta còn trần trược sanh tử của chúng ta vẫn kéo dài. Cho nên chúng ta thức tâm, tu lên đi rồi càng ngày càng nhẹ hoàn tất cái Thánh Thai – lúc đó thì vô sanh vô tử rồi đâu có cảnh địa ngục. Chúng ta tu tới không không gian, không thời gian Hư Không

Đại Định thì đâu còn cảnh địa ngục nữa. Các bạn cứ cố gắng trong thanh tịnh, đạt tới thanh điển, vun bồi thiên lực – lúc đó các bạn sẽ có tất cả và không còn sợ và mê chấp phê phán cái cảnh địa ngục. Vì Thượng Đế đã dùng chư Tiên chư Phật xuống cứu người chứ không phải giết người mà những phần hồn lãnh đạm dưới đó mới là dẫn tiến được con Ngài. Hỏi ở thế gian này vật chất sắt, nhiều loại sắt, thép có nhiều loại thép – có loại cứng thiệt cứng phải sử dụng ở nơi thích đáng hơn – loại mềm thiệt mềm để sử dụng ở nơi thích đáng của trình độ của nó. Cho nên cái sự sắp đặt của Thượng Đế; một con ốc, một con bù lon đều hữu ích chứ không có phải là vô ích như các bạn chỉ khen một cạnh và chê một cạnh cho nên sai lầm. Ở thế gian nhiều tôn giáo đã ca tụng sự tốt lành nhưng mà không biết cái kỹ thuật xây dựng bằng cách nào. Cho nên ngày hôm nay khối Vô Vi có thực hành và so sánh với tâm linh và thấy rõ cảnh địa ngục – đây rồi đây các bạn sẽ có Thiên Đàng Du Ký, Nhơn Gian Du Ký... Lúc đó các bạn mới thấy rõ sự tinh vi của Thượng Đế đã an bài và xây dựng cho con Ngài rất tỉ mỉ, không có bỏ. Ngày hôm nay chúng ta dòm lại xác chúng ta có địa ngục không? Có địa ngục! Lắm khi chúng ta tăm tối chúng ta hành hạ lấy chúng ta. Thử các bạn được mời ăn một bữa uống rượu vui say với bạn bè rồi về các bạn thấy hành hạ thể xác bằng cách nào. Đó không khác gì cảnh địa ngục, mà khi mà hoàn hồn tỉnh táo rồi các bạn mới thấy rằng: sợ quá, sợ quá! Đó, cho nên Thượng Đế cho cái cảnh cho con người mà xuống địa ngục là đã cảnh cáo rất nhiều ngay tại thế; gửi người đi học ở trường đời, bao nhiêu Thánh nhân xây dựng cho một tâm hồn tiến hóa tới thánh giới nhưng mà không bao giờ chịu tiến rồi trở lại làm chuyện ác độc. Mà họ lấy cái gì mà trị các phần ác độc đó để dị độc khử độc? Lấy độc mới trị được độc. Mà nếu các bạn là một lương y chơn chánh mà các bạn lấy không biết "dị độc khử độc" thì không bao giờ các bạn trị dứt bệnh căn. Cho nên Thượng Đế là một y sĩ vô cùng sáng suốt để giúp con Ngài tiến hóa chứ không có bao giờ bỏ con Ngài.

**93. Ở thế gian làm khổ người khác thì xuống địa ngục bị trừng phạt thảm khốc nhưng người ở địa ngục hành tội người quá tàn nhẫn như vậy, họ có tội không? Nếu có tội thì hình phạt họ phải chịu như thế nào hay họ có quyền tàn nhẫn mà lúc nào vẫn sống phây phây, luật nhân quả không có tác động đến họ không?**

Vì nhiệm vụ và cố ý hai cái khác nhau như tôi đã cắt nghĩa ở bên trên. Nhiệm vụ là không có tội và cố ý là tự giam mình chớ chẳng ai buộc tội vì qui luật đã sắp đặt như vậy. Nếu các bạn cố ý từ đây các bạn bước ra đường, người ta nói là bản cấm nhưng mà anh cứ việc đi anh cũng không cần người khác thì đương nhiên xe nó phải đụng. Hỏi cái xe đó cố ý không? Cái xe không cố ý vì nó đương chạy đúng luật của nó, còn đây mình cố ý hay là sơ ý thì mình phải bị. Còn cái kia người ta làm việc về nhiệm vụ trong tình thương và đạo đức xây dựng cho nó tiến hóa thì khác.

**94. Trong "Tôi Tầm Đạo 7" Cha dạy rằng: hồn xác có thể bị hủy hoại vì tinh khí thần hao mòn do cuộc sống tham dục loạn động tại thế gian. Hồn được quan niệm là bất sanh bất diệt nhưng sau khi đến thế gian nhập vào thân xác sa đọa lại làm hư hoại được phần hồn. Linh hồn là một thành phần của tạo hóa có cùng bản chất với Đại Hồn tạo hóa, mà Tạo Hóa không hư hoại tại sao phần hồn con người có thể bị hư hoại?**

Trong cái hư hoại này là cho nhơn sanh thấy và cảnh cáo chúng sanh tại thế gian ở dương gian có dương điển và để thấy cho chúng ta chính chúng ta đã hại chúng ta và đưa chúng ta càng ngày càng thấp xuống. Cho nên để cảnh cáo và cho chúng ta biết rằng: nên đi lên, nên tu học để tiến hóa hơn. Đó, mà nếu chúng ta không bằng lòng chẳng cần Trời Đất, không khí của chúng ta đang hít đây và chúng ta chẳng cần ông Trời, các bạn nghĩ thế nào? Thì mình tạo sự tăm tối cho chính mình thì tự nhiên mình phải mang lấy mà thôi, vì điều đó mình thích thì mình phải chịu. Cho nên ở địa ngục phạt người là quy luật và nhiệm vụ, còn đây rõ ràng chúng ta thấy rõ ràng: việc của tôi và tôi không làm, tôi lười biếng, từ sáng suốt tôi tạo tới tăm tối, hỏi tôi sẽ đi đâu? Tôi sẽ sống với giới tăm tối mà thôi. Nhưng mà rồi sau khi tăm tối làm cho tôi kích động và phản động, tôi chán ngán tôi cũng trở về với sự sáng suốt ở Bên Trên đồng dũng chí tu học của chính tôi. Cho nên Thượng Đế luôn luôn mở rộng đường cứu độ con Ngài nhưng mà con Ngài vì mê muội cư trần nhiễm trần, bậc Tiên giáng thế nhiệm vụ không làm thì tưởng lầm là mình sáng suốt hay hơn người khác và khống chế người khác, mượn phép thuật để hại người – thì hỏi người hại người, bây giờ các bạn thấy các bạn đi đánh một người bạn thôi, đánh cho người kia nằm đó la liệt, hỏi ai đau? Người kia bị đòn chắc chắn nó đau nhưng mà cái đau của nó nó tức và nó sẽ trả thù vì cái đau nó ít đau hơn là bạn đau khi bạn đánh người khác, thấy chưa? Đó là bạn đã tạo sự tăm tối cho bạn thì bạn phải đi xuống, đành phải chịu vậy. Cho nên xuống địa ngục hổng được cãi và phải chấp nhận trong sự hành hạ đó và sự hành hạ đó có qui luật và để dẫn tiến tâm hồn chớ không có hại phần hồn đâu, để tâm hồn thức giác. Cho nên mọi người chúng ta ở thế gian xác nhận rõ khi mà tội hồn chúng ta thấy rằng: ta vẫn là một tội hồn chưa hoàn tất thì chúng ta thích sửa để tiến rất rõ ràng.

**95. Cõi địa ngục mịt mờ mà được dạy dỗ cho biết là do Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát cầm quyền. Vậy quả địa cầu chúng ta đang ở che chở chúng ta, gần gũi mặt thiết với chúng ta mà tại sao chúng ta không được biết đấng nào cầm quyền cai quản để quả địa cầu luôn luôn sống trong loạn động, mạnh được yếu thua vì cai quản địa cầu không làm tròn được địa vị mình - như vậy có bị quả báo không?**

Chúng ta giáng thế chúng ta là con của Thượng Đế, chúng ta có toàn bộ sáng suốt tiến thoái do tự mình quyết định mà thôi. Cho nên chúng ta thiếu bình tĩnh và tự xảo trá lấy mình nhiều hơn là thật thà, cho nên tất cả nền văn minh hiện đại lại cho con người thấy rõ Thượng Đế Đấng Tạo Hóa đã lập ra một cơ hội để cho mọi người thấy: từ vật chất mà có thể tiến hóa tinh vi cũng như hạt cát. Trước kia các bạn dòm hạt cát các bạn thấy rằng hột cát này dơ dái lu mờ, biết bao nhiêu kiếp mấy triệu năm mầy mới được tiến hóa. Nó cũng buồn thật nhưng khi cơ tiến hóa của Thượng Đế chuyển cho nó thì nó phải

qua bao nhiêu sự nhồi quả nó mới được tiến. Cho nên hột cát mà qua sự điêu luyện – sức điện 3000 volt nó mới biến thành cái ly thì lúc đó nó chỉ than trời trách đất, chỉ khóc trách cả ông Trời, trách cả nhơn gian, trách cả Đấng Tạo Hóa như câu hỏi của bạn. Thì rồi ngày hôm nay nó biến thành cái ly nó hãnh diện vô cùng, nó được phục vụ chúng sanh trong tâm thức bình đẳng không phân giai cấp và sáng suốt. Cái nền sáng suốt sẵn có của nó đã có từ lâu và biểu hiện dũng chí của nó, nó mới thành đạt được một cái ly qua những sự phối hợp điêu luyện nó mới tiến hóa được. Cho nên nó phải quên tất cả cái quá khứ của nó và nó chỉ nhớ cái hiện tại bây giờ nhiệm vụ này và sẽ cố gắng tiến hóa hơn nữa thì cái ly này nó sẽ trở về với nguồn cội của chính nó. Cho nên trong tưởng nó có tượng. Cho nên khi các bạn mà tu thanh nhẹ tới Tiên giới rồi, Thiên Tiên rồi các bạn muốn cái ly, cái ly nó bay tới cho các bạn. Ly cũng biết bay các bạn ơi, không phải vậy đâu, không phải đơn giản đâu. Nó rất tinh vi mà từ cõi trên cũng có chứ không phải bao nhiêu đây. Nó có căn cội của nó, có lý do phối hợp của siêu nhiên mà đạt thành. Cho nên cái chiều sâu của triết lý minh triết vô cùng. Cho nên các bạn ráng tu học để bước về điển giới và sống hẳn với điển giới và xác nhận rõ chúng ta từ điển giới giáng lâm xuống thế gian và chúng ta phải qui về điển giới chúng ta mới đạt tới nguyên lý siêu nhiên.

**96. Xin Thầy giảng rõ thêm cho biết về "tâm tâm tương ứng". Ở trình độ nào mới đủ năng lực tiếp điển qua "tâm tâm tương ứng". Khi qua tâm tâm tương ứng thì ai hỏi, ai nói? Cá nhân Thầy nói hay điển của vị ở bên ngoài ứng vào nói?**

Cho nên các bạn muốn thấy rõ "tâm tâm tương ứng" thì chúng ta tu về điển giới, chúng ta thấy rõ nghĩa là hôm nay tôi không nghĩ điều này nhưng mà tại sao tôi có thể tác những câu hỏi này ở đâu? Như các bạn đề nghị và đưa những câu hỏi này, nếu các bạn ở trong trường đời thì các bạn đâu có đặt câu hỏi này vì các bạn bước tới môi trường đạo giới thì các bạn mới thấy rằng có sự sáng suốt và sự sáng suốt đó ai quang chiếu cho các bạn? Các bạn mới thấy cái luồng điển đã ứng cho các bạn, các bạn mới thực hiện – hỏi để chi? Hỏi để hiểu, hiểu để chi? Hiểu để sửa tâm sửa tánh hy sinh tánh hư tật xấu của chính mình trở về với sáng suốt căn bản. Cho nên muốn có cái câu hỏi như các bạn đây là phải có thực hành mới có thắc mắc, mà có thắc mắc rồi các bạn mới là tâm tâm tương ứng. Mà tu một thời gian nào thì tự nhiên các bạn hỏi và các bạn trả lời, thì ai trả lời cho các bạn? Lúc đó tùy theo trình độ. Cho nên trình độ của người ở Thánh giới thì Thánh giới chuyển mà ở Tiên giới thì Tiên giới chuyển, mà Phật giới thì Phật giới chuyển. Tất cả đều có tổ chức tinh vi trật tự chớ không phải không trật tự.

**97. Gần đây có một vài bạn đạo ở VN tự nhận mình là tiếp điển Thượng Đế để viết bài khuyến tu. Thầy có cách nào giúp chúng con phân biệt được điển nào là điển thật và điển nào là giả mạo?**

Tất cả đều là của Thượng Đế, bất cứ trình độ nào cũng là luồng điển vô cùng tận của Thượng Đế ân ban. Cho nên người hiểu thì phải hiểu tùy theo trình độ của mọi cá nhơn mà thôi, chớ không có thể nói rằng: đây là của Thượng Đế! Tất cả đều là của Thượng Đế, tất cả tôn giáo ở thế gian đều của Thượng Đế sắp đặt, kể cả hạt cát cũng là của Thượng Đế. Cho nên khi mà chúng ta muốn hiểu Thượng Đế thì hiểu từ mọi trạng thái mà có thì chúng ta phải hòa tan với mọi trạng thái chúng ta mới định. Đây của Thượng Đế nhưng mà ở giới địa ngục, đây của Thượng Đế nhưng mà ở trần gian, đây là của Thượng Đế nhưng mà ở trung thiên, đây là của Thượng Đế nhưng mà ở Thiên Tiên – tùy theo trình độ của các bạn mà chiếu minh. Đây là trình độ của Phật nhưng mà các bạn có trình độ thì mới được. Cho nên Vô Vi không mê tín, phải thực hành để xác nhận rõ trình độ một. Trình độ không mua không bán như tôi đã lập đi lập lại rất nhiều lần ở trong băng cassette. Ngày nay các bạn được hỏi thì đây góp thêm một phần trật tự và các bạn sẽ sáng suốt hơn thêm nữa.

**98. Nếu có thể kính xin Thầy cho biết sơ lược việc Thầy học đạo ở cõi Trên: Thầy đã học như thế nào và học với ai?**

Cái phương pháp học đạo của người sống ở điển giới là chỉ tự thanh lọc tới thanh tịnh Hư Không Đại Định. Đó là ở trong cái thanh quang điển lành của Thượng Đế dạy người hành giả mà thôi. Đạt tới thanh quang là người đã hằng sống trong điển giới và lãnh nhiệm vụ làm việc khai tâm mở trí cho chúng sanh để cho họ thức tâm và tự đốt đèn lòng là nhiệm vụ của thanh quang điển lành. Mà thanh quang là trực tiếp với Thượng Đế, không có gián tiếp bởi một ai.

**99. Thượng Đế dạy rằng: thế gian là trường học sinh động bất nhất và sinh động bậc nhất trong càn khôn vũ trụ. Thượng Đế còn chiết điển hồn xuống đây phân thân điển quang qua Đức Kim Thân để dẫn dắt các con Ngài trở về. Còn Thầy thì điển hồn không ở thường trong thân xác, phải chăng điển hồn Thầy đã học xong các bài học thế gian nên không còn cần ở lại thân xác thường xuyên nữa. Thượng Đế còn chiết điển xuống thế gian làm việc, còn phần hồn Thầy không có trách nhiệm ở thế gian này sao? Bao nhiêu lần Thầy muốn bỏ xác trần, như vậy Thầy không còn nhiệm vụ gì ở thế gian này nữa sao?**

Cho nên nhiều người đã nghĩ lầm rằng: ông Tám tự quyết định bỏ xác ra đi – điều đó không có! Vì xác này là mượn lúc nó bịnh hoạn nhưng mà Bề Trên đã cho thấy rằng cái cơ huyền diệu tu học của cái phương pháp Vô Vi này có thể cứu rỗi và duy trì thể xác với một thời gian lâu tùy theo nhu cầu của con Ngài tại thế. Cho nên phần hồn mà tu học có nhiệm vụ thì phải làm việc ở trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ, cũng như Thượng Đế đã ban điển xuống Kim Thân một góc nào mà thôi không có toàn diện được, để chi? Để thức tâm con Ngài vì thế gian văn ngôn chữ nghĩa đều hạn hẹp. Thượng Đế muốn chuyển toàn bộ vào Kim Thân cũng không sử dụng được tại thế. Cho nên một phần nào nhưng mà điển của Thượng Đế hào quang của Thượng Đế là vô cùng xâm chiếm nơi chúng sanh trong cơn tiến hóa hiện tại. Nhưng mà thời hạ kiếp mạt kiếp, trong lúc mạt kiếp eo hẹp này Thượng Đế mới cấp bách không phải chuyển cho Kim Thân một mà thôi, rất nhiều không phải một đâu, khắp thế giới đều có! Những nhà

truyền pháp thuyết pháp bất cứ tôn giáo nào, các bạn tu thanh tịnh và các bạn đi nghe có giây phút các bạn cảm thấy tâm hồn tê tái. Thì các bạn không còn bảo vệ một cái pháp nhưng mà các bạn thực hành để tiến tới sáng suốt thì các bạn thấy rằng Thượng Đế đang chiếu cho người thuyết pháp ngay trong nhà thờ hay là ngay trong một tổ chức đạo pháp, ngay ở ngoài đường cũng có nữa - Tê tái tâm hồn các bạn thì các bạn thấy rằng một phần linh điển. Còn Kim Thân là một chuyện và phần điển là một chuyện, các bạn phải ý thức điển thanh điển của Thượng Đế thì các bạn mới tiến được. Nhiều người còn ôm lấy Kim Thân và không hướng thượng và không trở về với thanh điển căn bản thì Kim Thân cũng không hoan hỉ vì Kim Thân tiếp điển và để chuyển độ cho tất cả tâm linh tiến hóa trở về quê xưa chốn cũ nguồn cội – chớ không phải Kim Thân bắt buộc mọi người phải quy hàng tại thế mà không tu. Cho nên Kim Thân cũng nói rằng: *"Các con chửi CHA, các con mắng CHA mà các con chịu tu thì CHA vẫn cứu độ và thương yêu – mà các con thờ phượng CHA và các con lười biếng thì CHA không bao giờ mong muốn có những đứa con như thế!"*. Các bạn nên hiểu chỗ đó thì các bạn không bị lầm vì Thượng Đế đã nhắc qua Kim Thân: *"Các con nên hướng thượng về điển giới thì con mới càng ngày càng sáng suốt và mở trí trong chương trình tiến hóa, còn nếu các con còn sống và ỷ lại thì không bao giờ có cái cơ hội tiến hóa được!"*.

**100. Xin Thầy cho biết sự liên hệ giữa ông Lương Sĩ Hằng và Đức Phật Vĩ Kiên. Phải chăng ông Lương Sĩ Hằng tu đắc đạo chứng quả Phật lấy tên đạo là Vĩ Kiên? Hay là điển của Đức Phật Vĩ Kiên giáng xuống thân xác ông Lương Sĩ Hằng và phần hồn ông Lương Sĩ Hằng nhường thân xác này lại cho Đức Phật Vĩ Kiên?**

Đó là cái chuyện này là cái chuyện tầm thường tại thế, sau này tới Đại Hội Long Hoa các bạn sẽ thấy cái chuyện mượn xác là cái chuyện thường xuyên có tại thế. Vì trước kia Vĩ Kiên giáng lâm trong thể xác này là để điêu luyện cái xác của ông Lương Sĩ Hằng từ ô trược đi tới sự thanh cao cũng không khác gì mà Kim Thân hiện tại luồng điển của Thượng Đế đã dìu dắt và đã hành hạ thể xác của cô Kim rất nhiều – ngày nay cô Kim mới thoát ngôn tình vi trở về với trật tự sáng suốt – thì lúc đó ông Lương Sĩ Hằng cũng bao nhiêu công chuyện đó qua điêu luyện, qua sự đau khổ, qua sự dày xéo. Đó, thì Vĩ Kiên mới nắm được luồng điển và xây dựng cho tiến hóa trong nền tu học căn bản và phải phát đại nguyện tử vì đạo và giúp đỡ cho tất cả mọi người muốn tu và phải thật lòng điêu luyện cho họ và cho họ thấy rõ cái cách tu, đó là vậy! Còn phần hồn của Vĩ Kiên không phải là người ở đây, cũng vẫn làm việc ở Trung Thiên Thế Giới và chuyển hóa xuống thế gian và ta bà khắp các nơi tùy theo nhiệm vụ Thượng Đế ân ban.

**101. Thượng Đế giáng điển qua Đức Kim Thân, chơn linh cô Kim tiến vượt bực – vậy phần hồn cô Kim hiện giờ có còn ở thân xác này nữa hay không hay chỉ riêng có phần điển của Đức Thượng Đế mà thôi?**

Cô Kim không phải mới tu đây, đã tu nhiều kiếp cũng như Lương Sĩ Hằng đã tu nhiều kiếp. Cô Kim đã tu nhiều kiếp thì đã lập lại trật tự cho chính mình và mở rộng cái tiểu thiên địa này cũng như một cái dinh thự quí báu và tưởng đến Thượng Đế hằng ngày hằng giờ hằng phút, cho nên Ngài mới chiếu và dùng nơi này để làm việc mà thôi. Còn Thượng Đế luôn luôn sáng suốt ở Bên Trên và chỉ có chiếu điển tùy việc mà thôi chớ không phải là Thượng Đế xuống thế gian. Nếu Thượng Đế xuống thế gian thì sập cả càn khôn vũ trụ, Thượng Đế không có xuống chuyển điển mà xưng danh để cứu độ con Ngài mà thôi. Vì chúng sanh rất yếu hèn tham sanh quí tử, muốn biết tất cả tài liệu của Thượng Đế nhưng mà chính tài liệu của chính hành giả chưa chịu đọc. Thì đó là sự yếu hèn đã chứng minh cho mọi hành giả vì chưa chịu biết cái quá trình của chính mình mà muốn biết quá trình của cả Thượng Đế. Không có chỗ chứa cũng đòi chứa. Chớ người thế gian có mấy loại tham? Tham sanh quí tử. Đó, tham biết nhiều chuyện của người khác, trở nên động loạn. Còn người tu cũng có cái tham – người tu chơn chánh tham cả càn khôn vũ trụ, xây dựng tới sáng suốt vô cùng. Người tu bất chơn chánh thì lợi dụng đạo pháp để tạo cái cảnh trần trược và tự giam hãm phần hồn lẫn thể xác của hành giả mà thôi. Cô Kim là một cô gái trình độ cử nhân luật, đáng lẽ phải ra phục vụ xã hội làm việc đắc lực như chúng ta rồi lo tu học như chúng ta mà ngày nay lãnh nhiệm vụ tự xưng là Ngọc Hoàng Thượng Đế. Tôi hỏi các bạn: cõi thiêng liêng các nơi đều chiếu vào đó và coi hành động cô Kim, hỏi cô Kim bị điêu luyện nhiều hơn chúng ta không và khổ tâm nhiều hơn chúng ta không? Chúng ta chỉ có một nhiệm vụ chút chút thôi, còn cô Kim bị đau từ sớ thịt một – các bạn đâu có hiểu được. Tâm hồn của cô Kim bị điêu luyện bất cứ giây phút nào, không được ngừng nghĩ như chúng ta. Cho nên nhiều khi cô Kim phải rơi lụy thâu đêm, chớ đâu phải dễ dãi như chúng ta mà đạt tới một chơn lý siêu việt như vậy. Nhưng người đời còn chấp không hiểu ở trong nguyên ý so đo tăm tối vậy thôi.

**102. Tại sao chúng con vừa có được CHA phóng điển ban ân thường ngu muội vẫn hoàn ngu muội. Còn trường hợp cô Kim nhờ yếu tố nào mà tiếp thu nhanh và vượt bực như vậy? Đây là thuộc về bí mật phần hồn cô Kim hay qua một phương thức nào mà cô Kim đã đạt được như thế?**

Cho nên chúng ta được Thượng Đế ban ơn nhưng mà chúng ta thiếu hạnh hy sinh. Hy sinh tánh hư tật xấu để mở nội thức sáng suốt mới nhận được điển thanh quang của Thượng Đế. Nhưng mà các bạn tu là một chuyện, hạnh hy sinh là một chuyện. Hy sinh tánh hư tật xấu của bạn đi cũng như cô Kim đã hy sinh tất cả sự học thức cũng như thể xác của một cô gái có thể giao duyên, có thể vui đùa với thế gian vẫn hy sinh, kể cả món ăn tốt đẹp người ta dâng cho Ngài, Ngài vẫn hy sinh. Đó mà ôm lấy sự thương yêu để tiến hóa. Hỏi các bạn đã làm được những gì? Sự gì kêu bằng sự bí mật? Chính các bạn đã hằng có sự sáng suốt. Một miếng sắt tôi nói liệng dưới đất nó sét kia mà nhưng mà lấy giấy nhám chùi rồi thì sự sáng suốt nó nằm bên trong. Hỏi chứ cái miếng sắt đó có sáng suốt không? Hỏi các bạn bây giờ chịu tu chịu luyện, chịu hy sinh rồi các bạn được sáng suốt như cô Kim không? Đó, trì trị chí của các bạn, học dũng học hòa học nhẫn nó mới tiến. Mà các bạn, nhiều bạn nói rồi mang danh tu nhưng mà thiếu tu – đụng

phải rồi gây sự tăm tối, kể cả gia cang, làm cho phần hồn rối ren thâu đêm không ngủ được. Nhưng mà không có hướng về tình thương và đạo đức, không thực hiện thương yêu cái thể xác quí báu huyền vi của Thượng Đế ân ban, của Đấng Cha Lành đã xây dựng cho các bạn. Các bạn quên nó đi và chà đạp của nó vì tham lam, vì tham nói mất chơn lý trong bạn mà thôi. Còn cô Kim đành phải chịu, ở trong cơn nghiệp đau khổ. Hỏi cô Kim là người Tây Học, giờ phút này còn ở bên quê nhà để làm gì? Một chút là có người ta bảo đảm ra xứ ngoài rồi, tại sao phải ở đó chịu đựng? Chịu đựng mang tai mang tiếng, mang đủ thứ, để chi? Để qua cái cơn nhồi quả rồi Ngài sẽ tiến hóa thêm nữa và học thêm nữa trong chương trình đã và đang học của phần hồn của cô Kim. Rồi các bạn ra đây các bạn sung sướng ở chỗ nào? Cũng ở trong cơn nhồi quả, các bạn chấp nhận đi học để phần hồn các bạn trở về Trung Thiên đồng hành với cô Kim, đồng hành với tôi – chúng ta chỉ hòa làm một ở tương lai mà thôi.

**103. Ở thế gian một số cha mẹ đàng hoàng sáng suốt có nề nếp giáo dục gia đình nghiêm khắc thì phần đông các con cái đều nên người. Còn các tiểu hồn tại thế gian này thì tham sân si dục loạn, cuồng ác độc hận thù quá lẽ mà Thượng Đế là CHA chung. Vậy phải chăng Thượng Đế đã không làm tròn bổn phận làm CHA để dạy dỗ các con thế gian của Ngài?**

Cho nên Thượng Đế mà không làm tròn bổn phận thì con Ngài không có một cơ cấu tinh vi mà để sử dụng theo ý muốn. Cho nên phần cha mẹ và trật tự biết Trời Phật, biết hiếu thảo thì tạo phước cho con ở tương lai. Đó là mọi người đã có sự sáng suốt rõ ràng, nhưng phải có cái phước đức từ tiền kiếp. Cái công hành tu luyện của nhiều kiếp ngày nay mới được một phần sáng suốt và lập lại trật tự trong chương trình đại nguyện tiến hóa của chính hành giả. Còn những phần làm xấu học xấu để chi? Để sớm động loạn và thức tâm, cũng như những người bị giam ở địa ngục đau khổ biết bao nhiêu và than khóc nói rằng: *"Từ rày về sau tôi không dám làm điều này!"*. Đại nguyện đó thổn thức hằng ngày, bao nhiêu năm thổn thức nó mới được một chút thức. Đó, các bạn thấy những người ở thế gian tung hoành lưu manh – tưởng là những người đó là có khả năng ư? Không đâu! Họ đang bị giới hạn trong thể xác của họ: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ – tim, gan, tỳ, phế, thận như chúng kích động và phản động rồi bịnh nằm đó mới biết ăn năn: *"Té ra tôi là một thằng tướng cướp nhưng mà ngày nay tôi thấy rằng tôi không có xài được!"*. Cũng như ở Tây Du Ký đã cho các bạn thấy: Tôn Ngộ Không có 72 phép mầu tại sao thua ông Phật có một phép? Ông Phật đưa 5 ngón tay, Tôn Ngộ Không bay đi bay lại, đánh đi đánh lại khắp cả càn khôn nhưng ông Phật ổng úp cái tay xuống là bị đọa 500 năm. Cái bàn tay này là đại diện luật Ngũ Hành nhưng mà ông Phật đứng trên luật Ngũ Hành, đại diện Thượng Đế làm nhiệm vụ, phản lại để giáo dục những phần tử chưa minh. Bảy mươi hai phép mầu thua một phép thanh tịnh và sáng suốt đó bạn ơi! Cho nên đường các bạn đi hiện tại là học về thanh tịnh và sáng suốt.

**104. Trong một bài giảng Thầy dạy rằng: chúng con phải cố gắng thanh lọc và phát triển tiểu vũ trụ để hòa hợp cùng càn khôn vũ trụ. Tiểu vũ trụ là một thành phần vô cùng hẹn hẹp bé nhỏ, nếu hòa hợp với càn khôn vũ trụ thì kính xin Thầy vui lòng giảng thêm là hòa hợp như thế nào?**

Hòa hợp là bước vào điển giới, khi các bạn tu thiền Soi Hồn mở bộ đầu, làm Pháp Luân khứ trược lưu thanh thì hai luồng điển của tam lực: thiên lực, tâm lực, địa lực mà hướng thượng thì tâm lực và địa lực mới hợp tác khai triển trong thiên lực mới tiến tới vô cùng hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Có chút xíu đó là đến, chớ không phải rằng cái xác hạn hẹp như các bạn thấy đây, không có hạn hẹp đâu. Nói hạn hẹp là đối với những người trần trược và đối với những người đạt tới sự quân bình trong tâm thức thì không còn sự hạn hẹp nữa. Nhiều người không tu pháp này nhưng mà không bao giờ có hạn hẹp, họ thấy họ đang tiến và nhiều vị đang giáng lâm tại thế để chờ ngày lãnh nhiệm vụ và làm việc cho Thượng Đế, chớ không phải như chúng ta suy nghĩ đâu. Cho nên Thượng Đế là vô cùng tinh vi. Các bạn càng tu thanh tịnh, các bạn mở lượng hải hà mới đoán nhận thanh quang, lúc đó các bạn thấy rằng vũ trụ là bạn, bạn là càn khôn.

**105. Tu ở trình độ nào thì mở được huệ, xuất được hồn?**

Tu ở một trình độ thống nhất tam giới: tâm lực, địa lực hòa hợp với thiên lực thì đương nhiên huệ mở chớ không phải gì, cho nên chúng ta có cái Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai. Các bạn hít thanh khí điển của cả càn khôn vũ trụ để khai rộng tiểu vũ trụ thì tự nhiên nó sẽ mở, càng ngày nó mở rộng thì cái kiến thức càng rộng, vừa nhắm mắt là thấy mình đi rồi, có cái gì đâu mà phải bận rộn.

**106. Khi ngủ trong giấc mơ thấy được gặp CHA, gặp Thầy thì vía thấy hay là hồn thấy? Xin Thầy dạy thêm trường hợp nào thấy bằng hồn và trường hợp nào thấy bằng vía?**

Đó, cho nên chủ nhân ông muốn thì vía phải lo tìm tòi, cũng như ở thế gian chồng muốn thì vợ phải xuống bếp lo nấu món ăn ngon cho chồng, lên mới báo cáo. Thì cái hồn chúng ta muốn điều đó thì cái vía nó phải tìm tòi, cho nên cái phản ảnh mà cho thấy đó là cái vía nó báo cáo rằng: tôi đã gặp CHA nhưng mà cái phần hồn đi là khác. Khi mà phần hồn thấy CHA là không phải thấy hình, còn vía là thấy hình ảnh – còn hồn là thấy thanh quang điển lành. Thượng Đế vô hình vô tướng, Ngài là vô cùng mọi trạng thái thì trạng thái nào muốn biết Ngài thì nó mới ứng trong trạng thái đó. Cho nên trạng thái nào cũng có thể hình dung ra Ngài nhưng mà kỳ thật Ngài là chiếu cho mọi trạng thái mà nguyên bổn của Ngài là vô hình vô tướng.

**107. Nhận được thư của bạn đạo ở VN cho biết rằng đây vì ông Tám đi xa và Đức Kim Thân quy ẩn nên đã có hiện tượng một số bạn đạo không còn thiền theo Pháp Lý Vô Vi mà theo thiền qua phái Địa Tạng và thờ phượng vị giáo chủ hiện đang có mặt ở VN. Xin Thầy cho biết hiện giáo chủ này có phải U Minh Giáo Chủ Địa Tạng Vương Bồ Tát không? Phải chăng cuối buổi Hạ Ngươn chắc nhiều chơn hồn phải kẹt lại ở cõi này nên Đức Địa Tạng cần mở rộng thêm các cung điện nên hiện đang treo bảng tuyển mộ nhân viên cộng tác cho công việc trọng đại sắp tới?**

Cho nên chúng ta may mắn được tu về Vô Vi. Những người tu Vô Vi là trực tiếp

đi lên và sẽ được gặp nhồi quả rất nhiều. Cho nên những người đã xa tôi và còn ở trong chấp mê và bỏ cái cuộc tu và đi lệ thuộc bởi một tổ chức nào – đó là cái quyền của họ. Còn tất cả những người tu có nhiệm vụ chơn chánh thì phải thức tâm mọi người tự tu tự tiến mới là chơn chánh còn lệ thuộc không được. Lệ thuộc là bàng môn tả đạo, luôn luôn bây giờ đang ra tất cả những pháp thuật để thu hút âm binh để qui về với sự điều khiển của họ, lúc đó họ mới tìm Thượng Đế mà đánh, lúc đó là đi ngược vòng mới gặp hái sự đau khổ. Cho nên ngày hôm nay Thượng Đế mới khuyên Thần Thánh phải bó tay và chấp nhận để cho chúng nó xuất hiện, kể cả địa ngục hiện tại cũng mở cửa lần lượt cho ma quỷ trở lộn lên. Nếu nó gia nhập khối nào thì khối đó sẽ cố gắng lo tu luyện và trình diện với Thượng Đế để chờ kỳ tới Long Hoa Hội xử xét, kỳ Phán Xét Cuối Cùng. Nếu mà những phần đó không biết thức giác và trở về tự chủ thì sẽ lệ thuộc và trong cái lệ thuộc đó tùy nơi một vị giáo chủ đó – giáo chủ đó hướng thượng và thực tâm khai triển cứu độ vì nhiệm vụ của Thượng Đế thì người đó được cứu và những người theo ngài vẫn được cứu. Còn những người lợi dụng tình thế thì người đó sau này xác thác ra ma, lúc đó các bạn sẽ thấy trước mặt hiển hiện của các bạn và chúng ta cũng ngậm ngùi và không thể cứu được, chỉ lo tu và tiến hóa qua một nơi khác mà thôi.

**108. Thượng Đế đang kêu gọi các con cái lo trở về cùng Ngài, vậy phải chăng các vị khác cũng đang nỗ lực kêu gọi những vị có mối liên quan gia nhập theo về với họ? Những vị này thì công khai làm việc, còn Thượng Đế sau lại qui ẩn, như vậy luật công bằng còn không?**

Thượng Đế không có qui ẩn. Thượng Đế là từ mọi trạng thái mà có, thì đạo giáo nào Thượng Đế cũng có sự hiện diện – nhưng mà cô Kim qui ẩn, đó là để chi? Vì chân lý Ngài đã nói hết rồi, chỉ chờ hành giả tiến hóa mà thôi! Chờ con Ngài thực hành chớ không phải Ngài tiếp tục quì lụy và để phục vụ con Ngài nữa như xa xưa vì ngày cấp bách sẽ đến rồi. Cho nên phải tách rời ngay cả những vị giáo chủ thương yêu và những người đã tuyền pháp thương yêu và mọi người đã kính mến cũng phải xa rời, để chi? Để cho nó tự thức và nó tự tiến nó mới có cơ hội giải thoát. Cho nên cô Kim lấy danh Thượng Đế nhưng mà qui ẩn – đó cũng là một chuyện tinh vi của Thượng Đế ân ban cho những người con mến Ngài và chịu thực hành hay là không. Đây là cơn nhồi quả và điểm đạo đó.

**109. Xin Thầy cho biết ngày trở về VN, chúng con có được cùng về với Thầy không? Hay lúc ấy Thầy không còn ở thế gian này nữa? Vì trước khi ông Tư rời bỏ thế gian thì chuyển đạo lại cho Thầy, Thầy đã nhận lãnh gánh nặng này, vậy sẽ làm tròn cho tới Hội Long Hoa hay nửa đường dứt gánh mà ra đi?**

Cho nên những người mà sợ mất tôi là những người không phải tu về Vô Vi. Tu về Vô Vi là dọn mình sửa tâm thì luôn luôn hai không trong tâm các bạn, không xa các bạn, đừng nghĩ vậy mà sai. Chỉ lo... chúng ta đã có chìa khóa rồi để khai mở thiên lực, tâm lực, địa lực thì nắm giữ lấy mà đi chớ không nên lệ thuộc bởi một người truyền pháp. Tôi đã nói các bạn không nên tin tôi nhiều và các bạn cứ thực hành và chứng nghiệm lấy các bạn để giữ lấy con số hai không "00" là biểu hiện cho sự vô cực vô cùng của tâm linh của các bạn.

**110. Bọ xít lửa.**

Chúng ta hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, ngày nay nhắc lại cái bọ xít lửa. Chữ bọ xít lửa đó, ông Tư cũng đã chỉ cho nhiều người nhưng mà nhiều người không hiểu. Cái bọ xít lửa do người tu luyện mới thấy rằng: Bọ xít lửa là Hỏa Tam Muội. Cho nên có nhiều người có tánh nóng không khác gì bọ xít lửa. Cái bọ xít lửa chít người ta nóng lắm. Cho nên chúng ta biết sử dụng cái nóng, cái sân tánh của mọi người mà biết sử dụng tiến tới vô cùng. Đó không khác gì cái hỏa tiễn vào cung trăng. Cho nên Ngài nói để giáo dục chúng ta tu, phải hiểu sử dụng cái luồng hỏa hầu của chính mình và cái Hỏa Tam Muội có thể xông lên và làm cho tâm thức chúng ta rối loạn. Cho nên luôn luôn ông Tư thường nhắc cái Bồ Xít Lửa. Ổng lấy rất mộc mạc, rất đơn giản, rất cận kề của con vật và để thấy sự xuất phát của tâm linh tiến tới vô cùng tận. Mà nếu sử dụng đúng thì tiến tới vô cùng tận, sử dụng sai thì động loạn. Cho nên cái Hỏa Tam Muội nó quan trọng lắm, cho nên Ngài có nhắc cho chúng tôi rằng: Khi làm Pháp Luân hít đầy rún, đầy ngực tung lên bộ đầu, không cho hít quá xuống dưới. Nếu hít quá xuống dưới sẽ động cái Hỏa Tam Muội, đó là "bồ xít lửa" sẽ bộc phát lên và làm loạn và chúng ta dụng ý chí lên trung tim bộ đầu để mở như Ngài thì Bên Trên là thanh điển - Đó cũng là bồ xít lửa mà nó đi tới vô cùng, có thể vào Niết Bàn Phật giới trong một cách thanh tịnh trong nháy mắt. Bất cứ lúc nào chúng ta tâm động là thần tri – xưa có câu nói vậy! Mà mất trật tự làm sao tâm động thần tri được? Cho nên chúng ta có cái pháp và chính Ngài đã chỉ rất rõ - thậm chí tôi với Ngài đi vô một cái chùa và hỏi ở Thị Nghè bạch xin một ông sư. Ngài rất lễ độ và chấp tay hầu như quỳ lại xin sư dạy giùm. Ngài nói: "Cái bát nếu cái bát rơi xuống đất mà bể ra từng mảnh, chừng nào nó mới hội tụ lại, kính xin thưa đại đức?". Thì rất tiếc lúc đó chúng tôi, tôi và ông Tư không học hỏi được gì vì ông đó ổng cũng như giận lên rồi, nói: *"Các ông là Thiên Chúa Giáo, các ông nên về nhà thờ hỏi, không nên đến đây hỏi!"*. Thì chúng tôi tạ từ, và trong lúc đó tôi thấy rằng Đức Thích Ca ngay trên đầu tôi. Tôi cũng hỏi lại một câu, bởi vì hồi tôi cũng mới tu và tôi thử ông Tư và tôi dẫn ông Tư vô chùa coi thử ông Tư có khi mấy ông sư không. Tôi không thích người nào khi người nào hết. Nếu mà ông Tư khi ông sư, tôi không bao giờ tôi tu như ông Tư. Tôi thích sự hòa đồng học hỏi, ngay những cục sạn tôi cũng phải học, tôi dòm một hột cát tôi cũng phải hiểu nguyên lai bổn tánh của nó, tôi muốn học cái đó. Thành ra đưa ông Tư, ông Tư rất nhỏ nhẹ, kể cả Thông Thiên Học ông Hít-Sân - ông là vẽ hình Đức Mẹ, từ vũ trụ và con người. Tôi tìm đường đưa ông Tư tới gặp ông Hít-Sân tại nhà bà Nguyễn Thị Hai. Thì lúc đó, tôi mới đưa tới thì ông Tư nói cho tôi hay trước rằng: *"Khi tôi đến Đại Đức rất vui vẻ và chúng tôi rất niềm nở. Bạn vì bạn thiếu lòng tin mà bạn xúc đẩy tôi đi, bắt buộc tôi phải đi!"*. Tôi mới: "Sự thật bởi vì tôi muốn thử vì ông sắp chết, ông lớn tuổi rồi, ông giao cái gì cho nó đàng hoàng cho tôi tin tôi mới học!". Thì tôi... ổng xuất tiền đi tắc xi, tôi không có tiền tôi đi bộ từ Chợ Lớn xuống Đa Kao, ổng xuất tiền đi tắc xi rồi ổng trả tiền – thì

kêu tắc xi chạy tới địa điểm đó. Ông vô ổng gặp ông Hít-Sân, ổng chấp tay: "Bạch Đại Đức, Đại Đức muốn sai con đi lúc nào con đi lúc nấy và con sẽ về báo cáo với Đại Đức!". Thì thấy ông Hít-Sân mặt đỏ lên và chấp tay trở lại và nói một câu: *"Minh Triết!"*. Bà Nguyễn Thị Hai dịch lại là Minh Triết. Tôi chỉ nhớ đó thôi, rồi ông Hít-Sân mới xin: *"Cho phép tôi được xem cái lằn nứt trên đầu của Ngài!"*. Thì ông Tư nói: "Cứ tự nhiên!". Thì ông Hít-Sân ổng đi xung quanh và ổng xem từ đầu đến cuối, ổng chấp tay rồi ổng vừa đi vừa chấp tay và ổng nói: *"Minh Triết!"*. Vậy thôi! Rồi hai ông vui vẻ lắm, không có gì, thì đúng như lời ông Tư đã chỉ nói cho tôi. Lúc đó thì ông Hít-Sân... tôi có trình với ông Hít-Sân rằng: "Tôi đã nghiên cứu về Thông Thiên Học và tôi nghe giảng rất nhiều nhưng mà giảng lý đời không có lý đạo, tôi không thích, tôi nói thật với ông vậy. Thành ra từ ngày mà tôi thiền cái pháp này, tôi là một người làm biếng, đi đâu đi xít-lô hay là tắc-xi này kia kia nọ rồi xe hơi đồ, hổng có bao giờ đi bộ mà ngày nay tôi từ Chợ Lớn mà tôi đi bộ xuống Đa Kao để nghe ông Tư. Mà giờ phút này tới đây là ông Tư trả tiền xe chớ tôi không có tiền trả, bị vì tôi không nghĩ tới tiền nữa". Thì ông Hít-Sân nói mời tôi nói: *"Khi nào ông rảnh ông tới chơi vậy thôi, rồi chúng tôi trả tiền, chúng tôi cảm ơn!"*. Ông Hít-Sân tiễn chúng tôi đi về. Thì những cái chuyện tôi thử ông Tư với sự thắc mắc đó mà kỳ thật cũng như thầy vừa nói: đó là cái đầu ông Tư mở từ đây mà tuốt ra phía sau. Đó, cho nên ngày nay chúng tôi, nhiều người thấy lạ cũng như bác sĩ Cao nói hôm qua; chấm tay đây tôi cho chạy đây, chấm tay đây tôi cho chạy đây, chấm tay chính giữa tôi cho chạy chính giữa, chấm tay sau lưng tôi cho chạy sau lưng. Bác sĩ Cao nói: *"Tôi chưa hiểu cái đó, bị vì y học chưa có cái đó!"*. Đó là luồng điển của chúng ta và phát triển lên hòa hợp với Hư Không Đại Định mình mới tự nắm cái ngũ hành và chuyển hóa đi lên. Lúc trước ông Tư cũng có làm điều đó. Tôi ngày nay tôi mới học một phần đó và trong thực hành. Cho nên chúng ta đồng tu đồng tiến. Tôi khuyên tất cả bạn đạo cứ tấn công tôi đi để tìm khả năng sẵn có của tôi và cái gì tôi có là tôi phải trao liền và căn gì tôi thiếu tôi phải quì học ngay. Đó, cho nên anh em huynh đệ chúng tôi, về lễ đời kêu tôi bằng Thầy chớ kỳ thật nó kêu tôi bằng thằng mới thật sự thương tôi. Chúng tôi thương nhau như anh em ruột thịt, thành ra gặp nhau có buổi khóc nhau dữ lắm, nhớ nhau dữ lắm! Cho nên cái câu xưa đã nói "dầu xa cách mấy mà có duyên thì chúng ta cũng tái ngộ" – "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng". Cho nên ngày hôm nay, chúng ta có duyên lành tái ngộ nơi đây là trong cái tình thương và đạo đức và sự thương yêu trìu mến của Thượng Đế đã gửi cho chúng ta ra hải ngoại để học cái sự thương yêu; kẻ thương mẹ hiền, người thương con thơ dại đang bị nhồi quả tại nhà. Tại quê nhà có nước không ở được nhưng mà chưa thấy rõ Thiên Cơ đã qui định cho giống dân VN được nhồi quả và thức tâm và tu thiền để đạt pháp nhiên hậu mới dìu dắt khắp năm châu ở tương lai và độ cho những người động loạn. Họ sẽ tới cái nước nhỏ bé yếu của chúng ta và họ thấy dân chúng ta trong trật tự tu thiền học hỏi và minh giải mọi sự. Thì tôi mong rằng sẽ có một ngày đất nước chúng ta sẽ có những anh hùng thanh tịnh chớ không phải anh hùng giết chóc. Đó là chiến sĩ của Thượng Đế ở tương lai. Ngày vinh quang đó để dành riêng cho những người cố gắng tu học và lập lại trật tự và tìm ra thực chất của chính mình thì mới thấy rằng: thực chất của Thượng Đế ở trong ta và ta luôn sống với Thượng Đế hằng hữu trong tâm thức của chúng ta, chư Phật chư Tiên hằng hữu trong tâm thức của chúng ta, kể cả ma quỷ chúng ta cũng vẫn cứu độ mới là phát triển trong thức thế giới đại đồng thương yêu vô cùng tận ở tương lai.

**111. Khi nào mình trụ được điển trong thanh quang để khi mình tiếp xúc với nhiều người thì mình không bị mất điển?**

Ăn thua con phải trì niệm ngay trung tim bộ đầu và đổi cái tâm phàm lên trung tim điển tâm thì không bao giờ bị mất điển mà còn giữ điển trong cái cơ thể con tim này là sẽ bị mất – tới ta hút cái thấy mình hồi hộp, thấy hồi hộp. Mà cái quan trọng nhất là dạy con không có nhận một cái điển nào nhập xác. Nói cái câu này... nếu còn nhận đó là sẽ mất luôn. Nhớ cái câu này! Mình tu xuất ra, gom tất cả thần lực của mình đi ra và chịu đựng để tiến hóa. Mà khi con chịu đựng cũng như cái hỏa tiễn nó đi ra rồi, cái vỏ này nó rớt – đừng có sợ nó rớt, nó mất đi nó còn cái này, mà nó rớt cái nữa nó còn cái nữa. Nó tùy theo trình độ đi lên tới đâu nó sẽ tận hưởng tới đó. Không nên tin, nhập vô – bất cứ cái điển nào nhập vô, không được. Con xuất ra tương ứng thì được: "Tui đây nè, anh muốn cái gì, anh rọi cho tôi đi. Được tôi nói, còn không thôi! Mà tôi cho phép mói được rọi chớ hổng phải rọi lúc nào rọi". Rọi lúc nào rọi là bị người ta cướp cái quyền tiến hóa của tâm linh của mình. Nhớ cái câu này!

**112. Có nhà chiêm tinh gia tiên tri về vận mệnh của thế giới trong năm tới và trong 10 năm tới đó Thầy. Nghe nói trong năm tới thì ở bên Trung Đông rất là sôi động và cái trận đại chiến nó xảy ra có thể kéo dài tới 10 năm, và sau 10 năm như vậy đến năm 1995 thì chấm dứt và đến bắt đầu năm 2000 thì vị lãnh tụ về tôn giáo tinh thần xuất hiện. Thì theo như Thầy, Thầy thấy một chiêm tinh đăng trên báo như vậy có thể tin được hay không hoặc là theo Thầy có nhận định nào về cái thời cuộc và những vị lãnh tụ tôn giáo ra đời và có ảnh hưởng gì đến thời sự ở Đông Dương không Thầy?**

Cái đó là về thiên cơ và những chiêm tinh gia thì luận về ngũ hành sanh khắc, họ cũng có luận gần gần giống như vậy nhưng mà đúng hay là không, kéo dài hay là không hay là thực hiện sớm hay là trật là do người. Mà loài người có tu được nhiều thì cái phần đó nó được giảm khinh, mà loài người ít tu thì cái phần đó nó phải gia tăng cấp tốc về chiến tranh. Thì không biết rõ được cái ngày giờ quyết định, cái ngày giờ không có một ông chiêm tinh gia nào biết được hết trơn. Cái đó là cái quyền tối hậu của Thượng Đế đang nắm, thấy không? Về VN thì đã bị chiến tranh trước hết và bị khổ nạn máu lệ tới ngày hôm nay là cơ hội đang thanh lọc cái mảnh đất đó vì mảnh đất đó không thiếu một món gì hết. Tất cả những nguyên liệu bất cứ một cái gì trong mảnh đất đều có hết trơn, mà mảnh đất đó là nhỏ mà tất cả thế giới đều có mặt có sự hiện diện tại đây. Người cuối cùng là siêu cường quốc, một thời gian

chưa ngã mà ra đi. Vì đó là cái cửa thiên đàng nó liên hệ với VN, thành ra VN - có giỏi cách mấy tới... (cũng thất bại?). Cho nên sau nầy những vị lãnh đạo tinh thần sẽ xuất hiện tại VN.

**(Vậy khi nào những vị đó sẽ xuất hiện tại VN...?)**

Nhưng mà không biết ngày giờ vì quyền đó là quyền tối hậu của Thượng Đế, chớ không có vị Phật vị Tiên nào nói đúng ngày đúng giờ như vậy.

**Những vị lãnh tụ về tinh thần đó xuất hiện để mà cứu dân độ thế đó xuất hiện ở VN chỉ có xuất hiện được khi nào mà chế độ không còn nữa thì mới có thể xuất hiện...?**

Nó kêu bằng tan rã hết, cũng như kêu bằng căn nhà đó tan nát hết rồi.

**113. Vì sao mà dân tộc VN chúng ta tới nay quá đau khổ? Thầy là một bậc chơn tu thấy xa hiểu rộng, đến chừng nào dân tộc VN chúng ta mới hết khổ?**

Dòm trong bản đồ mà thấy cái biển VN có chút xíu hà nhưng mà đối với người tu gặp được Thượng Đế và Thượng Đế đã chọn đó là lỗ rún của quả địa cầu. Nhưng cái rún của quả địa cầu đã thu hút biết bao nhiêu siêu cường quốc và bây giờ chỉ có một người siêu cường quốc cuối cùng đang dự cuộc thi tại VN. Dân VN được điêu luyện về tâm thức về phần hồn, dân VN rất hiếu đạo. Tất cả đạo giáo phổ biến tại VN từ trước khi quốc gia có nhưng mà ngày nay vẫn duy trì trong tâm thức của người dân và tạo cái cảnh đau khổ đó là ý chí của Thượng Đế tạo cho người dân trở về với cái đạo tâm: dũng chí hơn, lành mạnh hơn và tiến triển hơn về trong cái tu hành của mọi tôn giáo. Cho nên tương lai người dân VN hiện tại cũng đã được chọn. Bây giờ chúng ta xem người VN làm sao có khả năng gửi nhân dân đi khắp năm châu? Trước kia chúng ta thấy chính phủ không có khả năng mà ngày nay chúng ta tu rồi hiểu Thượng Đế mới có khả năng gửi chúng ta đi khắp năm châu. Không nhiều thì ít chúng học được cái trật tự rồi sau này chúng ta sẽ trở về. Người VN luôn luôn giữ quê hương, giữ mối đạo, giữ tình thương và để khôi phục cơ đồ. Cho nên cái việc đó nằm trong thiên cơ hiện tại "dễ ăn và dễ thua mà dễ thua rồi cũng dễ ăn". Cái câu đó tôi không phải là người chánh trị nhưng mà tôi suy đoán của một cái chuyện kêu bằng trước mắt của mọi người đã thấy - đi cờ bạc chẳng hạn, rồi bây giờ chúng ta thấy dễ ăn và dễ thua mà dễ thua rồi cũng phải dễ ăn, thấy chưa? Cho nên cái ngày tái ngộ của chúng ta không xa và tôi không phải nắm quyền Thượng Đế, tôi không thể cho anh biết rằng ngày nào lúc nào nhưng mà chúng ta có cái cơ hội sửa tâm nên sửa tâm và lập lại trật tự cho chính mình để một ngày nào đó huynh đệ thương yêu nhiều hơn và kính cẩn lẫn nhau nhiều hơn. Cho nên trước kia chúng ta có lá cờ ba đường máu và trong đó lúc kêu bằng ông Ngô Đình Diệm đương lên nhậm chức – Tôi có đi một đoạn đường xe lửa từ Sàigon về Qui Nhơn thì tôi đối diện với một người cháu, nó mới hỏi tôi: *"Tại sao VN có lá cờ 3 đường máu như vậy gớm quá?"*. Tôi nói: "Không có cái gì, đã qui định rồi; Trung Nam Bắc phải đổ máu mới biết giống da vàng là ai". Chúng ta thấy cái quá trình của chế độ chúng ta, qua chuyện ngoại lai, chính người VN đã kỳ thị người VN quá nhiều: *"Tôi học Âu, anh học Mỹ, tôi học Áo!"* đủ thứ, không có hợp tác, huynh đệ không có tương thông, không có thật sự trao đổi, không có kính cẩn lẫn nhau. Mà ngày nay ngày tái hợp của chúng ta rồi nó vui mừng vô cùng, lúc đó chúng ta đã hy sinh rồi. Chúng ta hy sinh ra đến đây là của cải chúng ta bất chấp và chúng ta đã vun bồi tình thương và chúng ta sẽ giữ lấy tình thương đem về quê hương và xây dựng. Nước ta đóng cửa cũng không có đói: có hải sản, có lâm sản, có đủ thứ nhưng mà thiếu sự đoàn kết giữa huynh đệ mà thôi. Rồi đây mới thấy giá trị của người VN, tay nắm tay ở tương lai – Tôi biết ngày đó không xa nhưng mà tôi không có thể xác định ngày giờ, chuyện của Thiên Cơ, tôi chỉ lo tu và khuyên mọi người lập lại trật tự để đón hưởng cái ngày giờ vinh quang sống động đó. Những lời nói tôi vẫn có ghi băng hay là chúng ta sẽ tái ngộ và nhắc lại những lời đó. Cảm ơn câu hỏi của anh!

**114. Theo như con nghĩ thì cái cơ khảo thí hiện giờ đang diễn ra khắp nơi và thỉnh thoảng Thầy thường hay nói: sẽ có một cuộc biến động rất lớn. Như vậy có phải là tới cái Ngày Phán Xét không Thầy?**

Đúng đó, phải có cái Ngày Cuối Cùng của sự phát triển về vật chất, nó phải có. Nhưng mà đó là cái ngày giờ tôi hổng biết được – đó là quyền năng của Thượng Đế, ngoài việc làm của chúng tôi. Tôi chỉ biết sửa tâm tu để ngày đó mình được thoát nạn mà thôi.

**115. Trong sách ông Tư ổng thường hay nói là tới cái Kỷ Nguyên Thánh Đức là ông Tư nói như vậy là về cái thể điển hay là về cái vật chất là còn những người nào sống sót không hay là về cái thể điển?**

Về vật chất. Về vật chất nhưng mà cái địa hình ở đây cái quả địa cầu này nó phải thay đổi mà luôn cả không khí cũng phải thay đổi – thì lúc đó chư Tiên chư Phật phải trở lộn lại chỗ này để làm việc mà hạng nhất trung tâm là VN. Thì tôi chỉ biết trong cái lúc mà Thượng Đế giảng những cái đó cho tôi biết, thì tôi chỉ biết bây nhiêu đó nhưng mà ngày giờ không cho tôi biết. Nếu mà ngày giờ trao cho tôi thì đâu còn quyền Thượng Đế nữa.

**116. Trên đỉnh đầu nếu mà mình thấy hơi nhột nhột rút rút thì cái đó làm sao mình phân biệt được là trược đi ra hay là thanh điển đi lên?**

Nhột nhột rút rút là trược điển của bộ đầu xuất phát, rồi cái thanh điển thì tự nhiên mình ngồi vầy không có rút nữa và mình thấy sáng suốt, mình thấy bất cứ hồi nào giờ mình hổng hiểu chuyện đó mà tại sao mình dòm vách tường là mình hiểu chuyện đó. Đó kêu bằng có thanh điển. Còn cái chạy chạy cọ cọ trên mặt này nó đương đổi tướng đó. Đó là cái trược điển của bộ đầu và bộ mặt nó đi ra thì nó mới lưu lại cái thanh. Mà sau cái chà chà chạy chạy đó rồi cái mặt mình mình thích xem lắm, rọi kiếng thấy cái mặt mình tươi – Mình thấy rõ rằng cái nhãn quang mình từ bi là gì, con mắt thấy khác và tâm thức sẽ thay đổi. Cho nên lúc rần rần vậy là trược điển của bộ đầu được thoát ra, cái đó quí lắm. Nó ra từ cái trược rồi nó mới lưu lại cái thanh. Khi mà đạt cái thanh rồi thì mình thấy nghĩa là mình thích đi về triết lý mà mình có những cái triết lý rất vững để trong... tìm ra sự sống trong lẻ sống của chính mình. Thì thanh rồi đó, thanh là nó sáng suốt, nó đi tới chỗ thanh.

**117. ...Cõi vô tận không hình tướng, tại sao chúng ta phải xuất hồn để**

**học đạo với các vị Tiên, Phật có hình tướng như Diêu Trì Kim Mẫu, Thích Ca v.v...? Có cần phải có hình tướng hay không?**

Đó là trình độ của chúng ta trong lúc chúng ta còn chưa quân bình, đi đứng chưa đàng hoàng thì chúng ta phải mượn gậy để tiến mà khi chúng ta thành đạt rồi thì như nhau; hòa tan trong thanh quang giải giới. Cho nên những người nào mà được thật sự diện kiến Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn là Đấng Cha Trời Tối Cực thì chỉ đứng đó nghe lời giảng dạy thôi chớ không còn hình tướng nữa. Đó là trình độ của chúng ta đã thanh lọc tới đích. Còn đòi hỏi hình tướng, chúng ta mới tin – đó là trong cái giới thấp. Còn đi tới hoàn toàn giải thoát, không cần hình tướng. Cho nên nói rằng Đấng Cha Trời là vô cùng, Ngài sẽ có thể hộ độ và ân độ bất cứ trình độ nào, giới nào đều có thanh quang của Ngài ân độ. Bông hoa quả cũng có sự quang chiếu của Ngài, tất cả côn trùng vạn vật cũng có sự quang chiếu của Ngài. Một luồng hào quang vô cùng tận không ngừng nghỉ, sanh tử luân hồi một lượt chớ không phải như chúng ta trì trệ. Chúng ta sống chết bao nhiêu năm rồi phải chết bao nhiêu năm mới được luân hồi trở lại chịu tội, còn Đấng Cha Lành sanh tử một lượt, không có bị lệ thuộc trong sự trói buộc. Cho nên cái thanh quang của Ngài là lúc nào cũng là từ điển ân độ cho bất cứ giới nào, xuyên qua tất cả, sức mạnh thanh tịnh vô cùng. Đó mới là Đấng Cha Trời thật sự vô hình vô tướng nhưng mà ở cõi nào cần hình tướng cũng thể hiện hình tướng như thường.

**118. Phải chăng lửa Bính Đinh là ở phương Nam của bộ đầu hành giả và Nam Mô A Di Đà Phật phải từ tiểu thiên địa mà ra? Nếu không thì vũ trụ có phương hướng không?**

Có! Cho nên cái phương hướng đó... trong này, câu hỏi này đã trả lời rất đúng – Có khối óc mới xác nhận phương hướng, có khối óc mới xác nhận Trời Phật, có khối óc mới xác nhận ma quỷ, có khối óc mới xác nhận sự tiến hóa của vạn linh. Cho nên khối óc là vô cùng. Nếu chúng ta không có bộ đầu không bao giờ nhìn nhận đó là Chúa, đó là phép lạ, khối óc xác nhận. Ngày nay chúng ta có khối óc mà chúng ta hổng biết vun bồi khối óc gia tăng chấn động lực hòa đồng với chấn động lực của tự nhiên và siêu nhiên thì làm sao chúng ta cảm thức được cái cảnh ở Bên Trên thì luôn luôn chúng ta chỉ thắc mắc mà thôi. Thắc mắc là sao? Thắc mắc là sự tăm tối, vì chưa biết muốn biết kêu bằng thắc mắc. Cho nên ngày hôm nay chúng ta tu để mở cái sự thắc mắc đó từ tối tăm tiến tới sáng suốt thì mới thấy bộ đầu chúng ta với càn khôn là một. Cho nên luồng điển của những vị thành đạo có hào quang bao quanh bộ đầu. Thì chúng ta tu đây rồi các bạn nhắm mắt sẽ thấy cái đầu các bạn lớn rộng và thanh nhẹ, cảm thức mọi nơi mọi giới trong một nháy mắt là các bạn có cảm thức rồi. Thì các bạn mới xác nhận rằng: giá trị của hào quang là vô cùng. Lúc đó các bạn mới tầm về con đường của Chúa hay là của Phật.

**119. Con người trung tâm đỉnh đầu nằm ở đâu?**

Trung tâm đỉnh đầu nằm trên; đỉnh lỗ tai và chúng ta đo ngay trung tim này (bộ đầu), tu một thời gian rồi vừa niệm Phật thì thấy trên này nó nhảy, lúc đó là thấy con người thoải mái rồi nhẹ nhàng. Đo ngay đỉnh lỗ tay thẳng qua chính giữa (bộ đầu).

**120. Trung Đạo là gì?**

Trung Đạo là không theo bên phải không theo bên trái mà chỉ thẳng một đường tiến hóa tới vô sanh bất diệt, đó là Trung Đạo.

**121. Ngày xưa các vị Lục Tổ Huệ Năng, Ngũ Tổ Quan Âm, Phật Tế Công đều cần có một ông thầy truyền riêng "tâm ấn" mới đắc đạo. Tại sao họ không tự tu tự đắc như Pháp Lý Vô Vi?**

Bị vì ngày hôm nay là văn minh hơn ngày ông Tế Công. Ông Tế Công tắm phải vô trong cái bồn hồ nước khó khăn lắm, bây giờ vặn nút cái có nước à – nó khác hơn. Nó khác hơn hồi xưa, đừng lấy chuyện hồi xưa mà ví chuyện này là trật lất. Cái văn minh này để cho con người phát triển nhanh nhẹn hơn, nhanh nhẹ hơn, mau tiến hóa hơn. Chính con người có phương tiện đầy đủ hơn hồi xưa, có tâm ấn nhiều hơn, muốn gì có nấy – đó là tâm ấn đó.

**122. Những vị thời xưa có khí khái khác người được đời sau kính trọng và tôn thờ, cũng như Đức Quan Âm, Quan Thánh, Thánh Gandhi. Con không hiểu ai phong chức cho những vị ấy, nếu ở một cõi khác đã phong chức cho những vị ấy thì làm sao cõi phàm này biết được?**

Thánh hay là Phật do người không biết cái danh từ nào thay thế hơn, lấy cái danh từ thanh nhẹ thay thế. Do người phong thôi chớ hổng ai phong hết á. Cho nên Phật vô danh, Thánh cũng vô danh, chỉ hành trong bác ái từ bi cứu độ – đó là Thánh tâm.

**123. Kết tinh thành xá lợi.**

Cái ý dục là mất quân bình, nó làm yếu con người, yếu cái óc con người. Cho nên chúng ta phải niệm Phật thường xuyên để trợ cho nó. Cái dục là cái yếu mà thôi chớ không phải cái hay nhưng người thế gian cho là tôi dục được hay giỏi. Cái đó là tự hại mà tưởng mình hay, không được. Cho nên con người tu nó chịu tu, nó siêng tu khi mà đốt ra thì cái xác nó có mấy cục xá lợi là cái tinh nó được kết tinh thì đốt ra nó mới có. Trong bạn đạo Vô Vi cũng có người đã có được mấy hột. Khi chết mấy nhà đốt xác họ thấy lạ lắm, 6 – 7 hột như vậy thì người đó người ta tu tinh tấn nó có.

**124. Con nghe Thầy giảng trong băng: người tu cõi Tiên có hồn có vía, người tu cõi Phật vía hồn nhập chung – vậy con xin hỏi Thầy: người tu cõi Thánh vía hồn ra sao?**

Cõi Thánh là cõi thấp chỉ học tới bác ái là hết rồi, không có phát triển được lên trên. Cõi Tiên hồn vía còn đi chơi, còn cõi Thánh là làm việc nhiều lắm không có rảnh rỗi, còn cõi Tiên cơ hội dạo chơi biến hóa tùy theo trình độ. Còn cõi Phật là nhập một, âm dương hợp nhất, vô nam vô nữ mới tiến vào cõi Phật được, còn động còn dâm dục không bao giờ tiến tới cõi Phật được. Nói Phật mà không bao giờ tới Phật, không bao giờ gặp được Phật.

**125. Con bị mang bịnh động kinh từ nhỏ, gần đây chụp hình bác sĩ cho biết là khối óc con bị teo nhỏ lại. Con phải làm cách nào cho bộ óc con trở lại bình thường?**

Con phải niệm Phật nhiều để cho vận hành luồng điển khối óc càng ngày càng nở nang lại. Phải niệm Phật đi, niệm Phật nhiều, hổng có hại đâu, giúp ích cho khối óc rất nhiều. Niệm chậm chậm, đừng có nôn nóng, từ từ thôi.

**126. Cái pháp môn Vô Vi là dùng tự lực để mà khai thông, nhưng mà có những cái pháp môn khác, thí dụ như bên Phật Giáo có pháp môn Tịnh Độ. Mà theo lời Phật dạy và chính Đức Phật truyền cái pháp môn này để cứu cho cha mình là vua Tịnh Phạn và cái mục tiêu tối hậu của đạo Phật và chắc cũng của Vô Vi là giải thoát. Thì theo lời Phật dạy: sức của con người một mình dùng tự lực để mà tu không đủ sức. Cái lời khuyên đó áp dụng cho đại đa số chúng sinh, thành ra còn phải có tha lực – thành ra Phật Thích Ca mới giảng cái môn Tịnh Độ tức là cái pháp môn niệm Phật. Và niệm Phật mà không có tạp niệm vô, con người sắp chết thì họ có thể được Đức Phật A Di Đà rước về thế giới Tây Phương Cực Lạc, vậy từ đó họ thoát khỏi cái luân hồi và họ tu tiếp tục để phát triển lên. Xin Thầy bình luận?**

Đó là lý luận thôi. Tịnh là sao phải hiểu, Độ là sao phải hiểu. Óc anh không quân bình, tâm anh không có tịnh, làm sao anh độ chúng sanh ở trong này? Phật nói rất đúng, không phải một mình anh tu đâu; vạn linh trong này đồng tu mới có hiệu lực. Anh biết hôn, cái Xá Vệ Quốc này trong này tiểu thiên địa đầy đủ hết á! Vạn linh đồng tu cho nên anh phải đồng niệm Phật đồng đều từ hạ trung thượng hướng về niệm Phật thì Đức Di Đà mới cứu được. Tịnh nhiên hậu mới độ được, còn mà anh không tịnh mà làm sao anh độ được? Mình nói Tịnh Độ mình phải hiểu; tịnh rồi mới độ. Còn chưa tịnh mà mình nói Tịnh Độ, trật lất hổng có trúng, lý! Anh phải tịnh trước anh mới độ được thì Phật Thích Ca nói rất chí lý: tịnh trước mới độ. Khi mà anh tịnh rồi anh xuất được, anh độ là anh đem cả lục căn lục trần anh xuất ra khỏi thể xác này, nó được giải cái ác nghiệp. Cho nên anh ăn vô nó cũng thù hận lắm chứ, nó tội gì mà anh nhai nuốt nó, anh ép nó trong xó đó mà anh tu là anh khai mở cho nó, mà anh tiến thì nó tiến kêu bằng Tịnh Độ. Khi mà anh tiến là anh đi tới chỗ Tịnh rồi, anh mới hòa hợp với thanh quang của vũ trụ, nên đi tới tịnh rồi anh mới độ được ở trong này kêu bằng Tịnh Độ là giải thoát. Phật Thích Ca nói rất rõ mà người đời chỉ có nói lý không mà không hành: *"Thì tôi tu pháp Tịnh Độ!"* mà hổng biết Tịnh Độ là cái gì? Nói: *"Tôi tu pháp Quán Âm!"* mà hổng biết lấy cái gì mà Quán Âm? Tôi hổng có sáng làm sao tôi thấy cái tăm tối của tôi. Tôi phải làm sao cho tôi sáng tôi mới thấy cái tăm tối của tôi. Nó phải có lý do, không thể nói bậy được. Chúng tôi là phải phân cho nó rõ rệt, có bằng chứng nắm được. Anh không tịnh không thể nào mà anh độ anh được. Khi anh tịnh rồi đó 100 người chửi anh, anh vẫn bình thản. Anh vừa độ lục căn lục trần của anh và độ tất cả những người xung quanh, lúc đó anh mới thấy giá trị của hai chữ Tịnh Độ, tiến hóa. Chớ hổng phải dễ đâu, Tịnh Độ hổng phải dễ đâu, hành dữ lắm á, đúng luật là hành dữ lắm á, không có ăn nhiều á, ăn nguyên khí của vũ trụ nhiều hơn á. Bên Tàu người ta tu Tịnh Độ, có nhiều ông không ăn cơm đâu, ăn nguyên khí của vũ trụ để mà thoát ra, chứ không bao giờ người ta ăn cơm, đồ mà qua lửa là nó không ăn. Người ta ăn nguyên khí, làm Pháp Luân Thường Chuyển thôi - nó mới tịnh. Cho nên ông Thích Ca tu đâu có ăn cái gì đâu mà mình ăn nhiều hơn ông Thích Ca mà mình nói là ông Thích Ca bày như vậy là trật rồi, phạm pháp hổng trúng, hổng đúng luật, tu hoài hổng có tiến mà hành đúng như tôi nói tiến liền. Làm sao cho mình tịnh, mình ăn đó nhưng mình thiền nhiều, mình ăn nguyên khí. Mình nhứt khí sinh ra, mình thiền nhiều mình ăn nguyên khí của cả vũ trụ, càn khôn nó hòa hợp, ở trong này nó mới mở sáng. Mình thiền nhiều thì nó mới tịnh thì lúc đó nó mới độ chúng sanh trong cơ tạng, lục căn lục trần mới được tiến hóa, nó mới giải thông lý đạo mới kêu bằng quán thông tự tại. Chớ nhiều người tu mà không hiểu như gặp nhau cứ Nam Mô A Di Đà Phật, mà cũng không biết nguyên lý của NMADĐP. Nắm cuốn tự điển mà cũng hổng biết đầu đề của cuốn tự điển rồi cũng vô ích, hổng làm cái gì được. Phải hiểu cái nguyên lý nó tại sao tôi niệm Nam Mô A Di Đà Phật, niệm rồi thì kết quả nó nằm ở đâu, phát triển chỗ nào và tôi thấy chỗ nào. Cho nên tôi bỏ công tôi nói cuốn băng rất rõ ràng để cho mọi người ý thức, mọi người có cái óc mà; nó hiểu nó thức nó làm nó tiến, chớ mình hổng làm cho nó được. Anh hiểu hôn? Ông Phật Thích Ca là ổng tu cho ổng đắc thôi chứ ổng đâu có làm cho anh đắc. Nếu ổng làm cho anh đắc, anh đâu có ngồi đây nghe đạo, phải hôn? Ông Phật ổng tu ổng làm cho ổng đắc thì bây giờ mình phải làm sao cho mình đắc đúng theo cái nguyên lý của ổng đề ra rồi nghe chơn lý để tu, chớ hổng phải thờ ổng rồi ổng độ, trật hổng trúng!

**127. Những người lên đồng lên bóng như là họ có cái xác hoàn (mượn?) hồn gì không?**

Cõi âm có, cái đó có. Lên đồng bóng họ cũng có giúp đỡ những cái căn cơ thấp, giúp được. Cho nên những người mà tin á, tin những vị ngũ hành đó lên đồng, lên đồng múa hát nói đạo nhưng mà dạy hiền chớ hổng phải dạy ác, cũng giúp được một số người hiền, người ác trở nên hiền. Lên đồng nó có cái lên đồng giúp người ta ác trở nên hiền, có.

**Như vậy thì cái hồn người ta đi về đó họ có tu luyện một cái pháp nào không Thầy?**

Thì họ chỉ có cái giới đó thôi, cái pháp của họ là chung sống như vậy đó; lên đồng, hát múa ca, khuyên người đời ở hiền vậy thôi.

**Nhưng mà tại sao người ta lại chữa bịnh được?**

Chữa bịnh là thuộc về Võ Phật. Chữa bịnh là chữa tạm, làm sao chữa bịnh được? Nếu chữa bịnh được nhà thương đóng cửa hết rồi, không có chữa bịnh được, tạm thôi.

**Cái đó là về tà ma hay là về Phật Pháp, Thầy?**

Cõi âm, Võ Phật cõi âm. Võ Phật cõi âm cũng hay lắm à, có thể giết người bên này á. Võ Phật mà cõi âm. Bùa phép họ cũng hay lắm nhưng mà cái tâm mình hướng về họ thì họ mới điều khiển được còn tâm mình hướng về Phật họ hổng có làm cái gì được.

**128. Tất cả các pháp phổ biến hướng dẫn con người từ bỏ tất cả những cái trên thế gian này, tất cả thế gian này đều là giả tạm hết. Tại sao tất cả trong kinh sách hay là bên đạo Thiên Chúa đều nói rằng: có thiên đàng, có Niết Bàn và khi mà mình tu phước thì mình sẽ về hưởng phước, mình có nhà đẹp, có châu báu. Khi mà mình không cần những cái đó, linh hồn của mình cũng không cần những cái**

**đó. Tại sao họ lại nói nhiều về những cái đó, Thầy?**

Tu phước họ phải hưởng phước, đúng nó như vậy, nó tùy theo cái trình độ. Còn tôi tu giải thoát, người ta tu về Niết Bàn là khác, người ta tu phước là khác. Còn nói vật chất phải bỏ hết là trong tâm này mình hổng có lưu luyến vật chất, chớ cái áo anh bận anh cũng cần vậy chớ nhưng mà cái tâm anh không có lưu luyến, rủi anh mất cái áo anh hổng có tiếc uổng cái áo – đó mới là chánh, là luyện được cái tâm hổng có lưu luyến về vật chất, có cũng được không cũng được. Còn nói về tu Phước mà họ làm phước nhiều họ được hưởng, họ được hưởng có cái cõi họ hưởng ngàn năm á, nhà cửa họ cũng đẹp lắm á, rồi họ tiếp tục họ tu.

**Châu báu tất cả những cái gì không cần thiết mà tại sao họ, mình phải nói nhiều về vấn đề châu báu?**

Cái trình độ đó họ còn châu báu, cho nên cái giới đó còn châu báu. Chớ ở thế gian nè, anh thấy không; có nhiều nhà thiệt đẹp mà có nhiều nhà xấu, thấy hôn? Họ còn, họ còn châu báu, còn cái level (trình độ) của họ tới chỗ nào chỗ nào... Cho nên nó nhiều từng lớp lắm. Còn mình đi thẳng về giải thoát là nó khác à, là mình phải nhai nuốt niệm cái nguyên ý vô sanh để mình sống, tâm mình mới được nhàn hạ, là trong tâm mình hổng có chứa một cái gì hết, không có cái gì là của mình. Phải nhớ, mở mắt dậy cho tới ngủ cũng cái gì cũng hổng phải của mình hết, hổng có cái gì hết. Nuôi cái gì? Mình biết rõ cái chuyện của mình hết, xác của mình cũng hổng có mà, ôm được cái gì? Mà ngày nào rồi cũng trả lại với đất chứ mình đâu có giữ được, không giữ được. Khoa học đã tìm đủ mọi cách để giữ cái xác ở trần gian mà giữ không được.

**Cái xác mình không giữ được, tại sao có nhiều kinh sách nói về Kim Thân bất hoại?**

Kim Thân bất hoại nói về phần hồn. Khi mà anh tu xuất hồn được, anh đảnh lễ Phật được rồi là lúc đó anh mới là Kim Thân bất hoại, tiến hóa vô cùng. Còn chưa xuất hồn được mà nói Kim Thân bất hoại, hổng được, nói láo. Để ý coi, cũng vô nhà thương nằm dài dài à.

**129. Con có đọc một số những sách nghiên cứu về Tây Tạng Huyền Bí thì họ có nói là những vị Lạt Ma hay là những vị thầy của họ đã qua bao nhiêu kiếp nhưng mà khi mà họ qua cái kiếp đó thì các xác của họ vẫn giữ lại tồn tại trong những cái hang núi, hay là trên những cái núi cao (rồi sau này họ sử dụng cái xác đó lại). Như vậy những cái đó có thật hay chỉ là truyền thuyết thôi?**

Tôi thấy cái gì mà mình hổng thấy mình hổng nên tin, chắc hơn. Theo trình độ của tôi tôi chỉ biết tới đó thôi, cái nào tôi hổng thấy tôi hổng có tin. Ai viết gì viết, cây viết mà muốn viết gì lại hổng được. Người ta viết báo người ta chửi tôi như con chó cũng được mà người ta đưa tôi lên như ông Phật cũng được. Anh hiểu chỗ đó không? Cây viết xảo trá lắm, hổng có thiệt, hiểu hôn? Cho nên mình tin cái tâm mình bảo đảm hơn.

**130. Có thời gian con nhìn thấy: người đó là quỷ, cái mặt như vầy nè.**

Có chớ, bởi vì luồng điển của họ bị giam ở trong gan mà lúc mở miệng mình cũng biết họ quỷ rồi, nói gì toàn là sân không, sân hận không. Nhiều lắm mà có thứ con thú mới tiến hóa cũng có nữa, cho nên nó tự ái lắm, không có nên mích lòng, mình chỉ lấy Phật Pháp dạy thôi. Thích Ca là cấm không có cho mích lòng người ta cái vụ đó, thấy người nào sao sao cũng hổng có được nói, lấy chơn lý, ai cũng có cái hương đăng, mình nói cho họ thắp cái đèn lòng họ là họ tự thức, cái đó là cái cần thiết.

**Mà tại sao con người chúng ta mà tôi nhìn tôi thấy người đó không phải là người, cũng con người đó?**

Chứ sao! Cho nên những người đó nó gặp nhiều cái nghiệp dữ lắm, cái gia đình nó gặp lộn xộn dữ lắm hổng có yên. Anh đi ngoài phố dòm vậy chứ nhiều ma quỷ lắm chứ đâu phải người ta thiệt đâu, khác hết à. Mà hạng nhất bây giờ anh về VN đi chơi thấy ma quỷ nhiều lắm à, nhiều lắm á.

**Hồi xưa con có làm trong chợ thì con có nhìn thấy những người mà làm trong những quầy hành thịt hay là quầy hàng cá, tay chân và khuôn mặt của họ thay đổi rất là nhiều.**

Những cái vong nó theo bám á, những cái vong... vong con thú nó chết nó theo nó bám. Cho nên làm nhà hàng ở dưới bếp hay cãi lộn lắm, cãi lộn chập đòi xách dao à. Chết nó tức lắm chớ, tức lắm.

**131. Những người mà buôn hương bán phấn, những người đó đáng thương hay là đáng trách? Có người nói rằng tại vì họ lười biếng thành ra họ đem thân xác ra buôn hương bán phấn không có chịu làm việc, nhưng mà ngược lại con thấy những người đó đáng thương hơn là đáng trách vì họ cũng chịu rất nhiều đau khổ, họ đem sức khỏe thể xác của họ để trao đổi đồng tiền chớ đâu phải là họ đi lường gạt hay là giành giựt của ai?**

Cái đó phải hiểu được cái tiền kiếp của họ. Nhiều người đàn bà bây giờ kiếp trước nó cũng làm ông này ông nọ, nó cũng hiếp dâm người ta cũng dữ lắm rồi bây giờ nó phải đem cái xác nó trả nợ, chớ hổng phải giỡn đâu, mới trả hết được. Nó có cái câu chuyện của nó, cho nên tôi kêu người ta đọc Địa Ngục Du Ký đi để hiểu rõ. Mà có cấm gì cấm nó cũng đi làm cái nghề đó.

**132. Những người mà họ trở về VN để họ giúp kiến thiết đất nước...?**

Những người mà bây giờ người ta về VN là người ta muốn kiếm tiền vô túi, đâu có giúp cái gì đâu, họ làm áp phe mà, đâu có giúp đâu. Thì tương lai à mới kêu bằng kiến thiết, đổi chế độ đồ đàng hoàng, tuyên bố trung lập đồ đó, mấy người thanh niên người ta mới về người ta kiến thiết.

**133. Trong vườn rau có con sâu, nếu mình giết con sâu có tội gì hay không?**

Cái đó là đối về điển ở Vô Vi thì không có gì tội hết, hổng có bao nhiêu điển hết. Nhưng mà chúng ta nghĩ là không nên làm điều ác, mình giết con vật đang hoạt động là không nên, mình có thể đem nó đi một chỗ nào, bây giờ khoa học cũng giúp đỡ rồi. Cái sự đó không có gì mà quan trọng, hổng có cái hận thù đâu sợ. Nó là đồ vi trùng hại người, cái đó người có thể hành xử tội nó được.

**134. Từ xưa đến nay những việc làm, những tư tưởng, những lời nói để đời thường phát xuất từ con người thông minh trí huệ xuất chúng như: Đức Phật Thích Ca, Chúa Jesus, Đức Khổng Tử, Lão Tử hay các nhà hiền triết khác có trí huệ đặc biệt chớ không phải do một thần linh nào nhập vào người để nói ra. Vậy thì lời giảng trong quyển "Thượng Đế Giảng**

**Chơn Lý" có phù hợp với những tư tưởng trên hay không? Vì lời giảng của quyển "Thượng Đế Giảng Chơn Lý" có phải đúng là lời của Thượng Đế hay chỉ là lời phát ra trong một lúc xuất thần hay thực sự diễn thuyết ra của cô Kim vốn là một người có cử nhân đã học trường Thiên Chúa – có nghiên cứu Thông Thiên Học, có tìm hiểu về Duy Tâm Vật Học nên đã suy diễn các giáo pháp của các tôn giáo để luận ra một giáo pháp theo ý cô Kim cho là đúng và tự mãn coi như đã thành đạo rồi, tiềm ẩn trong tâm trí bởi có lúc sẽ bộc lộ ra lời nói một cách say sưa đến nỗi mặt mày méo mó mà người ta tưởng là điển nói. Và cô Kim thần thánh hóa lời đó bằng cách tự xưng là Cha Trời, khi nói ra được ý mình cho những người khác nghe thì cảm thấy nhẹ nhàng thỏa mãn. Nếu đúng là những lời của Thượng Đế thì tại sao Thượng Đế không mượn xác của em bé còn thơ ngây chưa hiểu gì để nhập vào. Như Cao Đài thường nhờ các em bé để nhận lời các vị Bề Trên mới cầu cơ hoặc cho cô Kim nói lời của Thượng Đế bằng một ngôn từ mà cô Kim chưa từng biết qua như: tiếng Nga, tiếng Đức chẳng hạn. Thì chừng đó các bọn vô thần có phải tin là lời nói của Thượng Đế, trái lại có thể bị xem là mê tín dị đoan và đồng bóng?**

Đó, khi chúng ta nói đạo, nói: Đấng Jesus, Thích Ca, Đấng Chí Tôn... là chúng ta thấy rằng tuyệt diệu mang xác con người thuyết chơn lý cho mọi chúng sanh. Mà thuyết chơn lý cho người phàm không hay sao? Thuyết cho ba cõi, nhưng ba cõi đó có người thông minh không? Có, cũng có người xuất chúng. Địa ngục cũng có người xuất sắc mới được thăng Tiên, thế gian có người tu giỏi xuất sắc mới đắc đạo, còn thiên đàng cũng có người xuất chúng mới giáng lâm thế gian độ chúng sanh bằng những tia sáng của chơn lý. Nhưng mà muốn độ chúng sanh bằng tia sáng của chơn lý phải mượn những gì? Mượn những người đã hành qua và có kiến thức và hỗ trợ cho họ để mượn cái lý đời cộng với lý đạo để phổ biến cho mọi người hiểu cái tầm giá trị của chơn lý chớ không có cái gì kêu bằng quan trọng hết. Mà chúng ta là người tu, con người tu sửa mình để tiến tới gì? Tiến tới trọn lành, tiến tới thanh nhẹ, tiến tới vô cùng, tiến tới trí tuệ thông minh cho là chơn lý – thì chúng ta đang truy tầm, mọi người của chúng ta đang truy tầm. Không phải là ông lên bà xuống là sai, nhưng mà chúng ta đang sống đây là ba cõi Thiên Địa Nhơn nó phù hợp với nhau. Nói: *"Tôi xuống đây, con người là con người chứ tôi hổng cần cái chuyện ông Trời"*. Vậy chứ các bạn nhờ thanh khí của cả càn khôn vũ trụ để sống hay là bạn tự túc để sống được? Nếu bạn tự túc có thể sống được, bắt bạn đậy vô trong khạp là bạn hổng có sống được. Sự liên hệ không ngừng nghỉ đó nó ẩn tàng trong tâm thức của chúng sanh và nhanh nhẹ hơn cặp mắt phàm, sự thấy nó thấy cao siêu của trình độ tu học cởi mở - Đó là khác, cái chiều thức của hào quang còn lấy chiều thức của người đời nói cho đó là mê hoặc. Không! Những người trí thức đọc những lời "Thượng Đế Giảng Chơn Lý" đó là của phần trí thức đọc để dọn lại trật tự cho chính mình. Chớ không phải nói nghe lời đó rồi theo cô Kim hay theo ông lên bà xuống. Không! Chúng ta đây cũng là người trí thức đọc "Thượng Đế Giảng Chơn Lý" có ai đi theo cô Kim không? Có ai chạy theo Thượng Đế không? Nhưng mà mọi người đã trở về với chính mình, thấy rõ: tôi, tôi đến đây nhiều rồi, tôi đến đây nhiều kiếp rồi, tôi thấy tôi sai lầm và tôi muốn dũng tiến trở về với thanh tịnh chớ tôi đâu có lệ thuộc bởi cô Kim và tôi cũng không lệ thuộc bởi Thượng Đế nữa. Phải tự thức không? Phải nguyên năng con người được lập lại trật tự và trở về với chính mình. Không phải nói cuốn "Thượng Đế Giảng Chơn Lý" mà dạy chúng ta được. Hỏi Kinh Thánh có dạy chúng ta được không? Rất đúng, cũng vậy đó thôi! - Kinh nhà Phật có dạy chúng ta được không? Rất đúng, cũng vậy đó thôi! – Hành động của ông lên bà xuống có dạy chúng ta được không? Có dạy chúng ta được! Chúng ta thấy tại sao lạ: *"Chứ người này hồi nào giờ tôi quen nó, nó hổng biết nói cái này bây giờ nó nói cái này, chắc có cõi bên kia. Tôi mới suy nghiệm rằng tôi có cái hồn, chết rồi tôi sẽ đi qua bên kia. Nó cũng giúp tôi được chớ!"*. Tất cả đều là phương tiện mà thôi để dẫn tiến tâm linh mà sự quyết định cuối cùng là của hành giả, phần hồn của hành giả chịu học hay là không. Chớ mình cứ ngu muội đóng khung nói: *"Tôi là ở giới này, tôi hổng tin giới kia. Tôi đạo này hổng tin đạo nọ. Cái đó là ma là quỷ, tôi là Thần là Thánh"*. Nhưng mà ai xác nhận mình là Thần Thánh? Lấy bằng cớ gì nói đối phương là ma quỷ? Đó là sự sai lầm, càng tạo sai lầm thêm. Cho nên chúng ta càng tu càng thấy rằng: mình phải tìm hiểu mình. Mình ôm một cái cơ năng siêu diệu nhứt của cả càn khôn vũ trụ, có khối óc có con tim, có ngũ tạng có tay chân, đi đứng ngồi nằm, suy tư tới vô cùng, muốn đã phá ai cũng được hết nhưng mà mình chưa biết mình. Thấy tại sao tôi chưa giúp tôi? Tôi thiếu thanh tịnh. Tại sao tôi thích nghe giảng đạo mà tôi giảng hổng được? Tôi thiếu thanh tịnh. Làm sao cho tôi thanh tịnh? Tôi phải bỏ cái nghiệp tâm. Nghiệp tâm tôi là gì? Cái tánh xấu, tánh hư tật xấu, tranh chấp ghen ghét si mê. Bây giờ tôi dứt khoát không? Tôi dứt khoát tức khắc và tôi phải nhìn nhận sự thật tôi đã làm bậy, tôi đã sai, tôi là người ngu muội, tôi là người tăm tối, tôi phải tự sửa thì tôi bỏ cái gánh nặng đó đi tôi trở về gì? Nhẹ thì nó mới về Trời, nặng nó mới làm đất. Thấy rõ chưa? Thì tôi hướng về nhẹ thì tôi phải bỏ tất cả những cái sự nặng. Nhiều người tin Phật, vô chùa lạy Phật, cúng Phật, ý niệm thương mến Đức Thích Ca vô cùng nhưng mà hành động không bằng một góc của Ngài. Đức Thích Ca là một gánh nặng của chánh trị, vàng bạc châu báu, địa vị thế lực bỏ hết. Ngài biết rằng không bao giờ Ngài đem đi được. Ngài ôm lấy cái chơn thức của Ngài mà đi, Ngài bất chấp những sự gian lao, Ngài bỏ hết. Còn ngược lại chúng ta đi tin Ngài với một cách phù hộ: *"Ngài độ cho con tu đi Ngài"* thấy không? *"Ngài độ cho con gia cang bình an để con tu, chứ vợ con động loạn quá con tu không được!"*. Ngài độ cho con; mình đi sai ngược người thông minh, làm sao mình sai được? Không nên sai người thông minh. Chúng ta vô nhà thờ cũng vậy, chúng ta thấy hành động của Đấng Jesus, chúng ta nghĩ thế nào? Ngài thương tất cả chúng sanh, Ngài vì chúng sanh mà Ngài thể hiện cái chơn hồn của Ngài là bất diệt cho chúng sanh thấy rằng: "Ta không bao giờ bị chết, dù có đóng đinh

ta cũng hổng có sao!". Tình thương yêu vẫn xây dựng vô cùng, chúng ta phải học cái hạnh đó. Ngày nay chúng ta đi bước vào nhà thờ chúng ta học cái hạnh tranh chấp là chúng ta đi ngược lại đường lối của Đấng Jesus. Chúng ta vô chùa chúng ta đi tranh chấp, chúng ta đi ngược lại đường lối của Đấng Thích Ca. Mà về nhà chúng ta tranh chấp nữa, chúng đi ngược lại cái đường lối "tâm giác" của chính mình thì khổ. Cho nên Đức Thích Ca nói: sanh, lão, bệnh, tử, khổ. Cuối cùng vị nào ở thế gian thành đạo cũng đều là khổ vì Ngài nhịn nhục vô cùng. Nhịn nhục tối đa chúng sanh mới thấy khổ, nhưng mà sau cái nhịn nhục đó Ngài mới thành đạo. Và chúng ta, ngày hôm nay Trời Phật đã cho chúng ta có cơ duyên có vợ có chồng là học chữ gì? Học chữ nhẫn hòa nhịn nhục. Mà nhiều khi chúng ta không chịu nhịn nhục lẫn nhau, giữa vợ con chúng ta nhịn nhục cũng không được, nhẫn hòa chúng ta cũng không làm được. Thì hỏi chứ tội do ai làm? Có phải Đức Phật Thích Ca không? Không! – Có phải những ông lên bà xuống làm cho ta không? Không! – Có phải Đấng Jesus làm cho chúng ta đau khổ không? Không! Chính ta làm cho ta đau khổ. Cho nên tôn giáo nào chúng ta cũng để trên đầu quí hơn hết mà học mà hành chớ học mà không hành vô dụng. Kinh Thánh rất đẹp không biết ôm vào lòng để đọc, kinh Phật rất tinh vi không biết xét từ chữ. Hành động của người thiền chịu khổ để đem lại những kết quả cống hiến cho mình, mình hổng noi gương. Thì có đường không đi là do sự quyết định của chính mình và mình tạo sự lầm lạc hướng ngoại, rồi rốt cuộc rồi chỉ ôm lấy cái khổ nhưng mà cực khổ nó là biên giới của Phật Pháp. Như chúng ta thất bại, ta đau đớn, ta đau khổ vô cùng, lúc đó chúng ta mới quay lại: *"Trời ơi, hồi xưa người ta nói tới Đấng Chúa Trời mình nghe tụi này là tụi phỉnh tụi gạt!"* – Nhưng mà chúng ta đau khổ rồi chúng ta mới thấy Đấng Chúa Trời là kẻ thương yêu ta trong giây phút lâm chung, trong giây phút đau khổ, trong giây phút đau thương nhứt của cuộc đời, chúng ta mới kêu: *"Đấng Chúa Trời cứu con!"* thấy chưa? Đó, cho nên không nên kỳ thị bất cứ một tôn giáo nào, nên kỳ thị ta hay hơn và sửa mình sửa tâm sửa trí để tiến, đừng có vội phê phán bất minh mà tự giam hãm thêm một cánh cửa, đóng thêm một cánh cửa giam mình. Mở nó ra đi, học đi! Chúng ta có thể xác này trống lỗng chớ hổng có gì đâu - người ta thấy mình rất dễ dãi, mình thấy người ta rất khó mình còn ngu muội. Cái xác này thấy kín nhưng mà trống lỗng à. Trống lỗng chỗ nào? Nó hổng có cái chấn động lực của càn khôn vũ trụ nó hổng có sống, thì nó phải trống không? Sự liên hệ của nó nới rộng với cả càn khôn vũ trụ; hít vô thở ra, từ lỗ chân lông cũng đều am tường những sự việc đó để sống. Mà chúng ta không có cách nào mà từ chối cái nguyên năng của càn khôn vũ trụ. Mà biết được nguyên năng của càn khôn vũ trụ càng biết sức mạnh của Đại Từ Bi là gì. Ai tạo nó ra? Khi mà chúng ta hỏi ai tạo nó ra thì chúng ta thấy cấu trúc từ siêu nhiên mà có chớ không phải ở thế gian này làm thì lúc đó chúng ta mới thức tâm biết rằng chúng ta từ cảnh kia bị giáng lâm bị đầy đọa xuống địa ngục trần gian hiện tại. Chúng ta đang sống ở địa ngục trần gian, muốn cái gì cũng hổng có thành mà giữ cái gì cũng hổng có đặng, rốt cuộc rồi nó cũng không roi thì búa nó đập mình mềm hết rồi phải ra đi. Không bằng lòng cũng phải bằng lòng, như gia đình các bạn vậy: *"Ái cha, tôi bực con nhỏ này, đẻ nó ra mà tôi bực nó quá rồi nhưng mà tôi phải lo cho nó"* thấy không? Đứa con nít này: *"Tôi ghét ba tôi lắm nhưng mà tôi hổng gặp ba tôi nhớ!"* – Không bằng lòng cũng phải bằng lòng, học xây dựng thương yêu và tha thứ. Thì tất cả câu hỏi hồi nảy gom góp phân tách rất rõ để cho các bạn thấy: chân lý là một. Mà nếu chúng ta muốn tìm chơn lý thì chúng ta phải hành khổ mới có cơ hội tự đạt, chớ chơn lý thì sờ sờ trước mắt mà chúng ta không hành thì không bao giờ chúng ta tìm hiểu, nó ẩn tàng trong nội tâm của chúng ta, nếu chúng ta buông bỏ nghiệp tâm thì chân lý bộc lộ.

**135. Những quyển sách như Luân Hồi Du Ký, Nhơn Gian Du Ký, Địa Ngục Du Ký... ghi lại các sự việc gồm xảy ra ở Trung Hoa do người kể lại hay do đồng cốt nói lên, được phổ biến trong Vô Vi có phải chăng là những chuyện có thực hay là những chuyện bịa để làm ngụ ngôn cho người đời suy gẫm hoặc sợ mà lo tu hành? Nếu như vậy thì Vô Vi có làm cho người ta trở nên mê tín dị đoan hay không? Nếu không phải như vậy mà là sự thật thì tại sao các việc đó không nghe nói ở các người theo đạo Thiên Chúa hoặc bọn vô thần...?**

Cho nên Nhân Gian Du Ký, Luân Hồi Du Ký, Địa Ngục Du Ký... mà nói bịa ra mà đặt, chắc hổng có một người nào mà đặt ra theo trật tự như vậy. Mà Luân Hồi Du Ký, Nhân Gian Du Ký, Địa Ngục Du Ký... là sức mạnh vô cùng để cho chúng sanh thấy rõ rằng: hồn ta bất diệt để xác nhận những lời giảng ngay ở trong chùa, ngay trong Kinh Thánh là hồn bất diệt. Địa ngục để cho chúng ta thấy rằng xuống bị giam hãm ở từng số nào, ở điện nào, bị đánh đập chết đi sống lại nhiều lần để cho chúng sanh thấy rằng nó có cái hồn. Bây giờ lấy cái gì chứng minh: chúng ta cãi lộn với nhau có một câu thôi mà vìa cái tim tôi nó nhức: *"Thằng bạn tôi nói một câu đau quá!"*. Mà hổng có cái roi đánh trong tim tôi mà tim tôi đau. Cái gì đau? Phải cái hồn đau không? Đó là cái lối trừng trị để cho mình thức giác, mình mới suy gẫm: Tại sao bạn tôi nói có một câu mà tôi đau tới một đêm tới sáng? Thì tôi mới kiểm lại chính tôi làm bậy, nếu tôi không động nó, nó đâu có chửi tôi, thì tôi ăn năn tôi thấy cái tội của tôi thì cái tim tôi hết nhức. Mà tôi thấy cái tội đó cái thằng đó nó gắn cho tôi, tôi càng ngày càng tức càng đau càng giận càng đau. Chính tôi là người đánh tôi, mà hồn tôi bất diệt. Những người ở tới Thập Điện đi nữa, Địa Ngục Du Ký nói Thập Điện trừng trị ghê gớm nhưng mà đâu có chết, đổ nước phép là hồi sinh. Cho nên chúng sanh thờ Chúa để làm gì? Để thấy cái phép lạ. Thờ Phật để chi? Thấy cái phép lạ. Thấy rõ chưa? Ba (bốn) cuốn đó là để chứng minh kinh Phật có thật, kinh Thánh có thật, hồn con người có thật và hồn con người không bao giờ bị diệt, bất diệt rõ ràng. Thấy rõ chúng ta bất diệt chúng ta không dám tái phạm, không làm điều sái quấy ở tương lai mà để bị kiện cáo luân hồi khổ cực – để chứng minh cho lịch sử từ hồi xa xưa cho đến bây giờ là nói cái phần hồn bất diệt mà hổng lấy gì chứng minh. Xuống dưới địa ngục mà vẫn còn hồi sinh mà! Qua những cơn thanh lọc đó rồi đi ra khu Bình Dân rồi

tiến triển tu lên. Phải phần hồn là vô cùng không? Khi mà chúng ta biết được cả thế giới đã thấy rõ phần hồn là vô cùng thì mọi người mới có cái cơ hội ăn năn, tu tâm dưỡng tánh mà xây dựng một thiên đàng tại thế trong tha thứ và thương yêu. Chớ ba (bốn) cuốn đó không làm cho người mê tín và không làm cho người sợ sệt mà để cho người thấy rõ giá trị của chính người là phần hồn, không phải cái xác tạm bợ này, không phải hành động ác ôn đó là chánh nhưng mà hướng thiện hành động chơn thực đó là chánh – đi vào lý Chúa, đi vào lý Phật để giải tỏa tất cả những sự lo âu phiền muộn sái quấy mà làm cho chúng ta đi tới chỗ bận rộn. Có nhiều người đủ ăn mà cố làm giàu, cố ác ý để gạt người khác để cho mình giàu thêm nhưng mà mình ôm một cái nghiệp không bao giờ tiến triển. Mà nhờ cái đó mình đọc rồi, mình thấy: Té ra tôi đâu có bị cô đơn, nếu tôi làm bậy thì tôi xuống địa ngục nhưng mà tôi không chết. Hổng ích gì cho tôi tôi không làm, tôi không làm điều ác, tôi làm điều thiện, tôi sử dụng quyền năng tha thứ và thương yêu của tôi để tôi tiến tới, để tôi cởi mở hơn. Đâu có phải là mê tín, không phải là mê tín. Cho nên Vô Vi muốn lấy đủ phương diện để mọi người thấy rõ cái hồn của họ để tu sớm trở về với thanh tịnh và tự thức tự chủ, thay vì lệ thuộc và mê tín, thấy rõ lý do này lý do nọ tại sao tôi như vậy, tôi mới có cơ hội thức tâm. Mà ngay những cuốn đó đã chỉ rõ cái tội của mọi hành giả tại thế gian. Người ta đọc mà người tự biện hộ cái tội của họ họ cho đó là mê tín, chớ kỳ thật họ đọc chữ họ thấy có cái tội họ mà họ ăn năn thì họ đâu có phạm tội. Và khi họ không tái phạm là họ đi đâu? Họ thấy có cảnh thiên đàng là chắc chắn họ được giải thoát rồi. Những cuốn đó để dẫn con người đi tu đi tới chỗ giải thoát thay vì đi tới chỗ kềm hãm tâm thân. Nó rất rõ rệt! Hỏi chớ bây giờ tôi... cộng sản tại sao không nói cho cộng sản biết? Cộng sản bây giờ đang hành hạ đó, tự họ hành hạ. Hỏi khối cộng sản có người ta tu không? Có chớ, thiếu gì người người ta tu, thiếu gì người người ta theo đạo Thiên Chúa, thiếu gì người ta theo đạo Phật. Càng khổ là biên giới của Phật, họ càng thấy chơn lý hơn, họ càng thấy đạo mầu hơn, họ càng thấy phép lạ nhiều hơn. Họ thấy bị đày đi kinh tế mới như thế đó mà tại sao họ sống tới nháy mắt 10 năm họ còn sống tại sao? Nhờ ai? Tụi đó, họ mới thấy rõ Trời Phật hơn. Cho nên nhiều người chưa sống qua những cảnh đó hổng thấy quyền năng của Bề Trên. Tôi sống qua trong tù cải tạo tôi biết có thật, tôi mới có bình an, tôi thấy ở kinh tế mới cho tôi đi chết đày đọa tôi nhưng mà tôi thấy có, có Chúa có Phật giúp tôi mới có sự sống ở ngày hôm nay để tôi nói lại tất cả những sự thật về chơn lý để mọi người truy nghiệm và tự hành. Tôi tu không phải là người trốn tránh bất cứ chỗ nào, khổ nhất ở thế gian là kinh tế mới tôi vẫn sống, khổ nhất trại cải tạo tôi vẫn sống vui – vì tôi thấy đây là cảnh của Chúa của Phật, không phải của người phàm. Người phàm đòi hỏi căn nhà, đòi hỏi xe hơn, đòi hỏi cây súng để tự vệ chứ chết mà không hay. Còn tụi tui đã đi tới chỗ chết mà không chết, hai cái nó khác. Thì mình thấy tình thương của Đấng Từ Bi quá lớn rộng hộ độ chúng sanh bất cứ lúc nào nếu người chịu thức tâm, thì nơi nào khổ là nơi đó chư Tiên chư Phật lòng từ bi sẽ cứu độ. Các bạn thấy những Công Giáo, Thiên Chúa Giáo ở đây; người nào đau khổ, xứ nào đau khổ là các cha phải tới giúp, thấy rõ chưa? À, các thầy thượng tọa cũng vậy; chỗ nào đau khổ các thầy phải tụng niệm cứu giúp, thấy chưa? Còn chúng ta tu hằng đêm cầu cho Nam Mô A Di Đà Phật vạn vật thái bình. Chúng ta không có khả năng cống hiến tiền bạc, không có khả năng giúp vì hoàn cảnh nhưng mà tâm chúng ta cũng hướng về họ. Có phải cơ qui nhất đến với chúng sanh trong lúc khổ không? Mọi người đều hướng thiện để cứu độ lẫn nhau, đó là cơ qui nhất. Nhưng mà thế gian không khổ làm sao tạo lập được cái Cơ Qui Nhất? Chúng ta ngồi đây chúng ta nghĩ anh em bè bầu bạn chúng ta hổng biết nó đã ra đi chưa, chết bằng cách nào. Chúng ta chỉ nhắm mắt cầu nguyện cho nó tâm thân an lạc giữa cái chết hồn nó được siêu thoát. Vì sao nó đi tìm cái chết? Nó tìm có một cái tự do, mà tự do là tự do gì? Tự do trong sự ham muốn của nó mà thôi. Bị lầm! Mà nếu mà nó tìm tự do giải thoát thì nó hổng cần phải chạy xuống biển chi cho khổ, thấy hôn? Người tu thì khác, người tu người ta tìm cái khổ để người ta tiến. Đó, cho nên mỗi người có một cơ duyên, mỗi người có một phước phần khác nhau. Kẻ đến được đây, nói: *"Tôi bây giờ ở VN tôi tu hổng được, hổng tiền hổng bạc tu không được!"*. Bây giờ ra đây tôi có tiền có cơm ăn tôi không chịu tu, thì chừng nào tôi mới thành công? Con đường đi tôi nó dài lắm, sự đòi hỏi thanh tịnh của tôi nó lâu dài lắm, làm sao cho tôi được thanh tịnh? Mà tôi ra đây tôi không chịu tu nữa thì tôi làm sao tôi trở về với chơn giác được? Tôi biết được rồi cái hồn là bất diệt nhưng mà làm sao tôi biết được tôi nếu tôi không chịu tu. Cho nên nhiều người ra đây họ cảm thức đây là một cơ hội cho tôi tu, nhiều người ta tu ráo riết tu dữ lắm, rất tốt mở trí và khuyên người. Thì cái tình thương đó khuyên ra, khuyên được nhiều người tu thì cũng có nhiều người giận, còn chấp trong đạo này đạo nọ thì họ phải giận. Còn họ thấy rằng một đạo trong cả càn khôn vũ trụ là hổng có ai giận ai hết. Chúng ta đều sống trong thanh khí của cả bầu trời thế giới; kẻ khôn người dại, kẻ trược người thanh đùm bọc lẫn nhau mới có cơ hội xây dựng tiến hóa. Họ vì còn tranh chấp một khía cạnh, họ kể con người cũng như khúc gỗ hay là một căn nhà hay là một cái cây – cái đó là họ còn tranh chấp. Họ đi trong hòa đồng thức giác, một chiều sáng hào quang của Chúa của chư vị đã thành đạo chỉ có một mà thôi, chỉ có đi lên để giải thoát. Mà mọi người cố gắng lên mới được kiểm chứng mà không cố gắng lên chỉ có ở lại mà thôi. Nói lý này lẽ nọ cũng vô ích, trong thực hành mới là chánh. Cho nên giờ phút lâm chung mới hiểu trình độ mình tới đâu, chớ còn nói kiến thức ta học hỏi; lấy lịch sử này đối với lịch sử kia thì nó cũng vậy thôi. Vạn sự trên đời là không mà, rốt cuộc là cũng phải qui không. Mà chúng ta giữ được cái tâm không thì chúng ta được tiến sớm và về sớm hơn.

**136. Con đọc cái bài tường trình của ông Nguyễn Xuân Liêm về bà Lê Thị Nhiễu, sao con thấy bà Lê Thị Nhiễu xuất hồn lên rồi hổng có chỗ nào tiếp bả hết, hổng có dạy được cái gì, hổng có học được cái gì?**

Hồi nào giờ bả chùa đó, tu chùa đó, tu ở chùa nhưng mà cũng được. Nó không có mạnh bằng ông Mai Ngọc Pháp,

thấy hôn? Thấy ông Mai Ngọc Pháp còn đi xa hơn bả.

**Cái trường hợp Mai Ngọc Pháp hồi còn sanh tiền còn sống ổng có xuất hồn được không Thầy?**

Ổng có ý lực ổng mạnh á, mà ổng đi thẳng chư Phật á, chết bỏ. Ổng hổng có phải tu thường tình như người thế gian tu, ổng đi theo ý chí của tôi; không cần chuyện đời. Nhà giàu có đâu phải nghèo, bận cái quần xà lỏn không hà, ngồi trước cửa phành bụng cứ ngồi nhắm mắt niệm Phật. Kêu niệm Phật là niệm ngày niệm đêm niệm Phật, tới giờ kêu ăn cơm là kêu còn không thôi – bị vì nhà y giàu có đâu có gì phải lo, chỉ có lo tu thôi. Bởi vì hồi trước ổng thấy ổng làm nghề đánh cá là mang nghiệp sát thành ra ổng cương quyết ổng tu để giải nghiệp, cho nên đến ngày chết ổng từng phải thọ nghiệp nữa. Phải mổ gan đồ này kia kia nọ đó, rồi mới được đi. Có vay trả rõ ràng, mình làm giàu trên sự chết của vạn linh thì mình phải thọ một cái gì trước khi mình ra đi. Nhưng mà ý chí của y mạnh lắm, hổng ai lung lay được hết. Cái giờ sắp chết cũng đem lấy bài thơ của tôi ra ca bài, mê hết rồi cũng đọc bài thơ của tôi. Đi ra nó thấy tôi đó! Tôi nói quyết tâm không thay đổi là được tự cứu, mình thay đổi là bị chút xíu là người ta hút đi rồi. Ổng học đạo nhiều lắm, gần tôi nhiều lắm rồi, bao nhiêu băng nghe hết từ ở VN tôi giảng đó. Rồi sau này tôi đi Bà Rịa, y cất một cái nhà cho tôi ra tôi nghỉ đó để tôi châm cứu cho đồng bào, bữa nào cũng nói đạo hết.

**137. Thầy giảng về cái pháp môn thiền mà xuất vía, thì khi mà xuất vía (hồn) rồi thì đi tất cả những nơi như là Cực Lạc, chẳng hạn như là Niết Bàn hay những cảnh đẹp ở trên v.v...Thì sau khi quan sát những thế giới đó rồi thì lúc chết có được về những cái thế giới mà mình thích, về những cái cõi đó không?**

Cái phương pháp của chúng tôi, trước hết người đời giáng lâm xuống thế gian giam vô trong cái xác tăm tối – ai cũng muốn thoát, ai cũng muốn về Trời, ai cũng muốn gần Chúa, ai cũng muốn gần Phật, nhưng mà làm sao đi không được? Là bị giam trong cái thể xác. Tiền kiếp mình làm điều lành hay là điều ác, cái đó là một công chuyện. Người ta mới vào pháp tu này, người ta thấy đủ cảnh đẹp tươi tâm thần thoải mái mà mình tu 3 năm chưa thấy là kiếp trước mình đã làm sai rất nhiều. Cho nên chúng tôi có cái phương pháp sửa trị, tôi đã làm cuốn phim rồi; Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định lập lại trật tự hiện hữu của mình đang làm chủ. Chính xác của anh anh đang làm chủ. Cái gì làm chủ? Cái Thức sáng suốt của anh đang điều khiển nó. Anh cho nó ăn nó ăn, anh không cho nó ăn nó không ăn mà anh nghe anh nhận thì anh nhận và anh không nhận là anh có quyền đuổi nó ra. Ông Trời cho mình đủ quyền năng: nhìn thấy nghe, suy tư nhưng mà suy tư ở chiều hướng nào có lợi? Hướng thượng giải thoát, sáng suốt làm thân này thì sáng suốt sẽ ngự ở chỗ nào? Ai sanh ra cái sáng suốt này? Sáng suốt này là vô sanh tự thức cho nên phải tự tu tự tiến. Không thế gian này không có ai sanh được cái sáng suốt của anh được hết, mà chính anh đẻ bao nhiêu đứa con cũng không sanh được cái sáng suốt cho nó, sanh cái hình ảnh giống giống thôi, thấy không? Nhưng mà nó đang làm chủ cái tiểu vũ trụ mà chính anh cũng đang làm chủ cái tiểu vũ trụ mà trong đó nó có trật tự, mà mình làm mất trật tự thì tâm thần mình không có yên ổn, ham sống sợ chết: *"Tôi sợ già kiếm hổng được tiền, chết rồi hổng biết ai nuôi?"*. Nhìn người già nào cũng vậy hà, lo mua đám đất, chết rồi tôi đi chôn, chôn ở đâu? Nhưng mà chắc gì mình được phần chôn. Chết ai làm gì làm chỉ có cái tâm mình quan trọng. Mình còn sống còn hiểu, mình biết vun bồi cái tâm của mình nuôi dưỡng cái tâm hồn trong sạch sáng suốt mới kêu bằng giải thoát được. Cái phần hồn là chánh. Nhưng mà nói phần hồn người thế gian người ta không hiểu. Bởi vì phần hồn, nói hồn chứ đâu có đem cái hồn ra thấy được. Rồi như tôi nói: anh có kiến thức sâu rộng, bây giờ anh đem kiến thức sâu rộng để trên bàn được không? Không có, đó là cái hồn của anh đó nhưng mà nó chưa tròn về anh. Nó tròn về anh xuất ra rồi, anh nhắm mắt rồi anh xuất ra mà anh thấy không phải là vấn đề nói xuất vía. Mình tu thanh nhẹ rồi, rồi mình mới đi rảo khắp cái chùa càn khôn – đây là cái chùa cái khôn, xác mình á, mình thấy những chuyện gì phải trái để mình hiểu. Mình thấy tánh tình mình nóng nảy, hờn giận, thiếu nhịn nhục. Mình thua cái đức hạnh của một vị Phật thì mình càng nhịn nhục hơn thì mình thấy tâm trí mình càng ngày càng thanh cao hơn. Khi mà thanh cao cởi mở và buông bỏ tất cả thì mình đã từ đó xuống đây được thì mình đi về đâu có khó. Ai làm chủ bây giờ? Hồn đang làm chủ cái xác, mà cái hồn rảnh rang thì cái hồn đi bất cứ lúc nào cũng được, chuyện xuất hồn không phải khó khăn, mà phải xuất hồn mới học đạo. Ở nơi cõi thanh nhẹ chuyển hóa, đâu phải cái bông này là ở đây có đâu. Nó cả càn khôn vũ trụ; hứng nắng mặt trời,mặt trăng, hơi đất đồ, này kia kia nọ kết hợp nó mới thành – nhưng mà thế gian có cái bông này, thiên đàng cũng có cái bông này. Chớ đừng có tưởng là mình có cái này, Ông Trời không có mà chính Ông Trời có rồi mình mới có. Mình quên Ông Trời là mình quên đường về, mình thiếu sự trung hiếu của chính mình và không biết thương mình. Mình biết thương mình thì mình tu và khai mở khai thác tâm thân của mình, khai thác trí óc của mình - mình là người vinh thụ lai vãng của Trời Phật. Nếu đầu óc của anh thanh sạch thì lúc nào chơn mở miệng anh nói đều là chơn lý của chư Phật chiếu ban, thì lúc đó sống gần Phật hơn. Rồi ở đây tôi tự đi từ bước một, rồi tự mình chứng minh chớ không có mê tín, không có nói là: *"Thầy ban cho con cái phép rồi con sẽ được may mắn trúng số đi Las Vegas ăn tiền"*. Cái vụ đó không có! Cái ở đây là thực chất để khai thác lấy mình, để tìm cái vị trí của chính mình, rồi khi mà anh đi được đó là anh quyết định nơi sống bất diệt của anh chứ không người nào có thể giúp anh được.

**138. Chúng tôi đã nghe rất nhiều băng, cũng có băng thì thầy nói về vấn đề thiền định, thì cũng có người nói về pháp môn gọi là Quán Âm. Thì chúng tôi cũng nghe nhiều cuốn băng đó để mà phối hợp lại để mà tu. Hiện tại bây giờ tôi cũng theo cái pháp môn thiền định, mà làm sao mà định được cái tâm và chính bây giờ cái tâm cũng chưa định?**

Hổng giải làm sao tâm nó định? Con mắt mình đã rước nghiệp vô nhiều, con mắt lỗ tai mình đã rước nghiệp vô nhiều, cái tâm mình đã nghĩ sai quá nhiều đã thành ra một cái nghiệp mà

bây giờ mình làm sao giải? Ở đây có cái phương pháp niệm Phật cho nó quân bình tự nó giải lần lần... Mình đã thâu vô nhiều ngày nhiều giờ, mình phải giải lần lần... chứ không có cái phép nào mà làm giải liền được. Rồi nói cái pháp Quán Âm, hai chữ Quán Âm mình phải hiểu; sáng mới thấy cái tối. Đó, anh niệm Phật cho nó quân bình thì hai luồng điển âm dương của anh nó quân bình nó mới bừng sáng ra anh mới thấy cái tánh hư tật xấu của anh, sửa ăn năn sám hối anh mới bằng lòng nhớ quê hương xứ Phật, anh mới được về đó ở là Niết Bàn thanh nhẹ. Anh dứt khoát không thay đổi, đó là cái tầm quan trọng. Chớ hổng phải nói: *"Cái pháp Quán Âm là hay, sư phụ độ tôi là được!"*, hổng phải! Sư phụ phải giải rõ ràng: tại sao "Quán" được? Có ánh sáng mới thấy hình thì phải dụng pháp làm cho thất tình la võng, tất cả thần kinh đều thông cảm cởi mở liên hệ với Trời Phật. Sự sống của chúng ta là liên hệ với Trời Phật. Anh ăn những gì sống mà, cơm gạo cũng mặt đất ngày tháng mặt trăng mặt trời chiếu anh mới có ăn. Đó là cơ thể anh đang đứng đây toàn là điện năng mà không chịu sử dụng hướng thượng để khai nó triển lên trên và thừa tiếp cấy thêm một cái phúc điền thanh nhẹ hơn nữa thì làm sao biết được Phật mà nói Phật lý.

**139. ...Thiền đường khi mọi người tới đó thiền thì khác hơn ngồi ở nhà, nhưng mà bây giờ vẫn thấy nó còn lộn xộn?**

Là tại mình không có làm đúng, chỉ cho người ta một ngày phải nghe băng ông Tám một tiếng đồng hồ thì nó tới thiền đường tự nhiên nó yên. Mỗi ngày mỗi đứa nghe được 1 tiếng đồng hồ thì tự nhiên nó đem cái hoa nhụy tốt tới thiền đường. Còn cứ thả lỏng nó nói chuyện đời không mà làm sao nó học được cái gì? Ít nhứt một tiếng đồng hồ phải nghe băng. Nói chuyện đời nói chuyện làm ăn không hà! Bởi vì vô nghĩa là cấm, "tu biết tu cho người kế tiếp được tu" hả, "làm việc cho người kế tiếp được làm – hai câu đó thôi. Thì vô thiền đường không có được nói bậy. "Tu cho người kế tiếp được tu". Viết hai câu chơn ngôn đó; "tu để cho người kế tiếp được tu", "làm cho người kế tiếp được làm".

**Tụi con tính làm nhưng mà sợ xích mích trong bạn đạo, nói hồi nào giờ để vậy để tự nhiên mà bây giờ sao mà làm?**

Đâu có để tự nhiên được! Hồi nào giờ người ta dạy tu, bây giờ nói: ông Tám nói là những người muốn đi mau kịp cái Long Hoa này phải nghe 1 tiếng đồng hồ băng mà để nhận cái chấn động của vũ trụ thay đổi, người kế tiếp được làm.

**Mình hổng sợ mích lòng với các bạn đạo, mình cứ việc nói thẳng ai nói chuyện đời thì cứ việc ra ngoài...**

Nói thẳng vậy! Có cái phòng nói chuyện đời. Mình để riêng cái phòng này nói chuyện đời, còn ở đây là phòng tu. Để đi! Phòng tu phải thành tâm niệm Phật, phải hôn? Còn đây là bàn bạc chuyện đời, xin mời ra phòng bàn bạc chuyện đời. Chứ ở bên Mỹ vô là nó bắt cấm khẩu niệm Phật thôi, còn muốn nói gì đi ra ngoài rừng nói, đâu có được ở trong cái thiền viện nói. Nói nó xẹt cái vibration trược, chấn động trược không hà. Mấy cái thằng ăn thịt nó lên nó nói rồi văng qua cái trược nó dơ trong phòng hết trọi mà đâu có hiểu. Nó nói ngang vầy không hà, bắn cái đồ dơ vô trong đó, có một chỗ cho nó nói. Còn chơn ngôn của Lục Tổ là không có bao giờ thay đổi được mà tại nó dịch sai, liếc được mà dịch sai, hổng hiểu nghĩa. "Ưng vô sở trụ, di sanh kỳ tâm" có nhiêu đó mà nó dịch từ hồi nào giờ trật lất hết trọi trơn. Bây giờ người ta dịch nghĩa là "chết bảy còn ba chết hai còn một mới ra thái bình" là thấy rõ ràng phải hành không? Nói cái là nó giải quyết hà!

**Chết hai còn một là sao Thầy?**

"Chết hai còn một" là chết ba; Tinh Khí Thần đó. Hà, chết hai còn một là hồn vía cũng phải là không còn cái tánh vía ở thế gian nữa, hổng còn cái tánh ở thế gian nữa nó mới ra thái bình. Tánh Trời tánh Phật thì đâu còn tánh vía thế gian nữa.

**Chết bảy là chết cái lục dục thất tình hả?**

Tinh Khí Thần nó hợp lại một rồi. Chết bảy là lục dục thất tình nó phải tiêu hết rồi, hổng còn nữa. Chết bảy còn ba là còn Tinh Khí Thần đó. Tinh Khí Thần gom lại một, rồi cái tánh vía nó tiêu luôn, chỉ có cái đi Mâu Ni Châu. Có nhiêu đó mà lo suốt cả một cuộc đời mà chưa xong đó. Rồi còn lo đi làm chánh trị tùm lum đó là làm cái gì bây giờ? Lạng quạng là đi làm cái gì? Chết rồi sút tù rồi đi làm ngạ quỷ súc sanh chớ đi làm cái gì.

**Mình hổng sáng suốt thì mình chỉ dùng cái tâm đời để cai trị người dân rối loạn.**

Cai trị mình hổng chịu cai trị mình, làm sao cai trị người ta? "Bản thân bất độ hà thân độ?" – Ông Phật nói rồi: "Bản thân bất độ hà thân độ?" mày làm phách mày đi làm ông này ông nọ để cứu ai? Rốt cuộc mà bản thân mày hổng cứu mà cứu ai? Làm ngạ quỷ súc sanh chứ cứu ai. Nói dóc thôi hà! Đi xuống rồi bận áo hàng đồ mà khóc hu hu á. Ta kêu đọc Địa Ngục Du Ký cho thiệt nhiều thì tự nhiên mình về Trời. Có chút đó thôi hà mà người ta cũng không nghe lời, nói nhiều mà hổng nghe lời, rồi sau này người ta chết rồi họ mới tiếc mới tìm này kia kia nọ, trễ đi. Cho nên muốn về Trời đừng đọc Thiên Đàng Du Ký. Thiên Đàng Du Ký thấy hay quá cảnh đẹp nhưng mà Địa Ngục Du Ký thấy cảnh dở, nhưng mình không có làm bậy nữa thì tự nhiên mình về Trời đâu. Chỉ có con đường hà. Đọc Địa Ngục Du Ký mà hiểu cho cặn kẻ thì con người ở trên Trời chớ đâu ở thế gian nữa. Hiểu mình đâu có làm bậy, cần là hiểu thôi. Hiểu là thức đó. Hồi xưa chữ nho người ta nói chữ "thức" mà người VN hay thích: *"Ối chui choa, ông đó ổng thức rồi!"* là ổng hiểu, có gì đâu. Mà nó hổng sử dụng tiếng VN nó lại bập bẹ tiếng VN hổng thông rồi gặp hai ba chữ nho - hai cái hổng thông là một đống kẹt thì cắt nghĩa tầm bậy tầm bạ rồi dẫn sai cho mọi người, hổng hiểu gì hết. Cái vốn mình là thanh tịnh mình trở về thanh tịnh. Nhìn kỹ đi hổng ai chế con ra được, cái người mà thanh tịnh nhứt cả càn khôn vũ trụ mới chế con ra được, thấy hôn? Thiếu gì kỹ sư, bác học ở thế gian đâu có chế được thằng nào đâu, chế hổng có được, thì Đại Thanh Tịnh chế đó. Rồi mình ở trong cái gốc gác đó mình hổng trở về thanh tịnh thì mình đợi cái gì nữa mà mình còn tranh chấp, còn hơn thua cái gì, ghét cái này, giận cái kia để làm cái gì, lợi chỗ nào đâu? Ai mà đi tìm cái con đường lỗ, đã biết suy tính lời lỗ mà tại sao ngu vậy, phải hôn?

**Thầy nói mỗi ngày phải nghe băng 1 tiếng đồng hồ, tu hành đàng hoàng thì đi kịp Hội Long Hoa. Bây giờ về cái mặt đời, thí dụ như những người**

**không có gia đình, còn có bổn phận hiếu thảo với cha mẹ thì nếu lo làm quá để lo cho cái phần hiếu thảo đó, nhưng nếu bây giờ mình phải lo cho hạn chế vừa phải thôi để dành nhiều thì giờ để tu...**

Đã có thì giờ cho nó hết mà tại nó hổng chịu tu chớ đâu cần phải để dành. Nó đi làm ngày 8 tiếng hay 10 tiếng thôi, cho nó làm 12 tiếng đi nó cũng có giờ về tắm rửa và có phương tiện cho nó để cái máy trong lỗ tai cho nó nghe, nó đi la cũng bắt ông Tám nói chuyện cho nó được – tại sao nó không có 1 tiếng đồng hồ nghe? Cái đó là nói tầm bậy.

**Không, ý con muốn nói là nếu mình vì hiếu thảo với cha mẹ mình phải làm nhiều hơn...**

Cái đó là cái nghiệp của nó, nó làm để cho lục căn lục trần làm. Lục căn lục trần học để tiến hóa với chủ nhân ông, tiến hóa với phần hồn. Nó bắt buộc lục căn lục trần làm, nó không có vận động nghĩ bậy, lục căn lục trần hổng có ô hợp thì đúng, tuổi trẻ bắt lục căn lục trần làm nhưng phần hồn nó phải làm. Đừng có nói: *"Tôi mệt quá rồi tôi vì cha vì mẹ!"*. Cái đó kể ơn rồi, cha mẹ đâu có nhận được cái gì. Làm là để cho lục căn lục trần làm; để cho mày biết ý chí của tao là vô cùng, tụi bây không có nên đi cái chuyện mà giới hạn...

**140. Làm sao phân biệt được người tu mê tín và người tu không mê tín?**

Mê tín là chưa thấy Phật mà cứ nói Phật, nắn ông Phật cho người ta coi nhưng mà bao giờ nó thấy Phật? Rồi đọc kinh Phật, đọc hoài nói hoài, nói cho người khác nghe cũng bao nhiêu đó, nó bị giới hạn trong cái từng đó rồi hổng có phát triển được. Cho nên tôi có một người đàn bà cô gái đi tu nhiều năm ở trong chùa ăn chay trường mà con nhà giàu, một lần bà thuyết giảng mấy trăm ngàn người nghe. Nhưng mà bả tới bả gặp tôi rồi, tôi hỏi: "Cô tu bao nhiêu năm mà cô yếu như vậy? Chính cô hổng có lo bản thân cô gì hết!". Rồi cô nói: *"Tôi tu 20 chục năm, rồi ăn chay 20 năm, bệnh hoạn nhiều quá bây giờ tôi bỏ tôi đi ăn thịt!"*. Tôi nói: "Cái đó sai rồi! Cô vẫn tiếp tục ăn chay, ăn chay thiếu gì đồ bổ giúp cho cơ tạng cô càng ngày càng tốt. Rồi cô học những cái kinh gì?". Nói: *"Tôi giảng những cái kinh đó, ông nghe ông biết rồi!"*. Tôi nói: "Tôi thấy cô nói chuyện của ông Phật này, ông Phật kia, ông Phật nọ là cô học thị phi chớ cô có làm được cái gì đâu? Cái lời chính cũng hổng có mà cô lấy lời của người khác cô gắn trên đầu người ta, có phải là thị phi không? Cái chính của cô phát triển được cái gì? Tôi muốn biết cái chính của cô phát triển được cái gì!". _ *"Ngoài cái lời đó tôi hổng nói được cái lời nào khác hết, thành ra tôi thấy bực bội quá tôi bỏ!"*. Rồi tôi nói: "Thôi, có duyên thì gặp cô. Tôi nói cô đi mất 20 chục năm học thị phi chớ hổng có làm được cái gì hết. Lấy lời người nầy gắn người kia là hổng có đúng, tự mình phát triển mới là đúng. Mình là một khả năng trong vũ trụ tại sao không phát triển, tự hà hiếp mình không được, Trời Phật hổng có chứng tâm cho cô đâu, cho nên cô mới bỏ đạo. Nếu có Trời Phật chứng tâm thì sức mấy cô bỏ đạo được, không bỏ được!". Rồi cô hẹn kỳ tới sẽ gặp tôi nếu tôi đến, rồi cô bận rộn để dọn nhà – chỉ nói tới đó thôi. Bởi vì mình tu thật, tu thật để sửa mình để tiến hóa thì không có sợ một ai hết. Tu thật sửa mình để tiến hóa thì không sợ một cái gì hết. Mỗi người dân mà biết như vậy, tu thật sửa mình để tiến hóa thì quốc thái dân an. Muốn có dân quyền thì phải biết hồn biết vía, biết thể xác, biết chuyện cần thiết của chính mình mới là dân quyền. Rồi muốn nhân quyền cũng vậy, hồn vía hội tụ mới có nhân quyền. Hổng biết trời trăng gì hết, xài phí cạnh tranh, biểu tình phá quấy cơ cấu tốt của xã hội, đó là mình nói nhân quyền gì? Hổng được, hổng có dân chủ và không có nhân quyền. Dân chủ là biết hồn biết vía, biết sự hiện diện của chính chúng mình; ở đây làm cái gì đây rồi sẽ về đâu, ta đến đây để làm cái gì rồi sẽ về đâu, mà tại sao trước mắt tôi thấy tôi đến đây với 2 bàn tay không rồi tôi sẽ trở về với 2 bàn tay không – Đó là sự hiện tại của mọi người cảm thức như vậy, còn phần hồn hổng có biết, quên cái khả năng thanh tịnh của mình, mình mất cái vốn thanh tịnh từ nhiều kiếp không phải mới đây. Cho nên chúng ta phải cố gắng tu để đem lại cái vốn thanh tịnh rồi chúng ta mới thấy người ta nói Trời là chỗ nào, chúng ta tới Trời coi – người ta nói âm phủ chỗ nào chúng ta đi xuống âm phủ coi. Tự mình minh chánh mọi việc thay vì nghe lời của người khác. Cho nên tu Vô Vi đây không phải là lệ thuộc bởi người truyền pháp, nắm pháp mà hành tiến chớ không phải lệ thuộc bởi người truyền pháp. Cho nên người tu Vô Vi người nào hổng phải dễ phỉnh, nó có pháp nắm trong tay không phỉnh nó được.

**141. Trong cuộn băng vừa rồi Thầy có nhắc đến là đảnh lễ Thánh Nhân, Thánh Nhân cứu độ tất cả chúng sanh. Xin Thầy giảng cho chúng con biết Thánh Nhân đó là ai?**

Thánh Nhân này là nói về ngoài vũ trụ, ngoài vô cực thì có Thánh Nhân siêu giác. Ngài đó là một người kêu bằng Hắc Bì Phật hóa thân xuống trần gian tận độ. Thì người VN ráng tu sẽ có cơ duyên gặp Ngài, sẽ có một ngày nào có hiện diện ở đất lành VN. Thì luồng điển của Ngài vẫn ban đều hết chớ không bỏ, đó là Hắc Bì Phật, Hắc Bì Phật Tổ.

**Thưa, Ngài đã xuống rồi?**

Luôn luôn luồng điển có luôn luôn. Trong cuốn băng đó có, cho nên nghe cuốn băng đó thấy khác, sự cảm thức khác và buông bỏ hình tướng luôn, không có hình tướng. Nói Thánh Nhân nhưng mà cái chữ Thánh nó khác. Cái Thánh nó tạo sự siêu giác trong tâm thức của mọi người được nghe, sự cảm thức thấy khác. Nó không... vô hình vô tướng mà muốn đổi hình tướng nó hổng được. Nó có nhưng mà nói ra không được. Tâm của trình độ nào nhận theo trình độ đó thì nó mới kêu bằng diệu pháp, diệu pháp của Phật Tổ độ tha tại trần. Nhưng mà đây rồi không khí thay đổi, người tu đồng đều, Ngài sẽ có cơ hội xuất hiện.

**Ngài xuất hiện trên thế gian này vào một cái thân tứ đại nào hay tùy lúc nào?**

Có thể qua một cái thân tứ đại và ngôn ngữ và sức mạnh của Ngài bằng một luồng từ bi và cảm động tất cả mọi người, chớ không bằng sự ấu đả thử thách không có nữa – bằng một cái diệu pháp tận độ chúng sanh. Người nào gặp rồi quyến luyến như đã hội ngộ, đã tái ngộ vui mừng trong tâm thức.

**Cái dịp này con thấy cái sắc diện của Thầy đó khác hơn mọi khi một tí mặc dù những người không hiểu tưởng sao Thầy gầy nhưng mà riêng con thấy Thầy khỏe hơn hay là Hắc Bì**

**Phật mượn cái thân tứ đại của Thầy mà tiếp nối sang?**

Tôi không dám làm như vậy, nhưng mà biết đâu ngày nào hổng biết. Chuyện đó Trời Phật lo, thì sự cảm thức của các bạn, các bạn hiểu vậy thôi chớ tôi là không dám xưng danh, không dám nói gì. Nhưng làm sao để các bạn được đi lên và hiểu và nhìn tận mặt mới thấy rõ. Chớ còn nói: "Ờ, tôi là Hắc Bì Phật!". _ *"Thôi, tôi biết rồi; ông đó mặt như vậy, lỗ tai như vậy!"*. Mất giá trị, mất giá trị cái quyền năng của Ngài, hiểu chưa? Cho nên phải thấy tận mắt và thấy Ngài làm việc ở chỗ nào thì cái cảm thức đó nó sâu rộng hơn và cởi mở hơn, phải hôn? Sống động hơn, lúc nào cũng ôm bộ kinh sống trong tâm thức và học tiếp. Nhưng mà người ta muốn qua, muốn làm một vị Phật tại thế gian, muốn làm ông Trời tại thế gian thì phải cho những cái mẫu mực cho chúng sanh thấy. Chúng sanh còn ở tù mà, ông Trời Phải điêu luyện nhiều hơn rồi ông Trời mới thể hiện được cái tình Trời tại mặt đất. Ông Phật cũng vậy, phải bị tù tội khổ cực, thiếu ăn thiếu mặc, bị người ta hắt hủi, bị người ta chửi mắng, bị người ta hành hạ – lúc đó mới tìm tàng cái hạnh từ bi của đối phương. Con hiểu hôn? Cũng như anh Thuấn bị người ta chửi, bị người ta đủ thứ rồi mới thấy anh Thuấn hổng có giận, lúc đó mới thấy anh Thuấn có một chút từ bi, thấy không? Rồi cái nghi ngờ của con người tự nó tan đi. Rồi lần lần anh Thuấn phải điêu luyện nữa, rồi anh Thuấn mới ra nói chuyện có hiệu lực thì lúc đó cái từ quang của anh Thuấn nó bao trùm mọi người rồi nói chuyện mới được. Phải điêu luyện tới đó mới có cái hào quang mới có cái từ quang. Cũng như con thấy Thầy đâu có sướng đâu, từ ở VN bị tù bị tội bị kinh tế mới đủ chuyện, rồi bây giờ mới có cái từ quang để cho mọi người nghe trong âm thinh êm diệu và thổn thức trong tâm hồn như bao nhiêu nghìn năm xưa đã sống chung với Thầy rồi, hiểu chưa? Lúc đó mới nhận xét ra mình không phải là con người tại thế nhưng mà mình phải chấp nhận học hỏi để tiến. Thì những người đó, những người nào mà nói: tu cao rớt. Đâu có ai rớt đâu! Rớt nó xuống địa ngục rồi nó còn ôm xác này đương điêu luyện, không có ai rớt. Cho nên cái việc làm của ông Trời làm đồng đều nhưng mà tùy theo trình độ. Trình độ cao chừng nào học hỏi nhiều chừng nấy, gánh nặng chừng nấy – Trình độ thấp thì gánh nặng sơ sơ thôi, chửi mắng ông Trời mà hổng có tội mà trình độ cao không được chửi mắng ông Trời và phải điêu luyện nhiều hơn. Thì con được ý niệm gieo rắc bởi Thầy, khi mà con phải đau khổ con mới nhớ Thầy được mà cho con sung sướng con quên Thầy. Con ra đây mà con gặp người chồng nhà lầu bạc triệu, con đâu có biết ông Tám đâu. Con khổ con mới biết ông Tám, con hiểu hôn? Cho nên con càng khổ con càng nhớ Thầy thì lúc đó cái hạnh tự bi con mới phát ra, phải hôn? Con nhớ Thầy là toàn là chuyện từ bi xây dựng thôi, không có vụ tranh chấp. Thì khi con nhớ Thầy là tự nhiên con được điêu luyện về với Thầy thì con sẽ hưởng cái hạnh phúc nghìn năm về sau. Thì con có cái pháp rồi, cái pháp dặn sao con cứ giữ đó thôi, con đừng bỏ pháp. Cái pháp là khứ trược lưu thanh, thanh mới trở về thanh tịnh và từ bi mà con bỏ pháp là con chỉ rước trược, làm sao con đạt được? Cho nên bỏ pháp là con bỏ con đó. Trong cái pháp này tự tu tự tiến là pháp của con, hổng phải pháp của Thầy. Cái pháp này là phương tiện để thanh lọc lưu thanh mà con bỏ pháp là con bị mà con giữ pháp là con chỉ có tiến thôi. Bởi vì con nói chuyện ở đây hay là mai con nói chuyện với con quỷ, tối con thiền con Soi Hồn con nghe những lời đó nó hổng có dính dấp trong óc con được. Con nhờ cái khứ trược lưu thanh và con quỷ nó nói không có dính được và con hổng có nhớ. Mà những người nào mà con thấy con nghe con nhớ và con mở, cái đó là con đi tới đồng đạo rồi, thấy hôn? Hổng phải gặp Thầy con mới tu được mà có một người nào người ta nói con nhớ và con mở trí ra thì tự nhiên đúng đường của con rồi. Nhờ cái pháp khứ trược lưu thanh này nó kiểm soát cho con. Chứ cái pháp này là cái chìa khóa kiểm soát hằng ngày; bữa nay con giận hờn người ta hay con ghét bỏ người ta, tối đố con thiền được. Con dằn vặt cả đêm thiền không được mà bữa nay con làm chuyện phước đức cứu giúp được 3 – 4 người tị nạn, đến đây con đi rước đồ này kia kia nọ, con nuôi dưỡng, lo cho người ta từ cái đói, con an ủi họ từ cái bịnh hoạn, con dẫn người ta đi – tối con thiền nhẹ lắm, thiền sướng lắm. Đó là cái phước, con hiểu chưa?...

**142. Lời nhắc nhở của Đức Thầy về việc phục vụ đạo pháp.**

Người tu hướng về tâm linh thì chỉ có nhẹ nhàng cởi mở trong xây dựng, đó là điều cần thiết. Hướng về tâm linh là... con người sẽ sống nhiều về tâm linh, các đạo giáo sẽ phát triển mạnh. Một trong những yếu tố quan trọng vấn đề truyền giáo là kinh sách. Cho nên kinh sách cần phải được phổ biến rộng rãi hơn, tất cả mọi phát tâm in kinh đều được chấp nhận, không nên giới hạn trong việc giữ bản quyền. Một yếu tố quan trọng khác về vấn đề truyền tin, tin tức là báo chí và đặc san Vô Vi phải giữ tính cách độc lập trung dung, chỉ tập trung trong vấn đề khuyến tu, không nên dùng để chỉ trích hay đăng những tin tức sai lạc. Tất cả mọi cơ sở, tổ chức mang tên Pháp Lý Vô Vi phải được thành lập với tư cách bất vụ lợi, vì nếu không sẽ tạo nhiều tranh chấp và nghi ngờ. Cho nên từ rày về sau chúng ta phải mở tâm ra làm việc để phục vụ nhơn loại, chớ hổng phải riêng một nhóm Vô Vi. Cho nên không có thể tư hữu hóa (quá?) triết lý của tôi được. Tôi không chấp nhận điều đó! Bắt đầu từ nay trở đi, mọi hội đều có quyền ấn tống kinh sách và làm việc phục vụ chung, chớ hổng phải là thiên vị người này... Không nên làm những điều bất chánh tư lợi cá nhơn mà để khống chế một cái đạo pháp, đó là đại tội chỉ bước vào cửa địa ngục chớ không có bước vào thiên đàng được. Cho nên những người tu tâm linh không hướng về chính trị, không có phe phái mà chỉ xây dựng để mở ra cho mọi người chung tiến. Chớ hôm nay chúng ta đã hợp tác xây dựng được một đại sự chung, mọi người đồng tu đồng tiến, xây dựng cởi mở thật sự thật thà giúp đỡ lẫn nhau, đó là điều chánh. Có nhiều người mưu mô mượn danh Thầy làm này làm kia làm nọ, cái đó là sai lầm chỉ bước xuống địa ngục mà thôi, không có lên được thiên đàng, có lý luận cho mấy cũng đi xuống địa ngục thôi... (Đại Hội Duyên Lành 1999).

**143. Lúc trước con có xem trong video tape bên Pháp thì thấy có một bạn đạo hỏi Thầy về việc người bạn đạo đó hay bị ma phá, thì Thầy trả lời là làm biếng, không có tu nhiều nên tinh thần bị sa sút nên bị phá. Nhưng**

**trường hợp của con thì lại khác là khi nào con thấy rằng con thiền nhiều một chút, có ánh sáng nhiều một chút thì con hay bị người ta tới phá con. Lúc đầu thì con không có thấy họ đâu. Lần đầu tiên họ tới họ bóp cổ con, sau đó thì kéo níu con, có khi thì kéo tuột cái vía con ra ngoài cửa luôn. Những lúc như vậy con niệm Phật thì họ đi. Có một lần con niệm Phật, niệm hoài niệm quỉ cũng hổng đi, cái con nổi giận lên cái con nói: "Tu hổng chịu lo tu, hổng chịu lo ngồi thiền đi, phá hoài, để cho tôi ngủ, sáng tôi đi làm!". Thì cái họ đi. Thì có một lần sau khi con thiền xong, con lên con nằm ngủ thì con thấy gió ào ào tới, thì con thấy cái giường có tiếng đụng mạnh trong cái giường và con thấy người con bay đi, thì con biết là có người tới, thì con cố gắng con thức dậy, con hổng chịu mê. Thì lại một lần thứ hai như vậy, tới lần thứ ba con mới nghĩ: "Để coi coi họ làm gì cho biết!". Thì sau đó con mê đi, thì con thấy có người trèo lên giường con kéo cái mền đậycái mặt con lại. Thì con mới từ từ con mở hí cái mền ra để con nhìn, họ lại kéo họ đậy lại. Thì bàn tay của họ ngay cái miệng con, con cắn cho họ một cái nữa, họ giựt cái tay ra. Thì sau đó lại từ từ đẩy con vô phía trong và nằm xuống bên cạnh con, lúc đó con nghĩ: "Chết rồi, không biết đàn ông hay đàn bà đây? Lỡ đàn ông thì chắc chết!". Nghĩ vậy, thì con thấy sau khi mà nằm yên rồi, con mới từ từ quay lại con nhìn thì con thấy là một cô gái khoảng 18-19 tuổi, trắng trẻo mà người Việt, thì mặc đồ cũng hơi hao hao một chút, trên mặt có che một cái khăn đen. Thì con thấy nằm có vẻ suy tư lắm. Hai tay vừa kéo cái khăn xuống, thì con chòm lên con chụp cái tay con giữ lại. Con mới hỏi: "Chứ cô ở đâu? Tại sao cô tới đây?". Thì cứ nhìn con không trả lời, con hỏi: "Cô có cha mẹ không?". Thì gật đầu, con mới nói rằng: "Cô có cha mẹ mà tại sao cô không ở nhà với cha mẹ mà cô tới đây làm gì?". Con nói vậy nhưng trong thâm tâm con biết cô ta là ma, thì cô ta cũng không trả lời. Sau đó con mới hỏi: "Có phải cô là ma không?". Thì cổ nhìn con, cái con nói: "Tôi nói chơi đó, tôi hỏi vậy, tôi hỏi chơi thôi!". Cái cổ mới hỏi: "Nếu tôi là ma thì sao?". Cái cổ nhe cái hàm răng ra xanh lè, cái mặt đổi xanh lên. Cái con đứng lên, con nắm hai chân con vọng đầu cổ xuống mấy cái như vậy. Cái cổ chịu thua thì con buông cổ ra, thì cổ đi... thì con tỉnh dậy. Cho đến hai hôm sau, thì sau khi cũng thiền xong, con lên nằm thì con cũng nghe tiếng giường đụng mạnh như vậy, rồi cái con cũng mê đi, thì con củng cố gắng con tỉnh lại. Làm như vậy mấy lần như vậy, suốt đêm đó con không có ngủ được, tại con không chịu gặp cô ta nữa, con sợ cái vía mình còn yếu quá còn ngu muội quá, lỡ cô ta nói cái gì mình nghe theo, rồi mình đi theo rồi thì có hại...**

Phải rồi!

**...Nhưng mà những lúc sau con thấy hình như là cô ta cũng còn hay lẩn quẩn theo con như vậy. Rồi có cách đây khoảng mấy tuần thì con lại gặp một đứa nhỏ người Mỹ. Nó cũng leo lên giường con, nó bò trên giường con đó, cái con gặp được nó, thì con kéo nó, con hỏi nó bằng tiếng Việt, thì nó không trả lời. Cái con thấy nó là người Mỹ, con hỏi nó bằng tiếng Mỹ, thì sau đó con cũng hỏi nó thì nó gật đầu. Sau đó sao con thấy nó mù, thì con mới hỏi: "Mù phải không?". Thì nó gật đầu, cái con buông nó ra, thì nó lại chuồi xuống chân con nó đi mất. Thành ra con thắc mắc con không biết rằng cái chuyện đó đối với con là như thế nào?**

Cái đó là cái hướng nhà. Cái hướng nhà, con có coi cái hướng nhà chưa?

**Dạ cái hướng nhà con hướng Tây!**

Mà... để nói cô Bê lại coi. Phải cái hướng Ngũ Quỷ là nó có cái đó luôn luôn.

**Dạ, mà con có cảm giác hình như là họ không có cố ý họ phá con.**

Hổng có phá, nhưng mà cái hướng Ngũ Quỷ là nó phải vậy! Thì để nói cái tuổi để cho cô Bê coi lại cái hướng. Há, rồi mình dọn cái hướng tốt một chút.

**Dạ, con có cảm giác lúc sau nầy họ có vẻ thân thiện với con, họ giống như là họ xem con như là bạn vậy đó! Họ hay tới họ giỡn với con. Mỗi khi mà con thiền bết bát thì không bao giờ họ tới hết á! Mà hễ khi nào mà có chút ánh sáng á là thế nào họ cũng tới à!**

Cho nên nếu mà con không có coi hướng và đổi cái hướng thì cái đó nó có hoài hà! Còn nếu mà mình cương quyết và nhất định tôi tu ở đây để cho dang những người đó ra và nói cho họ biết rằng: *"Tôi sẽ độ các người tu!"*.

**Dạ, con cũng có nguyện thầm trong lòng là: "Để cho tôi tu, đừng có phá tôi thì sau nầy nếu mà tôi có đắc đạo thì tôi sẽ độ cho". Và con cũng có... lúc nào mà con nhớ lại đó thì con cũng có niệm Phật cho họ. Mà có cái là mỗi khi mà họ phá con, con nói: "Thôi, đừng có phá tôi nữa! Để cho tôi tu, để cho tôi ngủ, sáng tôi dậy tôi đi làm sớm!". Cái thì họ lại đi, họ không có phá nữa.**

Nhưng mà lúc nào đó, cái giờ thiền của mình phải nghiêm chỉnh, và các người phải nghiêm chỉnh tu. Cũng như trước khi tôi tu cũng vậy; có 4 người ngồi bốn góc. Nhưng mà lúc đó tôi không có cho nó xáp tới thể xác, ngồi đó thiền như vậy, rồi sau nầy thiền khá tôi dẫn đi. Thầy dẫn đi tu hết. Bốn người à! Rồi sau nầy con làm cũng vậy đó, nói: *"Bây giờ quí vị muốn tôi độ cho thì phải tu nghiêm chỉnh thực hành, còn không đừng có lai vãng"*. Nói vậy thì nó sợ, phải hôn? Thì luôn luôn thấy ánh sáng, mà mình có ánh sáng thì nó tới nó gì? Nó hưởng cái hào quang của mình. Đó, con ma, con quỷ hưởng cái hào quang. Lúc đó con nghĩ rằng: Thích Ca ở ngoài rừng còn bị nhiều hơn, còn bị nhiều hơn, ma quỷ tới phá nhiều hơn. Thì con cứ nghĩ là Thích Ca ở ngoài rừng, con ví con là Thích Ca, con cứ ngồi đó, hổng có sao, hổng có phá nữa!

**Dạ, con cám ơn Thầy!**

Thích Ca, ma quỷ còn nhiều nữa!

**144. Tôi có nghiên cứu nhiều môn thiền, về cách điều tức thì nó khác hơn của Thầy. Về Yoga thì nó bảo ngưng hơi ở dưới bụng đan điền, và còn có nhiều môn thì hít vào xuống giữ nhiều hơn là thở ra... Xin Thầy cho biết lợi hại như thế nào?**

Cho nên khi mà chúng ta muốn nghiên cứu một cái phương pháp phải nghiên cứu rõ ràng hơn, là giữ ở đây (đan điền) có thể giải thoát được không, phải hôn?

Khi chúng ta hiểu thể xác này là không có trường tồn thì chúng ta giữ ở đây để làm gì? Chúng ta phải nghiên cứu, mình có cái trí khôn mà, phải nghiên cứu cái pháp này hữu ích không. Cho nên anh đã nghiên cứu tất cả pháp mà không có cái pháp nào mà nói chuyện Soi Hồn. Khắp cả thế giới hổng có cái pháp nào nói chuyện Soi Hồn là mở cái bộ đầu. Anh hiểu chưa? Bộ đầu là chấn động lực quan trọng. Ban đêm chúng ta ngủ đầy đủ sáng dậy xinh rồi, phải hôn, người không tu? Và nếu ban đêm chúng ta tập trung được, chấn động lực gia tăng mạnh rồi, lúc nào chúng ta cũng sáng suốt. Cái ngũ uẩn là bộ đầu mà tu đến ngũ uẩn giai không, muốn nó giai không cái chấn động lực nó sẽ gấp triệu lần hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Càn khôn vũ trụ hiện tại chấn động lực mạnh hơn chúng ta nó mới chiếu chúng ta được. Thấy cái bóng đèn không; cái điển âm với điển dương mà nó chọi với nhau và nó liên tục mạnh nó bực ra ánh sáng, thấy chưa? Thì bộ đầu của chúng ta cũng vậy, và nếu chúng ta cứ giữ cái hơi ở dưới này (đan điền) hoài mà một ngày nào bộ đầu không mở mà nó mở từ dưới này đi lên thì kêu bằng "tẩu hỏa nhập ma". Cho nên nhiều người đã tu cái pháp đó, ngay ở ngoài Vũng Tàu mà nửa đêm cởi quần cởi áo bỏ chạy ra ngoài đường. Tới gặp tôi tui chỉ cho, mà gần đây tôi ở Mẹt-xây có một bà cụ cũng tu sai; lấy màu làm thần, lấy máu làm hồn cho nên bị máu nó lên mặt và nóng cả ngày, bả chỉ úp mặt ở trong nước. Đó là tu sai nhưng mà quá trễ, gặp tôi quá trễ, không thể giúp được, thì giờ rất ngắn không thể giúp được bả rất nhiều đối với bà có tâm tu nhưng mà vì sai thôi; dẫn cái đường máu lên mặt cho nên nóng quá. Cho nên cái pháp đằng này chúng tôi không có bị cái vấn đề đó. Giai đoạn đầu là phải giải tỏa bộ đầu trước vì nó có lối thoát ở trên, rồi giai đoạn thứ nhì mới giải tỏa ở dưới. Giải tỏa ở dưới lên trên nó hổng có chỗ giải là nó dội trở lại, nó thấy tầm bậy tầm bạ, còn cái này không. Giải tỏa bộ đầu rồi đưa lên, ở dưới đưa lên thì nó đi ra luôn, cho nên mặt mày nó tươi tắn. Như anh năm nay thấy tôi 60 tuổi có nhiều người đâu có tin tôi 60 tuổi mà tôi có thể đi bộ 80 chục cây số như anh hổng có mệt. Tôi đã thử rồi, từ An Khê đi xuống Qui Nhơn phải 80 chục cây số không? Mà có một chú đó chú to con hơn tôi, chú nói: *"Thôi, ăn thua với thằng mập này coi sao!"*. Tôi nói: "Bắt tay là đi!". Từ 6 giờ sáng tôi đi tới 9 giờ tối tới Qui Nhơn. Há, ảnh đi tới sưng tay sưng chưn, ảnh đi giữa đường ảnh ăn trứng vịt, cuốn chả đồ gì đau bụng la làng, thây kệ tôi nói nghĩa là: "Ăn thua là ráng chịu!". Tôi thằng mập việc hổng có xài được mà có 7 trái chanh, tôi đi từ sớm mơ tới chiều. Tôi hổng nhờ cái pháp này làm... (sao) tôi đi được? Nhưng mà Trời Phật cho tôi thử, tôi dám đi. Thì bắt tay ăn thua rồi tôi đi thử coi cái này nó mạnh ở chỗ nào nhưng mà tôi đi tới nơi và tôi hổng có mệt gì hết. Tôi đi như đi chơi có cái gì đâu! À cái kỳ vượt biên, cái kỳ đi này nè mới thấy lạ lùng. 12 giờ khuya tôi lái tàu, tôi ở Bạc Liêu đi, có mấy tiếng đồng hồ tàu Pháp nó tới nó cứu tôi, chúng tôi chưa ăn sáng, cái ghe tôi 3000 ngàn đòn bánh tét mà chưa ăn cái đòn nào hết – mới thấy cái chuyện lạ của Bề Trên đã cứu độ. Cho nên trước khi tôi đi thì có một cậu 20 tuổi ở Nha Trang, cũng có nghe cậu đó tên Nguyễn Văn Mùa mà Bề Trên nhập xác chuyển từ Nha Trang đem ông già, ông già y 70 tuổi mà buộc ông già phải quì xuống lạy Thượng Đế và phải đi vô Sàigòn kiếm ông Lương Sĩ Hằng. Mà ông già ổng hồi nào giờ hổng quen với tôi mà cậu đó cũng không quen với tôi. Và đi mà cả cha con, 2 cha con mình mẩy thúi hết trọi mà đi vô tới Chợ Lớn kiếm tôi, thì cộng sản nó đã đẩy tôi xuống kinh tế mới. Rồi từ Chợ Lớn cũng bắt đi xuống kinh tế mới gặp tôi và khóc kêu tôi bằng con mà khóc, nói: *"Con đã hy sinh nửa cuộc đời vì con của chúng ta, không vụ lợi, không lãnh chức vụ. Ngày nay CHA xuống đây cảm ơn con và đưa con ra khỏi VN!"*. Thì mọi người ở xung quanh tôi khóc, ở kinh tế mới họ khóc, nói: *"Vậy ông Tám phải đi rồi!"*. Tôi nói: "Đừng tin, tôi hổng có đồng xu mà đi đâu? Tôi ở trong cái nhà rách nát như thế này mà đi đâu?". Nhưng mà không bao lâu người ta tới người ta rủ tôi, xuống gặp họ rồi họ nói: *"Chớ bây giờ tổ chức lộn xộn rồi quýnh giết nhau!"*. Tôi nói đâu người ta nghe lời đó và tôi đâu có nghĩ đi, tôi tới tôi giúp người ta thôi, rồi tôi đi trở về kinh tế mới rồi họ nửa đêm họ nói, ra họ nói: *"Ông không đi là tụi tôi không đi! Ông là người cứu người, ông nên cứu 186 người này đi! Chúng tôi đã đóng tiền cho gia đình ông, gia đình ông phải đi!"*. Họ năn nỉ tôi cả đêm. Rồi tôi nói nghĩa là do Bề Trên chuyển chứ tôi hổng có quyền gì hết bởi vì cái cuộc chết và sống tôi không có nghĩa lý gì. Thì tới giờ phút tôi đưa họ xuống rồi tự nhiên nghĩa là cảm động tôi tôi đi vậy thôi. Đi rồi nửa đêm 12 giờ khuya tôi lái tôi thấy cái đầu tôi nó sáng chưng, tôi lái cả đêm tôi không có ngủ mà cả ngày cả đêm tôi hổng có ngồi, tôi đứng hổng có chỗ ngồi và tới đó cái tàu Sì-cút nó cứu tôi. Cứu rồi thì lên trên tàu đó những người xỉu nằm trong tàu nghĩa là chết lên chết xuống. Bác sĩ thì quýnh rồi hổng biết sao, bây giờ hỏi: *"Có ông thầy nào có thể cứu những cái bịnh này không?"*. Thì trong tàu họ biết họ giới thiệu tôi. Tôi tới... đem vô nhà thương tôi coi tôi nói: "Ồ, 15 phút ông trở lại nói chuyện với cô này!". Thì người Pháp mới hỏi: *"Chớ ông chắc chắn không?"*. Tôi nói: "Tôi bảo đảm cho ông!". Và tôi châm rồi 15 phút, mở mắt nói chuyện rồi cái y nói: *"Thôi từ giờ phút này, tôi giao cái nhà thương này cho ông và ông là cấp trên, ông xếp ở trong cái nhà thương này! Ông cần những cái gì?"*. Nó đưa chìa khóa thuốc men đồ giao hết cho tôi, tôi nói: "Không, tôi không lấy, tôi chỉ cần alcohol với bông gòn!". Ổng nói: *"Bao nhiêu đó đủ?"*. Tôi nói: "Đủ!". Rồi ổng thấy tôi trị 24/24 liên tục tất cả những bịnh mửa, lên cơn, ra máu đồ này kia tôi trị tiêu hết. Nghĩa là ông commandant ngày xuống thăm tôi 3 lần mà chỉ đứng dòm thôi hổng có cơ hội nói chuyện. Mà tới Manila nó mời tôi lên nói chuyện, mở sâm-pan nói chuyện, nói: *"Hồi nào giờ tui chưa thấy người trị bịnh như vậy, mời ông uống sâm-pan để nói chuyện!"*. Thì té ra trước kia, tôi cũng làm ở trong cái hãng tàu, làm việc với ổng nói chuyện cũng vui mà chỉ 5 phút mà thôi rồi tôi cũng phải xuống trị bịnh. Cái đó lẽ ra tôi được ưu tiên đi Pháp á. Cho nên cái chuyện ở Bề Trên sắp đặt mình cách dễ dãi như vậy. Rồi tôi hỏi: "Tại sao lý do gì ông cứu chiếc tàu tôi?". Nói: *"Tui thấy tàu ông chìm!"*. Và trong lúc đó thằng tài công vợ con bị bắt rồi tôi nói: "Thôi, kêu nó lái chiếc tàu trở về để chuộc vợ con nó!". Nó đem chiếc tàu nó về nó chuộc

được vợ con nó rồi nó tổ chức một chuyến nữa cũng chạy y như cái tọa độ mà tôi đã đi đó. Thì nó chạy y như vậy nó ra gặp tàu Mỹ, bây giờ nó đi Mỹ. Rồi trong lúc đó nó thả chiếc tàu nó lại trôi trở về cái chỗ đó, không ai lái. Chiếc tàu đó kỳ, không ai lái mà nó trôi trở về đó, cho nên một điều lạ ở chỗ đó.

**145. Thiên Đàng Du Ký trong đó chỉ để cập đến tôn giáo, như phần đông là đạo Lão, đạo Phật... nhưng mà không hề nói đến trên Trời nói đến Công Giáo. Như vậy cho nên có một số người Công Giáo họ không hiểu tại sao lại trên Trời không hề nói đến Chúa Jesus?**

Cho nên họ không đề cập đến Công Giáo, mà Công Giáo đại đa số làm việc ở mặt đất rất nhiều. Công; tất cả mọi người học giáo lý nhưng mà thực hành được bao nhiêu, cái đó là một chuyện. Còn cái Thiên Đàng Du Ký là trong khổ cực giải thoát về phần hồn đi lên một cảnh giới khác. Công Giáo họ làm chuyện trên mặt đất rất nhiều, họ làm chuyện bác ái từ bi bác ái trên mặt đất, xả thân không kể chuyện của chính mình để mong xây dựng một cơ sở về vật chất nhiều hơn. Còn về phần hồn đạo Lão, đạo Phật là toàn là khổ hạnh khổ cực vô cùng, còn khổ nhiều hơn Công Giáo mới tiến tới cái giới đó. Còn Jesus cũng có giới, Thánh giới cũng có – đi tới Thánh giới cũng có thể gặp được. Vì họ áp dụng cái giáo lý tu thân nhưng mà rất tiếc là cái xác đời không có vĩnh cửu thì cái hồn cũng học được một mớ giáo lý mà tiến thân tới Thánh giới là hết sức. Thì cái tôn giáo nào cũng hay mà có càng hiểu Chúa nhiều, họ có cơ hội diện kiến Thượng Đế ở bên trên, cũng vậy đó thôi. Với do ý lực vô cùng của mọi hành giả mà thành đạt rồi nó cũng qui hội về những cái giới kia. Cho nên hổng có chỗ nào cao hơn một chỗ nào, cái ý lực bằng lòng tiến tới không, mở tới đâu họ tiến tới đó mà chưa mở thì chỉ ở giới đó mà thôi. Thì cái nào cũng có cái hay và cũng có đường lối trụ hóa thăng tiến của chính họ chớ không phải đạo này cao hơn đạo kia. Không! Khổ nhiều thì được kết quả nhiều, tốt về phần thanh nhẹ mà khổ ít thì được kết quả ít về phần thanh nhẹ mà thôi. Cho nên Thiên Đàng Du Ký không có kỳ thị, giới nào nó ra giới đó chứ không có kỳ thị.

**Cảm ơn Thầy đã bổ túc điều này, sở dĩ trên mực trắng giấy đen thì trong cuốn Thiên Đàng Du Ký hình như thiếu cái phần giảng này.**

Trên Thiên Đàng Du Ký phải nói cái gì có nói mà căn cứ trong cái có là sau cái khổ nó mới có cái có.

**Vì mấy người Công Giáo họ đọc thì họ chỉ tìm trên thiên đàng có mấy ông cha đi lên trên đó đắc đạo hay không mà không hề có ông cha nào mà ở trên Thiên Đàng hết?**

Họ Thánh giới họ có chứ sao không, có vị trí của họ chớ, có nơi của họ chớ.

**Nhưng trong Thiên Đàng Du Ký hổng có đề cập đến?**

Bởi vì Thiên Đàng Du Ký là họ đề cập với cái giới siêu giác cao hơn nữa, nhẹ hơn nữa, khổ hơn nữa mới đạt được. Thì đọc cái Thiên Đàng Du Ký mình thấy cái người tu mà hiểu được Thiên Đàng Du Ký là người toàn là người khổ ở thế gian hết sức khổ mới đạt tới được, cho nên rất hiếm hoi những người đi tới đó. Còn bên Thánh giới người ta đóng.

**146. Con có đọc trong Phúc Âm, thì một hôm Đức Chúa Jesus có nói với Thánh Ni-cô-đem rằng: muốn trở về nước Trời, phải trở về một đứa bé. Thì lúc đó ông Thánh Ni-cô-đem lúc đó đã già rồi, ổng mới thưa với Đức Chúa rằng: Thưa Chúa, như tôi đây là một người già nua trần gian rồi làm sao tôi có thể biến bản thể tôi thành một đứa bé để mà đi trở về thiên đàng? Thì Đức Chúa Jesus trả lời rằng: Nhà ngươi là tiến sĩ về Thần Học mà nhà ngươi không hiểu rằng những gì thuộc về vật chất là thuộc về vật chất, những gì về tâm linh là thuộc về tâm linh. Thì khi con đọc tới đó chợt hiểu những điều gì trong Vô Vi đã dạy và con thấy xuyên qua cái PLVV chúng ta có thể hiểu được rất nhiều điều qua những kinh sách nhưng mà phía bên Công Giáo có rất nhiều người họ chống báng Vô Vi và họ không hiểu được cái điều mà Chúa đã dạy.**

Cái chơn lý của Chúa hổng có sai chạy, vì Chúa nói học tới tiến sĩ là phải hiểu hết nhưng mà rất tiếc không hiểu về tâm linh. Cho nên ở thế gian chúng ta có thấy nhiều vị học tới tiến sĩ mà nói về tâm linh, chớ với không có biết đường trả lời, họ cho đó là triết mà thôi. Chớ còn thực chất hướng về tâm linh phần hồn giải thoát, cái đó nó khác. Nó phải khổ hơn nữa, qua một cái giới nữa nó mới tiến được. Cho nên bên Vô Vi có ân phước là biết được điển giới để tiến hóa. Còn bên kia họ có cái hay của họ, họ khổ cực học về đời và sắp đặt trật tự của thế gian rất hay mà còn nếu mà cộng với cái trật tự tâm linh nữa thì họ tiến rất nhanh và rất trật tự rất tốt. Lời Chúa để lại hai giới minh bạch mà chúng ta không chịu hành về giới bên kia mà cứ ôm giới bên này thì chỉ ở giới bên này trong giới hạn mà thôi. Cho nên đi cho tới hết sức hết cùng của cái giới vật chất là Thánh giới mà thôi.

**147. Xin Thầy nói về phép Rửa Tội.**

Rửa tội là người thế gian nhìn mặt đâu thấy họ có tội, ai cũng nói không có tội là chối tội, chỉ lấy pháp thủy mới rửa tội. Pháp Thủy là tham thiền hướng thượng, cái điện năng mình xuất phát đi lên thì dùng cái thanh quang Bên Trên chiếu xuống mới kêu bằng rửa rội trọn lành giải thoát. Pháp Thủy mới rửa tội. Còn những người mà chống báng Vô Vi là không nên trách họ vì họ tới đó họ phải bảo vệ cái gì họ có, họ chống báng những cái gì mà họ không nắm được mà họ cho là không có. Cái đó là cái quyền của họ, không phải là quyền của Vô Vi. Vô Vi chỉ lo tu đi để cảm thức và để nhận lãnh thanh nhẹ và chứa được cái nguyên ý vô sanh trong nội thức. Cái đó là cần thiết.

**148. Mấy năm về trước con thấy con đi ra, con thấy con vô cõi vô hình thấy nhiều người đàn ông to tướng, đen mà to tướng lắm ở trần truồng vậy đó đến khiêu dục. Nhưng nếu con lúc đó cái tư tưởng động dục thì con thấy con phải thi lại, con thi đi thi lại cả hai ba lần. Thì những khi mà con chiến thắng được con, con thấy những hình ảnh đó đã lui tới bây giờ không trở lại nữa. Thưa Thầy, có phải khi con người thể diệt dục từ thế gian này cho tới cõi vô hình mình cũng phải thi hay không?**

Luôn luôn nó có vậy. Cái đó là cái duyên, cái duyên thử thách ở các giới đều có hết. Khi mà chúng ta thể cái đó là chúng ta sẽ gặp cái đó. Cho nên tôi nói ở thế gian này đừng có kỳ thị chê giống dân đó là sau này mình phải luân hồi làm giống dân đó còn khổ nữa, nên đừng có kỳ thị bất cứ ai. Cái tội kỳ thị là

tội nặng lắm, tự giam hãm mình mà thôi. Cho nên mình lo tu tâm cho nguyên lý NMADĐP tôi đã phân tách rõ ràng; Nam thật phương Nam lửa Bính Đinh, Mô chỉ rõ vật vô hình, A nhâm quí gồm thâu nơi thận, Di giữ bền ba báu linh tinh khí thần, Đà ấy sắc vàng bao trùm khắp cả, Phật hay thanh tịnh ở nơi mình. Mình biết chuyện mình là đủ rồi, không cần tu để biết chuyện người khác mà đổ vỡ nhiều chuyện ở sau này thành ra thị phi, tu để biết tâm thân của mình khai triển là quí rồi. Lo bao nhiêu công chuyện đó suốt một kiếp, đó là một cái nghề chuyên môn suốt một kiếp để giải thoát. Nếu hổng lo tới lúc mà giải thoát ra bơ vơ không biết đường đi, khổ ghê lắm. Lúc chết nhắm mắt khổ ghê lắm.

**149. Tại sao thể ăn chay trường, con cũng khoảng gần mười mấy năm, 20 chục năm nay mà sao mình đi lên cái cõi vô hình cũng vẫn phải thi - Là con thấy: cõi vô hình người ta đem gà đồ ăn đồ nhét vô miệng con, thì Tố Anh hả miệng ra cho họ nhét. Cái trong khi đó miệng ngậm đầy hết thịt thì con cái phần hồn nói: Không không... đã thề với Thầy rồi, thề trường trai diệt dục, tại sao ăn? Thì lúc ấy cái tay Tố Anh con đương lấy trong cái miệng kéo đồ ra thì hồn trở lại cái xác thì con thấy con thi rớt. Con thi rớt như vậy thì con lại ở trong cõi vô hình thi lần thứ nhì, thi lần thứ ba thì lúc đó con trở về với thanh tịnh thì những cái hình bóng đó từ đó con không thấy đến khảo con nữa thưa Thầy?**

Cái đó là đi về cõi âm nó mới bị, rồi từ cái cõi âm nó sẽ nhập xác ông lên bà xuống xưng danh này, xưng danh kia, xưng danh nọ là cõi âm. Còn ở đây tu bên Vô Vi là thực chất tiến thẳng một con đường nuôi dưỡng dương khí để thăng tiến đi lên, nó khác. Người nào dốc lòng tu về Vô Vi đứng đắn như cái hành trình như tôi đã nói là hổng có thấy một cái gì trở ngại cho chính mình, tới đâu thì mình hóa giải đó chứ không có bị người ta chèn ép như vậy. Cõi âm là nó có luật lệ dữ lắm, nó có thể giết người ở dương gian. Cho nên đừng có mê tín dị đoan mà khổ đó. Hiện tại ở VN nhiều lắm, ông lên bà xuống tùm lum rồi phải giết heo và chỉ làm gà cúng mới chịu thả bịnh nhơn, nó ác ý như vậy. Ngay bây giờ ở VN có rất nhiều. Tố Anh về VN phải coi chừng những cái đó, hổng phải dễ đâu. Thấy vậy nó cũng tinh vi nó chờ mình hơ hỏng là nó nhập à, coi chừng! Tu về Khoa Học Huyền Bí giải thoát nó khác, cõi âm không có rớ chúng ta được. Về Khoa Học Huyền Bí đụng tới đâu chúng ta giải đó, quán thông đó thì hổng có bị. Như ngày hôm nay tôi đã giúp bạn đạo thanh lọc đồ này kia kia nọ để thấy cái khoa học rõ ràng, thấy sự tham là gì. Chính mình tham, tâm tham thân phải chịu. Còn tu thiền nhiều tuệ giác minh thì không có bị, cái thân sẽ được an lạc. Cho nên gần đây tôi có những cái cuộc thanh lọc và để chỉ rõ cho mọi người biết, vì phương pháp tự tu tự tiến phải cho cơ hội cho người ta thấy rõ người ta tự thức. Chớ nhiều người đã thanh lọc và tự thức rõ ràng, thấy rõ: tôi cần phải tu thiền, điện năng tôi nó mới dồi dào, sức khỏe tôi mới đầy đủ, mặt mày tôi mới tươi tắn thì lúc đó cái thanh quang tôi sẽ được dồi dào hơn. Có bằng chứng, chứ bây giờ cứ kêu tu nói rằng cái tinh tu để về thiên đàng, rốt cuộc nó không hành nó không thấy hành động của nó làm sao nó quán thông làm sao nó giảm được? Cái này cho nó quán thông, nó thấy vật chất rõ ràng rồi nó thấy nguyên điển của càn khôn vũ trụ rõ ràng thì nó mới ăn khớp vô trong cái PLVVKHHB rõ ràng công chuyện của hó, hành trình chính nó gây cho nó khổ nó phải giải tỏa cho nó được thông suốt và thanh nhẹ ở tương lai. Thành ra những người tu Vô Vi cùng đi với tôi, tôi tìm ra những cái gì hữu ích tôi đóng góp cho các bạn. Các bạn cứ tin đó, tôi là người đi trước mà tôi không có dấn thân vô tôi không bao giờ nói ra. Dấn thân vô rồi tôi nói ra cho các bạn và các bạn làm đúng như vậy là các bạn hưởng chứ không có khổ. Những kỹ thuật mà tôi nắm được là các bạn sẽ nắm được đi được an khương chứ hổng có bị cái gì hết. Chúng ta không có bị cõi âm hù hiếp. Cho nên tu đứng đắn của Vô Vi hổng có sợ ma, hổng có sợ quỷ, hổng có sợ gì hết, ở đâu cũng không sợ. Sợ tâm chúng ta tự làm sự bấn loạn, tham dục nó làm cho sự bấn loạn trong nội tâm. Không hướng về con đường đó mà hướng về con đường giải thoát chơn chánh vô sanh. Cái đó là cái quan trọng lắm!

**150. Thường Thầy nói "ông tu ông đắc, bà tu bà đắc" nhưng có một cuộn băng Thầy nói: ông Tư nói rằng Bà Tám không tu cũng thành Phật. Như vậy tại sao không tu mà cũng thành Phật được?**

Bà Tám không tu cũng thành Phật là tâm bà Tám rất thật, có chén nói chén có bát nói bát, không có muốn gian dối Cho nên chúng ta người tu không nên gian dối. Bà Tám là người nói thật, không có gian dối. Cho nên bây giờ con nói bà Tám: "Bây giờ con vô nhà bà, bà giấu con trong bồ lúa". Chút nữa công an tới thì bà Tám nói là: *"Con Trí nó kêu tôi giấu trong bồ lúa!"*. Há, há.... bả nói vậy chớ bả hổng biết nói cái khác: *"Con Trí nó có tới nhà tôi mà nó kêu tôi giấu nó trong bồ lúa mà kêu tôi đừng nói ông. Ông đừng nói nó nghe hôn!"*.

**Vậy chết con rồi Bố ơi!**

Thì vậy đó, bả nói thật chớ! Cái tâm bả thật thì bả được trời chứng chớ cho nên ngày nay bả sung sướng á. Thì những cái gì nói với bà Tám là bả nói thật hết à, hổng có dấu.

**Ụa mà rồi bà Tám nói vậy rồi con chết rồi bà Tám cũng thành Phật được sao?**

Bởi vì cái tâm bả thật. Phật chứng tâm thật thôi, cái tâm xảo trá hổng có Trời Phật nào chứng hết á. Bữa nào con thử đi!

**Dạ, chắc hổng dám đâu Bố ơi! Ha, ha...**

Con thử đi nói xấu Mã Tố Anh đi, rồi bữa nào bả gặp Mã Tố Anh nói: *"Con Trí nó nói xấu mầy mà nó dặn tao hổng nói cho mầy nghe!"*. Há, há... Bả nói thật á, hổng có dấu được, chuyện gì bí mật đưa bả là tiêu rồi, hổng có dấu được. Bả thấy rõ chuyện đời nó như vậy mà làm sao dấu được, rốt cuộc người ta cũng biết à. Tần Thủy Hoàng, công chuyện Tần Thủy Hoàng bao nhiêu năm bây giờ ta cũng biết hết rồi, dấu làm cái gì, bả hổng có dấu.

**151. Nghe nói Phật Di Lặc có 7 người con, như vậy thế nào Thầy?**

Cái đó là nói về ngũ hành, cả 5 đứa: tim, gan, tỳ, phế, thận ở trong đó, trong cơ tạng nó phá rối nhưng mà ông Di Lặc vẫn vui vì ổng hướng thiện, ổng hổng có bận rộn.

**Tới 7 đứa con lận Thầy, không phải 5 đứa?**

Thì người ta nói 7 đứa con thì trong đó nó phải có cái ngũ hành, rồi nó cũng có hồn có vía nó hợp tác lại nó thành ra bảy giới ở trong đó chứ có cái gì đâu. Động loạn lắm! Mà người tu thiền đây phải hiểu lục căn lục trần rồi mới phân ra rõ ràng hai giới: hồn với xác khác nhau. Trong đó nó có tổ chức rồi mình thấy ở trong đó bao nhiêu chớ hổng phải 7, nhiều nữa. Nó kích động phản động hằng ngày hằng giờ hằng phút làm con người rối loạn. Mà con người lập lại trật tự rồi thấy nó thanh thản mới thấy là "di thiện tối lạc". Di thiện là biết lo cho chính mình có trật tự nó mới đi tới chỗ bình an ở sau.

**152. Những người tu thiền trường trai chưa thể diệt dục, vậy chết đi có được siêu thoát hay phải bị đọa?**

Nó phải bị luân hồi theo định luật và theo tính theo căn lượng phước đức của nó đã làm khi còn sống và lúc chết nó sẽ tiến hóa theo cái định luật phước đức của chính nó.

**153. Đức Quan Thế Âm có bình nước, Hà Tiên Cô có cái hoa, Bát Tiên mỗi người có một món cầm tay – Trong trường hợp Thầy không cần hoa, nước hoặc gì hết. Có phải đó là sự khác biệt giữa Phật và Tiên hay không?**

Tất cả hoa cũng có nguyên điển thanh tịnh của nó và nước cũng có nguyên điển thanh tịnh của nó. Tất cả đều tương giao về một chơn lý tròn trịa của càn khôn vũ trụ chớ không phải là riêng biệt. Nhưng mà người đời phải phân chia phép này phép nọ để thấy cho hay mà học vậy thôi, chớ kỳ thật nó cũng là một mà thôi.

**154. Bên Cao Đài về vấn đề thiền thì thấy đợi ở Trên mà coi cái người đó có thể ở trong tương lai mà có thể tiếp tục được không thì mới gọi là "điểm đạo", rồi mới được những đàn anh chỉ bảo tức là "khẩu thọ tương truyền". Thì cái vấn đế đó thì ở bên đây ông Tám hai cách thiền khác nhau, nhưng mà sao mà một bên dễ dãi còn một bên thì khắc khe?**

Bên kia nó vô vi. Nó nói vô vi là khi mà lên thiệt cao à mà Cơ Bút xác nhận cho thiền mới được thiền. Đó, nhưng mà khi mà Cơ Bút xuống chưa có ai mở huệ mà biết ông đó là ông nào hết – một điều quan trọng. Cho nên cái thiền ở đằng này nó là phổ thông cho tất cả mọi người, nó là Khoa Học. Cái pháp này là khoa học là anh thiền tạo sức khỏe cho anh để anh giải cái nghiệp hiện tại đang sống nè. Anh cần nhứt là sức khỏe và sự thanh tịnh và sáng suốt. Thì anh chỉ luyện cái môn... ở đây nó có giai đoạn đầu là luyện sức khỏe trước. Sức khỏe ổn định rồi mới nói chuyện tâm linh. Cái tâm linh là khi mà cái tâm linh anh thấy rằng cái sức khỏe này do cái môn pháp này mà làm cho sức khỏe anh được dồi dào, ăn ngon ngủ yên, tâm thức anh càng ngày càng mở, lúc đó anh mới đi vào về tâm linh, đó là quyết định tối hậu. Khi mà anh quyết định tiếp tục về tâm linh tu tiến để giải thoát thì anh sẽ gặt hái kết quả rất mau. Thì lúc đó anh mới thấy rằng: bên vô vi Cao Đài phải chờ ngày cho thiền mới thiền thì chừng nào mới phán điều đó và những người được phán điều đó đã đắc được cái gì tới ngày hôm nay bên Cao Đài, cũng như cái pháp ở bên Chiếu Minh ngồi tới sáng mà bây giờ đã đắc được cái gì? Tôi có nói chuyện với bà Tám ở Sanjose rồi, bả rất chú ý và thâu băng, bả nói: *"Rất quí!"*. Vì ngồi như vậy mà không biết luồng điển đi đến đâu mà chỉ chờ Cơ Bút phán và cho ta biết là trễ rồi. Phải thực hành mà đi tới và thấy tất cả những cái gì chúng ta nhiều kiếp chúng ta, chúng ta phải hiểu – việc làm chúng ta, chúng ta phải biết, không còn nhờ đỡ nữa. Thì cái pháp Vô Vi này cũng ngủ ngồi được nhưng cái phương thiền đằng này điều thứ nhất là sức khỏe nhiên hậu mới tới tâm linh, thấy hôn? Anh thiền cái bên này là nghĩa là mở rộng về khoa học mà phải đi vô tâm linh là Khoa Học Huyền Bí, lúc đó mình có sự cảm nhận xác nhận rõ ràng, không có lệ thuộc, không có nghe cái lời đó mà chúng ta không hành được. Những cái kia là luồng điển xuống khuyến tu thôi mà nhơn gian phải tu rồi mới có cái cõi. Cho nên chúng tôi cũng có cái băng của Thượng Đế giảng về cho cả bầy mà Thượng Đế giáng xuống thế gian mà giảng rõ rất cả cho những người Cao Đài càng nghe càng thích thú càng mở trí và thấy mình phải hành cái pháp. Băng đó anh có chưa? Ờ, có thể sang (copy) để anh nghe đi! Giảng riêng cho những người đệ tử ruột của Ngài á: nói thế nào, con phải thế nào thế nào... nói rất rõ ràng.

**Phía bên Cao Đài thì muốn đạt được chánh quả thì phải có nhờ công phu rồi nhờ công quả và công trình nữa.**

Ở đây cũng vậy; công phu, công quả, công trình. Mà công phu bên đó là sao? Như công phu của anh hổng được, thiền vô vi thì anh làm sao, công phu của anh bằng cách gì?

**Tức là ở bên Cao Đài thì nó có hai giai đoạn: một bên thì phổ độ, một bên thì đưa những người được vô trong đạo rồi tiến lên một nấc thứ hai nữa, đó là vấn đề thiền – tức là ở bên phái Chiếu Minh nhiều người thấy ở trong Cao Đài họ cũng không có rành mấy về kinh sách thì họ còn phân biệt: ông này ở bên phái Chiếu Minh, ông kia ở bên phái Tây Ninh... Chứ theo tôi nghĩ Cao Đài cũng không phân biệt gì tôn giáo gì. Vạn giáo nhất lý mà!**

Cao Đài là trên hết! Cao Đài là trên tất cả tôn giáo nhưng mà những hành giả về Cao Đài không chịu hành trên hết và cứ bị lệ thuộc hoài. Chớ đúng nguyên lý của Cao Đài là tập trung "vạn giáo phải quy nguyên" về Cao Đài vô vi. Cao Đài Vô Vi, thì anh phải đi đổi cái trung tim lên trung tim bộ đầu. Trung tim của anh đem lên cao thì anh mới thấy cái đài của Tiên Ông, còn anh không chịu mà anh cứ mấy chục tuổi hết hạn rồi anh làm sao mà anh chờ cái kia mà kêu cho anh thiền vô vi. Bây giờ anh phải làm sao dời cái chơn tâm anh trụ "ngũ khí triều ngươn, tam huê trụ đảnh". Trụ ở đây anh mới thấy Cao Đài Tiên Ông. Đằng này người ta xuất ra cũng phải đảnh lễ Cao Đài Tiên Ông không mà, đâu có phải giỡn, Ngài lớn lắm mà. Rồi bước vào vô vi là phải Phật Sự ở giới đó người ta dẫn đi. Cái cơ qui nhất mà, Cao Đài là trên hết nhưng mà hành giả không chịu còn ở trong chấp, rồi đầu đàn huynh trưởng cũng chấp thì làm sao người ta tu? Không chịu mở rộng, cho nên có cái băng giảng về cho những người đó kêu người đó phá mê phá chấp và thấy cái vị trí của Cao Đài và đừng làm mất cái thanh danh của Cao Đài. Cao Đài là trên hết. Tương lai tất cả vạn giáo chỉ qui nguyên về đó Vô Vi Cao Đài. Không chạy đi đâu hết, anh tu gì tu cũng phải tới đó hà, nhưng mà

hổng chịu hành làm sao tới? Giai đoạn đầu mình hổng hành rồi kêu chờ chờ... chờ tới chừng nào mới phán, thấy hôn? Mọi người người ta cố gắng người ta hành, điều thứ nhất sức khỏe cái đã và đi tới cái thanh tịnh, rồi lúc đó người ta mới nhận cái điển trực tiếp "tâm tâm tương ứng" thay vì chờ "cơ bút". Chờ "cơ bút" anh phải nhờ một đồng tử, còn cái này anh trực tiếp à. Tụi tôi trực tiếp thì tụi tôi không chịu giáng tiếp một ai hết. Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc thì trực tiếp mà thôi chớ hổng có vụ mà nhờ ai hết. Cái thứ nhất của tôi là sức khỏe, hổng có sức khỏe thì cái gì cũng xóa bỏ hết: *"Ổng tu chi vô ích!"*.

**Dạ, bên Cao Đài thì cũng nói nghĩa là: mình muốn đi thì tự mình chớ hổng ai mà dẫn mình đi được hết.**

Hổng ai dẫn mình đi, mình tự mình đi nhưng mà phải chỉ cái pháp cho người ta mở cho nó mau chút chớ tuổi tác hổng có chờ đợi.

**Hổng chỉ cho người ta, hổng có sức. Hà, hà...**

Tôi thấy nhiều người nói Cao Đài Vô Vi thì biết: *"Tôi biết Cao Đài Vô Vi cao"* nhưng mà chỉ bằng cách nào hổng cho. Mật à, rồi làm sao làm được? Mấy người lận người ta tu thét nửa chừng người ta chán hết. Còn đằng này hổng có, anh làm là anh thấy rõ ràng à. Hổng có giấu giếm gì hết! Trẻ trẻ vầy mà nó làm nó đổi tánh đi. Anh hổng thấy cuốn album tôi bên Tây, mấy thằng hút xì ke mà bây giờ bỏ hút xì ke ăn chay trường mà quì lạy "Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn" – nói rành như người VN. Tây á, "Nam Mô Long Hoa Giáo Chủ" đồ này kia đọc rành như người VN, quì lạy đàng hoàng. Anh thấy anh hết hồn đó chớ! Mới họp ở Montreal này chứ đâu! Và rất ngoan ngoãn bỏ xì ke, bây giờ ổng đi lãnh đạo đám xì ke lên, dẹp mất xì ke đó: *"Tao hồi trước hút xì ke, tao đi với mấy rõ ràng, bây giờ tao hết rồi, nghĩa là tao chỉ cho mấy làm cho hết!"* biết thương cha mẹ, biết lễ giáo. Quì lạy ngon lành chớ hổng có phải lôi thôi à! Há, há... học đủ cách hết á, và nói rõ nó đọc rõ ràng vậy à. Nhiều người VN cũng mắc cỡ nữa, mình cũng quên mà nó đọc rành. Hà, hà... nó đọc hổng trật một chữ. Cho nên mấy người Cao Miên về tôi cũng dạy Nam Mô A Di Đà Phật, nó đọc. "Anh muốn tìm của quí cho anh, anh phải đọc đúng theo cái giọng của chúng tôi thì cái chấn động lực nó mới mở cho anh. Anh thử đi, anh biết âm nhạc cao học. Cao học nó cũng biết âm nhạc thì cái chấn động lực âm nhạc nó cũng như vậy!". Tôi cắt nghĩa cho nó, bây giờ nó đọc Nam Mô A Di Đà Phật rõ. Đâu phải người ngoại quốc đọc hổng được. Cái nói NAM...m... cái cuối cùng nó tập trung ở đây (trung tim chơn mày) mà ai có hiểu đâu, hổng có thanh tịnh làm sao biết. Người ta thanh tịnh người ta niệm tới chỗ đó bựt người ta tắt đèn mà người ta thấy ánh sáng, người ta mới truyền cho mình chớ. Mà thấy cái nguyên lý NMADĐP nó vi diệu vô cùng mà người thường đâu có hiểu, gặp nhau cứ NMADĐP, NMADĐP... mà hổng biết nghĩa lý gì hết. Cái chấn động lực âm thinh của chúng ta, nói Nam...m..., một... hai tiếng khác rồi thấy không? Nam và anh thay thế lấy cái một vô là nó trật rồi nó đi xuống, nó vọng xuống: một... mà Nam...m... cái hơi nó cứ đưa đi lên không. Mô...ô... phải đủ lên không, nói hai... nó đâu có chạy được, thấy không? A...a... cuối cùng nó chạy vòng tới trung tim của hai trái cật, thấy không? Di...i... nó tập trung ở đây (trước giữa ngực). Đà...à... nó bao quanh cái thể xác chúng ta màu sắc. Phật...t... nó chạy vô chỗ này (ngay rún) mà nói sáu... nó hổng chạy. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu nó khác. Phật...t... nó mới động chỗ này. Ta phải có cái chỗ đi và có cái chỗ đứng, cái chỗ phát – nó nằm trong cái nguyên lý cho tất cả mọi người, cái chấn động lực mà thôi. Mà người đời người ta không hiểu cái đó rồi họ đâm ra chê. Hà, hà... chê thì ráng chịu chớ bây giờ anh muốn ăn cái đó thì anh phải mở cái hộp đó anh mới vô lấy được món đó ăn mà anh hổng mở thì thôi. Tôi có lấy tiền anh đâu mà tôi phải khổ, phải hôn? Thành ra mấy người đó nó đọc rõ ràng: Nam Mô A Di Đà Phật còn rành hơn người VN nữa. Bây giờ mấy người ở Canada bây giờ tu siêng ghê lắm, bởi nó thấy sáng rồi; nó thật tình nó nhắm con mắt tắt hết đèn nó thấy sáng. Nó xác nhận mà, hồi trước nó hổng thấy, nó thấy con người nó trẻ đi và khỏe đi, nó ăn trai trường mà nó hổng có mệt, nó hổng thèm ăn thịt nữa. Bây giờ cho thịt hổng ăn, mấy thằng Tây nó ăn nỉ ăn thịt không hà. Tôi dẫn đi, tôi phỉnh nó tôi dẫn đi ăn tỉm sấm, hà... hà... nó hổng ăn rồi ăn chay hà hổng ăn thịt. Mà nó cái đầu cũng cạo như tôi vậy nè, họ không chịu để tóc.

**155. Ông vừa nói là cuốn sách của Thượng Đế giảng xuống. Theo tôi cũng biết là... tại sao lại biết qua Thượng Đế? Hổng ai chứng minh cái điều đó...**

Có chứ! Anh đọc rồi anh mới thấy Thượng Đế. Anh hổng đọc anh hổng thấy con người phàm có thể viết như vậy được, con người tầm thường không thể viết như vậy được mà không thể nói những lời phúc đáp như vậy được. Anh đọc rồi anh mới thấy: con người thường học cho cao thiệt cao nói hổng được, bị vì nó khác ở chỗ đó và xuống xưng danh là Thượng Đế chớ. Như anh ngồi đây là kêu các con hết á, ông cha tới cũng kêu các con hết á, nhứt định là kêu vậy. Mà một chập những người chống đối lại hàng phục mà kể cả cán bộ cộng sản nữa. Cái chuyện lạ nhứt là tôi thấy nghĩa là tôi dấu hổng cho cái anh đó là em anh tu, mà người anh là đi kháng chiến nhiều. Thì nghĩa là y về nói: *"Hổng có cái đạo gì hết mà hổng có cái đạo gì hết, hổng có tin cái gì hết!"* thì người em sợ lắm rồi, sợ y biết là y quấy phá mà vô gặp cái cô đó là cái cô gái mà xưng: "Ta là Thượng Đế" kêu các con hết hà thì cấm... ông kia ổng cứ gàn ổng hổng cho người anh vô – người anh lọt tọt chạy vô, nghe sao: *"Thưa CHA, CHA chỉ con tu!"*. Kêu bằng CHA vậy á: *"CHA chỉ..."*. – "CHA sẽ cứu con! CHA biết tâm gan con không phải người ác độc. Con là người tìm đường tu, CHA sẽ độ con!". Mà người em mặt xanh hết, sợ nó kêu công an bắt cô đó vì ở nhà y. Há, há... nhưng mà rốt cuộc rồi xin tu. Rồi bây giờ chúng tôi có nhận được những cái hình á, kể cả cấp thiếu tá tụi nó cũng tu cái pháp này nè. Nó đi ngoài Bắc 25 năm tìm hổng ra, bây giờ trình diện CHA để gặp cô con gái vầy, chứ gì đâu – quì lạy đàng hoàng. Cấp tá ngoài đó đó! Gửi hình qua còn ở Montreal á! Y viết thư qua nói là: *"Con đi tầm đạo hai mươi mấy năm ngoài Bắc không có cái đạo nào hết, bây giờ vô đây mới gặp được"* mà quì lạy trước Thượng Đế á. Xin việc ở tại VN chớ hổng xin đảng và nhà nước, chuyện tôi thấy lạ. Há, há... Có một thằng chuyên môn móc túi từ ngoài Bắc trở về Nam, y

bước lên tôi biết rồi không nhiều thì ít có mối xuống hà: *"Từ ngày con đọc được Tôi Tầm Đạo lời giảng của ông Tám, con nhất định bỏ!"*. Thì bữa tối đó có CHA có Thượng Đế đi với tôi lên ông Hồ Văn Em ngồi, nó quì gối nó lạy trước cả mọi người. Mọi người ngạc nhiên hết trọi, lúc giải phóng mà, quì lạy: *"CHA con ở lại miền Nam! CHA hứa là con ở lại được!"*. Nó tin tới vậy đó. Cứ quì lại đó rồi Cha mới: "Thôi CHA ban ơn và cho con ở lại!". Nó ở lại tới ngày nay mà không có vô hàng ngũ mà đi vô mấy đạo hữu đó ở đó; nhà này, nhà kia, nhà nọ ở mà nó đi giảng, nó giảng âm thinh nó còn hay ghê lắm, nó giảng đạo rất hay. Nó mở trí mở tâm nhờ đọc cái cuốn đó mà nó đi giảng cho người ta tu. Nhiều khi nó phải khóc đi độ người ta; đi Cần Thơ, đi lục tỉnh, đi các nơi hết. Mà những giải phóng á, là thằng này chuyên môn móc túi mà nói với tất cả mọi người... Hổng biết có cái cuốn băng đó có gửi qua đây chớ kỳ đó như có thâu băng đó. Chuyên môn móc túi à, y nói: *"Đừng tưởng ngoài Bắc là thật thà, móc túi còn hơn Sàigòn. Há, há... đụng là lấy đồ á, tôi dẹp bỏ đi tu"*. Xuống xe là có móc được cái gì rồi á. Lạ kỳ vậy đó. Ổng (Kim Thân Cha) giảng nhiều lắm; giảng cho Thiên Chúa Giáo nè, giảng cho Cao Đài. Có một cuốn băng cho Thiên Chúa tín đồ Thiên Chúa Giáo nè, một băng cho Cao Đài. Như bây giờ tín đồ Thiên Chúa thiền cái pháp này nhiều lắm, ngay tại xứ Mỹ nhiều lắm, bên Pháp toàn là Thiên Chúa không. Mà ngay cả mấy bà sơ ở Xéc-bua kỳ tôi qua đó, 5 bà sơ kinh thánh tới hỏi tôi, còn chụp hình thâu băng đàng hoàng. Mấy bả bây giờ tu thiền hết rồi, bên nhà thờ người ta cho, ông cha cho phép. Đem Kinh Thánh hỏi nói khó, bất cứ câu nào mà bà thắc mắc thì tôi trả lời hết. Trả lời cái mấy bả thỏa mãn hết câu hỏi rồi, mấy bả... bây giờ nhớ tôi lắm, 1 năm tôi qua. Ha..ha... ở Xét-bua, hổng hào bây giờ bả thiền bả đỡ rồi, nhiều cái bịnh hồi nào giờ uống thuốc không hết bây giờ nó đỡ rồi, bả tự làm cho bả khỏe mạnh. Bả ăn chay, mấy bà đó bây giờ bỏ hổng ăn thịt nữa. Nội ăn thịt mà bỏ qua ăn chay là bớt nhiều bịnh rồi, ăn chay hết. Mấy người đó mới khó nói đạo. Người ta là đạo dòng bà sơ mà nói cho bả phục rồi bả tu. Hồi 5 bà đó chống tới tôi mà, bữa đó làm dữ lắm, quay phim đó: "Chơi liếp không sao đâu!". Rồi tôi qua bên Úc Châu cũng vậy, giảng cho những cái người Yoga tôi cũng giảng mà bên gì đó Tây Tạng tôi cũng giảng. Giảng cho mấy người đó hỏi hỏi hết, hỏi cho tới hết hỏi được rồi: "Hết chưa? Hết thì đi về, bữa sau hổng có nữa hỏi luôn đi!". Hỏi nhiều câu lắm nhưng mà: "Trả lời thỏa mãn chưa?". _ *"Thỏa mãn rồi!"*. –"Được rồi" cũng như con người quyền quan mà, tôi đi về, có mấy sách đó thôi. Có ông sư Tây Tạng đó ra ngồi nói mấy câu không chịu nổi, nuôi ý chí đọc kinh thôi, đọc kinh thôi; ăn cơm cũng đọc kinh, cái gì cũng đọc kinh, chỉ biết đọc kinh không chứ bây giờ nói giảng là nói hổng nổi. Thành ra những người Úc đó nó quay về tôi rồi ông sư đó phải vô trong phòng để riêng cho tất cả chỗ đó để tôi nói chuyện. Bữa đó tôi nói dữ lắm, tôi nói nghĩa là bao nhiêu người cứ việc hỏi, hốt hết mở cửa ra cho mấy người cứ việc hỏi bất cứ câu hỏi nào. Bữa đó dịch tới con Tuyền mặt đỏ như Quan Thánh. Há...há... nó dịch cho cái bữa đó. Cho nên để sau này người ngoại quốc người ta hiểu cái Khoa Học Huyền Bí, người ta hiểu cái điển là cái gì, cái energy, thanh là ở chỗ nào mà trược là ở chỗ nào. "Bất cứ đề tài nào ông muốn hỏi" hổng có người nào dám chơi như vậy đâu, người ngoại quốc người ta dữ lắm chớ hổng phải tầm thường đâu, tập trung lại hỏi. Thành ra họ thấy họ tu ở đó bao nhiêu năm mà hổng có kết quả gì bằng nói chuyện với tôi có mấy tiếng đồng hồ họ thấy gặt hái rất nhiều, sau họ đòi mời tôi giảng cho 500 người nghe nhưng mà giờ đó hết rồi, tôi phải đi, cả ngày tôi phải rời khỏi, kỳ tới là tôi qua tôi giảng bên Úc cho mấy trăm người nghe. Họ mừng lắm, họ nói: *"Nhiều người chúng tôi cũng rước, bất cứ ở đâu tới chúng tôi cũng rước nhưng mà không có giảng thông như vầy và không có chịu cho chúng tôi đặt bất cứ đề tài nào hỏi, bất cứ câu hỏi nào!"*. – "Tôi tui sẵn sàng bất cứ câu hỏi nào, tôi trả lời hết cho". _ *"Nhưng mấy người kia giới hạn mấy phút thôi mà phải đóng mấy chục ngàn đô la còn đâu ông hổng lấy tiền mà ông giảng tận tụy cho mọi người hiểu rõ là cái phước của chúng tôi"*. Tôi đi vô chùa mà họ còn theo tôi vô chùa nữa. Tôi đi vô chùa để nghe giáo sư... Giám đốc đài phát thanh Úc Châu bây giờ phát thanh 2 tháng phát thanh tiếng tôi về VN lần á.

**Ở bên đạo Cao Đài ước mong sao mà nghĩa là làm cho cho tất cả mọi người đều biết rằng Chí Tôn là một nhưng mà mọi tôn giáo họ còn: Tui đây là số một...**

Cái đó là cái chuyện của họ. Cho nên nghĩa là người Cao Đài là phải hạ mình và để thâu tất cả và phải sửa cái sự sai lầm của chính tôi. Phải hôn? Cao Đài là cuối cùng, Long Hoa Hội là Cao Đài là đứng hạng nhất tương lai. Mà những chú nào tu Cao Đài mà lôi thôi là rớt luôn, Thượng Đế không có nể đâu. Thượng Đế nói rồi không có nể đâu...

**Cho công bình mà.**

...Cho rớt luôn. Kêu Cao Đài mà đi phá đạo; phá đạo này phá đạo kia là chết á.

**156. Ông nội con có thỉnh một vị, vị ấy xưng là vị Phật mà ba con hỏi không biết có nên thỉnh vị Phật ấy thờ ở trong nhà hay không? Con không hiểu tại sao khi con về thì để trên bàn thờ Phật mà vị Phật ấy nói đúng ngày đúng giờ khi con về tới nhà, mà con không biết tại sao?**

Cái đó là cái duyên người ta độ cho con mà ba con phát tâm mà thờ trong nhà, cái đó cũng quí cho gia đình vì đương gây dựng được cái niềm tin đối với thiêng liêng, đó là tốt. Người ta hộ độ cho mình chớ đâu có phá. Một người pháp sư người ta cũng có thể tính được cái ngày giờ về của con, đâu phải ông Phật. Ông Phật mà đâu có lẻo mép nói chuyện chi cho nhiều vậy, riêng nhiều vị Tiên cũng nói được mà người ta đâu có rảnh làm việc cho con vụ đó. Nhưng mà bây giờ gia đình con tin Phật thì người ta phải nói Phật cho con dễ tin chớ kỳ... một vị thầy cũng có thể làm được, tầm thường đâu có làm được.

**Mà tại sao cái vị thiêng liêng ấy lại nói là khi ba má con (???)... con phải để ở trên đầu?**

Con có tâm hướng thượng, con có tu thì người ta chứng nhận con đó chớ có gì đâu. Thì nó có cái duyên với con chớ nó hổng phải là ông Phật, nó biết con hướng về Phật nhiều. Vị thiêng liêng nào cũng làm được hết. Cho nên con chưa gặp con ma nó nói: tối mày có bao nhiêu đồng, nói là nói đúng hổng sai xu nào, quì lạy nó là chết rồi. Há...há... Mình cứ giữ tâm thôi chứ

không có tin cái gì bên ngoài, hay thiệt hay: *"Ờ, ông hay tôi chưa hay, tôi sẽ cố gắng hay hơn ông"*. Đó là một người có trí, hiểu chưa? Người ta hay là chuyện của người ta, mình làm sao hay, mình cũng con người cũng có tâm trí cũng có dũng trí, cũng biết từ bi, coi mình thực hiện cái khía cạnh nào để mình đi tới cái chỗ thông suốt. Mà mình phải cố gắng, mình hổng nên chê họ. Cái hay của họ là trình độ của họ và sự dày công của chính họ. Bây giờ mình có được cái ảnh hưởng đó mình cảm ơn và mình phải xây dựng cái phần của chính mình mới là đúng. Cho nên con tuổi trẻ mà con cố gắng tu học hướng về Phật, hướng về Trời, hướng về giải thoát – Trời Đất thương à, kính nể, ma quỷ nó Thần Thánh còn phải kính nể, hổng phải giỡn. Một người tuổi trẻ mà dụng ý chí tu học là Thần Thánh cũng phải kính nể, hổng phải dễ có. Cho nên cứ giữ cái niềm tin tự xây dựng và khả năng của mình đi tới, không thụt lùi và không nên mê tín. Ai nói gì thây kệ, thủng thẳng tôi xét tôi thực hành rồi tôi thấy. Như bây giờ con đang thực hành Vô Vi nè, coi thử ông Tám nói đúng không. Con càng ngày càng thực hành con thấy cái dũng chí con càng mạnh, thanh tịnh càng tới; con thất nghiệp con hổng buồn. Mà hồi trước con hổng tu thất nghiệp con lo, bây giờ con thấy cái nghiệp con đầy mình mà giải chưa xong mà đâu có thất nghiệp: nghiệp nhiều quá, hổng bao giờ thất nghiệp mà lo! Là tu đi rồi để làm việc khác, thấy chưa? Nhưng mà nó hổng đói đâu. Cái người ở thế gian rồi Trời Đất độ, lo tu là Trời Đất độ, hổng có đói. Há, há... khi mà ông Tám nói là ông Tám thực hành rồi mới nói chớ hổng phải chỉ con đường để con đi chết đâu.

**157. Con thường nghe Thầy nói là nếu mà ngộ nơi đường tu, tất cả chúng sanh và mọi người ý thức được tu thì cái thiên đàng sẽ hiển diện tại mảnh đất phù sinh, như vậy cái quả đất này nó sẽ không có bị hủy diệt hay sao Thầy?**

Nó sẽ thay đổi, nếu mà mọi người tu thì thời tiết nó thay đổi hết không có giống như bây giờ đâu, nó sẽ đổi, nhiều lắm thì xuân thu hai mùa thì lúc đó mới có cái tính chất vĩnh cửu và con người hết tham lam. Lúc đó là vạn vật đầy đường rồi, hổng có tham lam nữa. Lúc này là người ta thấy Hạ Nguơn rõ ràng, còn tham lam, thấy của người ta còn muốn giựt. Nhưng mà ngay mình ở Canada này không tham lam mà ở cái chỗ thiếu thốn họ tham lam còn gấp mấy lần, thấy chưa? Mà ở mấy chỗ nầy nó bớt tham lam, nó có phương tiện rồi; ra có xe, móc túi có tiền nó bớt, thấy hôn? Còn nhiều cái chỗ mà còn đi xin đồ này kia kia nọ nó cũng như bên Su-ri (?) kia kia nọ, tự do hổng phải tự do, cái đó nó tham dữ lắm. Còn ở bên VN còn dữ nữa, muốn ăn cắp chiếc xe đạp mà giết hết 4 – 5 người để lấy chiếc xe đạp 1 chiếc xe đạp thôi.

**158. Tôi Tầm Đạo 7 "Thượng Đế Giáng Chơn Lý" con thì thiền Vô Vi nhưng mà con không có tin là Thượng Đế, con không có tin "Thượng Đế Giáng Chơn Lý" đâu Thầy?**

Mình thiền là mình sửa mình, mình làm sao mình tin được, chị đâu có thấy đâu mà chị tin. Thì tất cả là tài liệu giải chứng cho người tu. Nó là một tài liệu giải chứng cho người tu chớ đâu có bắt buộc mình phải tin. Bởi vì trình độ mình chưa tới làm sao mình tin. Chị chưa làm mẹ, chị chưa đẻ con chị đâu biết má chị khổ đâu, phải hôn? Thì cái chuyện ông Cha cũng hổng có mà ông CHA thiệt cũng hổng trách mình, ông Trời thiệt cũng hổng có trách, nếu trách thì Ổng đâu có cho không khí mình hít thở được. Thiếu gì người không tin chớ đâu phải mình chị.

**Con thiền Vô Vi thì thiền Vô Vi mà nghe mấy cuốn băng mà xưng là CHA, con không nghe.**

Tôi bây giờ tôi cũng có nghe đâu, bao giờ tôi nghe đâu. Bởi vì tôi chỉ biết lo tu để dọn cái kiếp này cho nó xong, còn cái chuyện khác là cái chuyện bên ngoài, hổng phải chuyện của mình. Cha thiếu gì Cha, Cha này Cha kia Cha nọ, đủ thứ Cha – như Bùi Đức Long bây giờ nó nói: *"Ổ, mời hết tất cả các Cha tới để nó quay video để nó làm cho nó đen ra đen, trắng ra trắng, cho thấy các Cha xưng danh Cha hứa rồi bây giờ Cha rút lui rồi, đâu có ai tới nữa rồi giờ làm sao?"*. Đó thì thiệt giả phải có người ta làm việc ??? mới biết thiệt giả, còn mình là người tu để mình biết mình và biết thực chất của chính mình, biết sự sai lầm của chính mình ăn năn hối cãi, đạo nào giữ đạo nấy đâu có bỏ đạo, thấy hôn? Người Công Giáo tại sao người ta vô đây người ta tu dễ dãi là người ta tu rồi người ta được đi nhà thờ chớ ai cản họ mà ở đây bỏ nhà thờ mình còn la họ nữa. Đâu có kêu họ bỏ nhà thờ đâu, vì cái chỗ đó là bao nhiêu năm rồi mà đã xây dựng được căn nhà thờ đâu phải dễ dãi, mà một ông linh mục cũng là học Thần Học cũng khổ cực lắm. Thì vô nghe lời giảng hàng tuần, đâu có chuyện gì trở ngại đâu mà phải sợ, ổng đâu có phỉnh mình, ổng chỉ cứu mình thôi. Tôi tui bị đây chớ hồi trước tôi đi hoài hà. Tôi đi nhà thờ nè, Cơ Đốc, chỗ nào giảng là tôi đi nghe. Mình đi nghe chớ, mình còn phải học mà.

**Hồi đó giờ con toàn là nghe băng của Thầy thì con nghe con chịu được, còn mấy cái băng của bên VN gửi qua mà xưng Mẹ, xưng Cha đó Thầy, con nghe không được?**

Nghe không được bởi vì cái đó là...??? còn cái của tôi đây là tự tu để xuất ra, hai cái nó khác nhau. Nhưng mà mình phải đầy đủ tài liệu để cho mọi người thấy rằng: tại sao ban đầu anh chị thích nghe "Thượng Đế Giáng Chơn Lý" mà bây giờ chị lại nghe ông Tám và ông Tám là con người thật như chị và sống như chị và khai thác như chị thì chị mới đồng đi với tôi được, thấy không? Còn lúc ban đầu thì mới nghe qua thì thích nghe cái đó thì nhờ cái đó trợ duyên mình mới thực hành trở về với chính mình, lúc đó mình mới ăn năn nhiều hơn – mình thấy: *"Té ra tui còn trì trệ quá, tôi hổng tiến nổi, tôi phải làm nữa!"*. Nhưng mà cái kia cho mình thấy cái gì? Cho mình thấy cái thức vô cùng và sự tiến hóa, sự sanh tử luân hồi không bao giờ ngừng được, mở tâm khai minh cho mình. Chớ họ hổng có hại, họ nói rất hay, đâu có nói bậy, nói về mở cái sự tiến hóa và những cái chuyện gì phải lo ăn năn hối cải đồ, họ nói những cái chuyện cũng hay. Mà mình chỉ nghe thôi chứ đâu có chạy tông được. Còn cái thực hành mới là để tâm. Cái thực hành là cái thiền đó. Mà đâu có mà tôi thực hành này rồi tôi bỏ đạo Chúa hay đằng này tôi bỏ đạo Phật đâu. Hổng được! Tin đạo nào về đạo đó cũng là về tới nơi...

**Hồi con biết Vô Vi tới bây giờ chưa bao giờ con cầm cuốn sách Tôi Tầm**

**Đạo 7 đó con đọc đó Thầy, thành ra từ đó giờ con cứ thắc mắc con nói...**

Thì bây giờ cả đống để đây đâu có ai đọc đâu. Có người nào thích thì đưa họ, cầu đem cho họ thôi, hổng ai coi đâu.

**Thầy nói vậy con cũng mừng (yên tâm sợ bất kính)...**

Sự thật là chỉ tu thôi.

**Thầy nói như vậy con cũng đỡ lo.**

Cái này là kêu là làm phước, in cho người ta đọc vậy thôi – cũng như là: Thiên Đàng Du Ký, Địa Ngục Du Ký... là tài liệu giải trí thay vì chị coi những sách tình dục, những sách sexy hổng tu được, cái này tu được. Thì cái tài liệu đó là để tu, để đọc. Đọc nó cũng chơi vậy, nó giết thì cái thì giờ nhưng mà cái thì giờ nó mở trí. Còn cái thực hành là cái chánh. Ông Cha ở trong mình á, ông Trời ở trong mình mà mình đi kiếm ông Cha nữa là loạn rồi. Ở trong mình mà mình hổng chịu khai thác để sống với sự nhàn hạ ở bên trong mà mình cứ hướng ở bên ngoài để làm gì? Ông Trời ở trong tâm mình á, mà tâm hổng có thì Trời ở đâu? Tâm hổng có, hổng có Trời thấy chưa? Thì mình tu để hội tụ cái sự thanh nhẹ nó mới sáng suốt nó thành cái chơn tâm. Lúc đó mình thấy: "Té ra ông Trời đang sống với mình". Rồi ở đời mình thấy cha... ôm ấp mình từ giờ phút khắc, tới mình lớn mình đi lấy chồng đồ rồi mình này kia kia nọ cũng lo cho mình, thấy chưa? Ông cha đời thôi, mình mới... (hiểu?) ông CHA đạo – càng ngày càng thấy cái sự phục vụ tinh vi của Thượng Đế. Thượng Đế là biểu tượng một cái gì cao thanh nhẹ, thanh tịnh, đại thanh tịnh. Mà cái đại thanh tịnh đó, chị trong mình chị hổng có đại thanh tịnh thì sao chị đi đứng được, kín mít ở trong này nhưng mà chưa sáng suốt, thấy hôn? Nó có chỗ sáng suốt.

**Vậy tại sao phải có nhiều người còn chạy theo Cha?**

Họ chạy là cái trình độ muốn, họ muốn tôi được gần ông này ông kia.

**Thưa Thầy, con nghĩ rằng "Tôi Tầm Đạo 7" đối với chúng con thì đã có cái niềm tin rất vững về cái môn thiền này rồi thì cái cuốn đó đối với mình nó không có cần thiết, nhưng mà có một số bạn đạo ở Austin mới nó đến với con bằng cái cuốn đó. Thì nó cũng là sợ dây liên lạc mà những người có cái tâm tu rồi họ không biết đường đâu mà họ tìm, thành ra khi mà họ cầm được cuốn sách đó họ đọc rồi họ đi tìm cái pháp họ tu và họ tìm đến con để mà học thiền. Mà đối với mình thì cuốn sách đó mình đã có cái niềm tin vững rồi thì cuốn sách đó như Thầy nói rằng mình đọc để mình giải trí chơi thôi, chứ mình không phải dùng nó để mà làm cái con đường để mình đi. Thành ra cái cuốn sách Tôi Tầm Đạo 7 như cô Liên nói đó, tôi nhận thấy rằng đối với mình không cần thiết nhưng mà đối với những người mà chưa bao giờ tu mà họ có cái tâm tu, họ không biết cái đường lối họ tu... thì họ nắm được cái đó thì họ tìm tới tôi.**

Không phải là đối với những người đó nhưng mà đối với những người trí thức cao tu thanh tịnh đọc cái đó còn quí nữa, bởi vì cái trình độ khác – cũng là cái miếng giấy nhưng mà khi trình độ anh cao rồi anh đâu có thấy miếng giấy, anh thấy cái trí khôn của loài người đâu phải miếng giấy, ai cũng nhận xét rất kỹ... Khi mà trình độ anh cao anh thanh nhẹ rồi, anh đọc vô "Thượng Đế Giảng Chơn Lý" anh thấy một chiều hướng khác, đọc vô Kinh A Di Đà thấy chiều hướng khác. Mà anh đột ngột anh đi buôn bán làm ăn đưa anh cuốn Kinh Di Đà anh đọc hai ba cái chóng mặt lên liền. Anh thấy hôn? Đó, rồi khi anh đau khổ rồi anh đọc tới Thượng Đế Giảng Chơn Lý anh thấy rằng: anh chống tất cả mọi người, đánh đổ tất cả mọi người nhưng mà có NGƯỜI âu yếm giữa tình CHA con: *"Coi thử mình nói gì? Nó nói sao trúng chuyện mình quá"* mà cũng như cái ???, thấy không? Kêu bằng để giải trí, còn cái thực hành cái tu thiền là chánh. Cái đó là để giải trí, mở trí – giải trí mở trí. Quí lắm chớ! Cho nên Vô Vi không có từ chối cái gì, những cái nào hay có khả năng thì mình đọc. Chớ bây giờ mình đi chơi nói bậy cũng mất thì giờ, phải hôn? Cái nào đọc vô là đọc, hổng đọc thì để đó – một ngày nào tới thanh nhẹ rồi mình đọc. Cho nên tôi nói: mình hổng có đẻ con hổng biết cách làm mẹ là vậy, phải hôn? Đọc sách ??? chứ cái chuyện gì cũng phải thực hành.

**... Ngoài số đó mà những bạn đạo mà thường khi tới Chủ Nhật thiền với chúng con, thì những người đó họ nói rằng: có rất là nhiều người họ nắm cái cuốn "Tôi Tầm Đạo 7" mà họ nắm đem về và họ tự thiền ở nhà và họ nghe... cái câu nói của anh sinh viên ảnh nói với con là họ còn tự ái, họ cầm cái cuốn Tôi Tầm Đạo 7 mà họ theo đó mà họ thiền ở nhà. Mà bảo họ lại gặp Bác Liêm chỉ cho thiền, chưa dám tới. Thì con nói là...**

Phải rồi, cái sự ngần ngại ai cũng có, tự ái ai cũng có.

**Thành ra con nói với anh đó là: thôi kệ, cứ để tự nhiên, chừng nào họ muốn tới thì họ tới.**

"Hữu xạ tự nhiên hương" mình cứ lo tu thôi! Ai tới hỏi thì mình nghĩa là ôn tồn giải thích chứ tôi hổng có vụ lợi nhưng mà cái chuyện này anh thích thì cứ tự hành lấy chớ hổng phải tôi hành cho anh". Nói bao nhiêu đó đủ rồi. Cho nên hỏi tại sao ở VN có những ông ở dòng Linh Sơn có mấy ông cha tới gặp tôi. Ổng học về ổng tự thiền hà, nhìn mặt trẻ đẹp lắm. Ổng nói: *"Tôi hổng có nói chuyện, tôi hổng có giảng đạo, tôi thiền được. Ông Tám cứ nói rõ cho tôi tôi làm"* rồi ổng về ổng làm. Thì khi mà cộng sản về ổng tới ổng thăm tôi. Ổng chờ người ta đi về hết rồi ổng vô nhà ổng thăm. Rồi từ đó là ổng cấm chân ổng ở trong đó luôn hổng có ra. Còn như ở bên Thiên Hải (?) là các cha xuống tôi đông lắm, mời tôi lên ở trên đó nửa ngày nói chuyện vui với các ông. Tôi nói: "Hổng được, bởi vì tôi bước vô là nó... thì nó nghi một cái điểm đen cho các cha rồi, phải hôn? Bởi tôi làm cho Mỹ mà thì nó là chuẩn bị bỏ tù tôi bất cứ lúc nào. Nếu mà tôi bước vô đó, nó nói các cha thân Mỹ, mệt!". Tôi từ chối tôi hổng đi mà tôi chỉ chỉ giùm cho tất cả thôi, mà mấy cha ra đi từ ở Vũng Tàu mà xuống tôi xin phép khó khăn. Mà quí tôi lắm, cứ chờ chờ buổi chiều tới hồi mà những ông làm việc ở nhà thờ hồi trước ở bên ??? Hải (?), ổng có nhiều cái tin tức ở trong núi, ổng nói chuyện cho mình nghe. Tôi cũng hổng biết đầu đuôi gì, tôi mệt quá; một ngày tới hai trăm mấy chục người, hai trăm mấy chục người châm cứu. Thì ở đó đồng bào toàn là Thiên Chúa Giáo, họ thương tôi lắm. Họ đi làm ruộng đau lưng, mỏi mệt gì chạy về ông Tám hết. Thì giúp cho vậy thôi, đâu có ăn tiền ăn bạc gì đâu. Thì tôi từ chối khi mà mời vô trong đó ở chơi nửa ngày tôi

không dám đi, bị mình làm cho Mỹ mà; đổi thừa mình đem tin tức cho mấy ông cha đó, hại ổng mình hổng muốn. Mà bà mẹ của ông cha đó ra năn nỉ nói với tôi: *"Ông vô chơi đi ông Tám"*. Tôi đâu có nói đạo, tôi nói chuyện châm cứu, tôi nói cái cây, tôi nói cỏ, nói này kia kia nọ. Nói: *"Tôi mời ông Tám vô chơi"*. Tôi nói: "Hổng được, bị vì tôi thương các cha, tôi không có để cho các cha bị mang họa, bị tôi làm cho Mỹ mà". Thì nó rình rình nó bắt mình bỏ tù 13 tháng 1 tuần á.

**159. Giới tu hành gọi Từ Bi là sức mạnh mà Chúa hay Phật là Đại Từ Đại Bi. Tình thương ấy của các Ngài được quý thầy quý cha luôn nhắc nhở, mà người đời vẫn cứ làm ngơ, chỉ có một số nhỏ ít người thức tâm tìm Đạo pháp để tu hành. Tại sao có người hữu duyên với Đạo, lại có người vô duyên?**

Đạo là người ý thức được chiều sâu của tâm linh thanh tịnh. Có nhiều người chưa tu pháp nầy nhưng mà họ hiền lắm, nói gì họ cũng thương, nói gì họ cũng muốn giúp đỡ. Rồi đời lường gạt họ nữa, kể cả Chúa họ cũng gạt nữa, Phật họ cũng gạt nữa! Đặt hình Phật nhưng mà không biết nguyên lý của Phật, đặt hình Chúa không biết nguyên lý của Chúa, chính mình đã tự gạt rồi. Cho nên trong nhà mình thờ hình là để chỗ tôn nghiêm, và hiểu được cái nguyên lý mình mới thờ thì không có bị tội. Bị vì người thanh tịnh đã tiến tới chỗ thanh tịnh *Vô Sanh Bất Tử*, từ ái tận độ quần sanh. Mà chúng ta hổng hiểu, chúng ta lại lợi dụng: tôi thờ ông Phật nầy tôi làm ăn khá, mới trúng số, phải không?-Tự gạt, nhưng mà kỳ sao nó không được nữa, cái đó là may rủi của một người, nhưng mà đem ông Phật vô gắn vô chỗ đó. Là mình là người sai, lợi dụng bất trung bất tín, tội đó nặng lắm! Còn mà người thấy Đạo ghen ghét là những người tiến hóa mới lên. Nhiều người ở Địa-ngục cũng khổ lắm, được tiến hóa lên; nguyện kỳ nầy tôi lên tôi tu, mà lên thấy vui quá rồi theo cái vui rồi lập bè lập đảng giết người ta để lấy tiền hưởng vui, hưởng rốt cuộc rồi phần hồn bị tan biến. Quí vị thấy không? Con muỗi, con ruồi nó cũng là linh điển, động là nó biết bay chỗ khác, đói nó biết ăn. Nó là một phần tử bị tan rã dần dần như vậy và sẽ sống ở dưới gốc cỏ, gốc cây, không có được như chúng ta. Chúng ta vinh hạnh lắm mới có thể xác con người, biết được Trời Phật, mà có quyền truy tầm Trời Phật để hiểu chơn lý bất diệt của Trời Phật mà tiến thân, thì con người mới đem lại sự hòa bình nơi mặt đất được. Những con vật ăn hại đó không có đem lại hòa bình cho mặt đất được. Cho nên người thế gian họ thấy con gián họ giết liền, thấy con muỗi họ giết liền, thấy con ruồi họ giết liền, là nó phải thọ lãnh những cái đó để nó tiến lần lần được. Cho nên khổ lắm! Đừng nên hại mình mà tan rã vô trong cõi đó, không có biết bao nhiêu ức niên mới trở lại một cái hình thù duyên dáng như chúng ta đang ngồi đây, bàn bạc về tâm đạo.

**160. Tại sao linh hồn quên mất những tiền kiếp?**

Linh hồn quên mất tiền kiếp là vì nó mê, hướng ngoại. Cũng như bây giờ chúng ta làm người nói chuyện tu; thôi tôi nghe chuyện tu mệt quá, tôi đánh bài trược sướng hơn, tôi đánh bài sướng hơn, tu hổng có lợi gì hết! Và nó hướng về đường đó thì nó phải học về trong cái lối đó. Từ cái lối đó sẽ dầy xéo nó, khi nó thua quá rồi nó thức tâm trở lại con đường tu. Cái đó luật nhân quả tự nhiên phải xây dựng cho nó, Ông Trời đã và đang dạy chứ không có bỏ nó đâu. Chừng nó cô đơn, nó mới thấy Đạo là quí, chính mình giúp mình chứ chẳng có ai giúp.

**161. Xin ông Tám nói cho nghe 2 câu "Đạo không đời Đạo vô nghĩa, đời không Đạo đời vô luân".**

Đạo không đời thì đạo vô nghĩa; thì từ đời kích động nó mới tiến về đạo Mà tu về Vô Vi là đời đạo song tu. Vui, những cái gì con người sáng chế Vô Vi tham gia được, hổng có sao hết. Cái gì mà quân bình trật tự là tham gia được hết, chứ không phải như những đạo khác; tôi tu rồi tôi không có được vô chỗ đó. Vậy chỗ đó không có đắc đạo, rồi chỗ đó thờ mình rồi mình hổng giúp được người ta sao? Quan Âm chỗ nào cũng có hết! Cho nên đời không có đạo là đời vui, vì cái đời dâm dục mà nó có đạo vô là nó cấm à. Nó phải tham dục, tham dâm chơi với nó, nó vui vui tạm đó thôi, nhưng cuối cùng sự đau khổ của nó, nó phải gánh chịu, đó là luật nhân quả. Cho nên những tuổi trẻ ở xứ Âu Châu, ở Mỹ bị bệnh Aids nầy kia kia nọ là vì dâm dục quá độ, nó mới bị cái bịnh đó, làm yếu con người, càng ngày càng yếu, càng suy yếu, thần kinh càng suy yếu, mất sinh lực hết, rồi mới bị bịnh Aids là vậy. Như ở Thái Lan, ở VN cũng vậy, cũng dâm dục thét rồi xảy ra nhiều bịnh Aids lắm. Tưởng cái đó là vinh quang, cái đó là thiên đàng, cái đó là sung sướng nhứt của tuổi trẻ để giải quyết sự uất ức trong nội tâm. Họ tưởng cái đó là chánh, nhưng rốt cuộc họ mang cancer (ung thư) rồi họ thấy tội của họ xử liền tại đó, nhân quả rõ ràng.

**162. Kính thưa Thiền sư giải thích câu *"Sắc bất thị không, không bất thị sắc"*.**

"Sắc bất thị không, không bất thị sắc": "sắc" với "không" cũng vậy thôi, cái ông nhà giàu với ông nhà nghèo cũng một thứ thôi; "Tâm Thức". Tất cả qui nguyên là không. Vạn sự trên đời là không, không có cái gì thật. Xác chúng ta cuối cùng cũng trở về không, thì những cái đó, cái "có có không không" để nhắc cho người đời thức tâm và bớt sự lo âu để tu tiến nhanh hơn.

**163. Pháp thiền Vô Vi có giống hoặc khác gì pháp thiền trong Phật giáo Việt Nam, tức là Trúc Lâm Yên Tử?**

Pháp của Vô Vi là trực tiếp luồng điển cái của vũ trụ, khác hơn tất cả mọi pháp. Mà Vô Vi chỉ tìm ra là chỉ một cái pháp đó là tự cứu. Khi mà con người mà bộ đầu liên hệ với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ, chỉ có vui hòa thanh nhẹ và tươi tốt, không có ôm lấy sự đau khổ tranh chấp nữa.

**164. Kính xin thầy bỏ qua cho cái điều ngu muội. Có một thắc mắc là; con có đọc qua cái lối thiền của bên Phật-giáo và con cũng có hỏi ý kiến của mấy vị Sư ở bên Phật-giáo, thì lúc mà thiền theo Phật-giáo thì càng thiền càng không thấy gì hết. Tức là thiền càng lâu thì càng thấy cái tịnh, tức là trong cái Không mà nó có cái Có. Thì ngày xưa Ngài Ca-Diếp ngồi thiền đó, lúc mà Ngài thiền thì Ngài thấy; Phật và các vị đệ tử cả hàng ngàn người hiện tới trước mặt thầy (Ngài), thì thầy mới đứng dậy thầy quì thầy nói, thì ngay lúc đó là thầy bị hỏng liền! Thì thiền theo lối nhà Phật là không được thấy cái gì hết mà phải thấy cái gì đó là do cái tâm mình còn lại mà thôi. Còn bên Vô Vi đó, thì con**

**thấy lúc mà thiền thì chứng được nhiều cái, mà cái lúc xuất hồn đó mà để nói là xuất hồn lên cõi trên học đạo. Nhưng mà con đọc qua những cái kinh nghiệm của những người xuất hồn đó thì họ chỉ khoe là; họ xuất hồn lên họ gặp Diêu Trì Kim Mẫu, rồi họ gặp Người nầy Người nọ, và họ đi chơi chỗ nầy chỗ nọ rất là thích thú. Thì con cảm nghĩ rằng: nếu con tu để mà xuất hồn như vậy để mà lên những cái cõi đi chơi như vậy, thì con không biết là con sợ cái lòng con nó có u mê và theo những cái cuộc chơi đó? Bởi vì con chưa đọc thấy người nào lên mà cảm thấy Phật Thích Ca hay là gặp một vị Tiên Thánh nào học đạo, mà lên mà đi chơi; đi Hongkong, đi Pháp, đi nầy đi nọ. Thì con thấy hai cái lối thiền của hai bên; Vô Vi và Phật-Giáo mà khác hẳn nhau.**

Cho nên một lối thiền là để giáo dục cho mọi trạng thái, chớ không phải một trạng thái. Con nhớ không? Mọi trạng thái! Mọi trạng thái thì con người luân hồi nhiều kiếp tại thế và cái đại nguyện tu học của họ có nhiều trình độ khác nhau. Con hiểu chỗ nầy không? Có người ngồi nhắm mắt thấy xuất ra đi chơi, còn si mê trần tục. Người đó xuất hồn nhưng mà chưa học được đạo. Con hiểu chưa? Nó tập đi rồi một thời gian từ cái cõi đó nó chán nó lại đi lên cái cõi khác, rồi từ cõi khác nó tiến lên nó mới ngộ được Phật-Sự dẫn độ cho nó. Mình đọc cái thành tích của họ mình thấy; họ đi như vậy là trình độ của họ mới tới đó mà thôi. Mà nhiều kiếp rồi mới được đi như vậy, chớ hổng phải một kiếp được đi. Còn cuối cùng, những vị Sư nói đó là cuối cùng. Cuối cùng cảnh là ta, ta là cảnh, bên Vô Vi có cái cuối cùng. Cuối cùng tu đến thanh tịnh là không còn thấy cảnh nữa, và chả còn thấy gì hết, chỉ thấy cái thức hòa đồng của chúng ta hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Chính lúc đó chúng ta mới học từ bi và thực hiện từ bi. Ở đó chứ không có kêu mà đi, đi như mà ở, ngồi đây mà hiểu kia. Vô Vi đi tới giai đoạn đó mới có cơ hội nhập Niết-Bàn. Tại con nghe chưa hết băng, còn nhiều băng còn hay hơn nữa, thấy không? Cho nên cái trình độ tu học; có người nó làm về chánh trị, nó xuất ra nó đi họp, họp về khối Địa-Tiên chánh trị. Rồi một thời gian nó thấy hổng ăn chung gì, nó thức tâm nó lại được đi lên, bởi vì trong đó cái câu nguyện: "Đảnh lễ Phật". Xuất hồn đảnh lễ Phật, không phải xuất hồn đảnh lễ Tiên. Con thấy cái cuối cùng là xuất hồn đảnh lễ Phật. Thì rốt cuộc nó phải đi tới chỗ kêu bằng thanh tịnh như con nói là không còn cái gì nữa hết "qui Không, mà trong Không mà Có". Ông Phật ổng ngồi không, không có đòi gì hết, đòi hỏi gì hết, nhưng mà Ổng có tất cả mới đúng về Vô Vi. Vô Vi hai chữ Vô Vi là Không không tự tại. Vô Vi là Không không tự tại. Nhưng mà trình độ khác nhau; trình độ (người) ta căn Tiên, căn Thần, căn Thánh, ta phải qua cái bài học rồi họ mới tiến về Phật-giới. Chớ hổng phải tu mà nhảy về Phật-giới được một cách dễ dàng như vậy đâu! Kể cả mấy ông Sư tu ở trong chùa mà ổng ngồi ổng thanh tịnh ổng hổng thấy cái gì hết, nhưng mà hổng được! Phải xuất ra học, phải hết cái duyên của mình, từ cái khuyết nầy tiến tới khuyết kia mới mở được, phải học! Như bây giờ con nói: "Tôi ra là tôi làm bác sĩ", con đi học. Nhưng mà con hổng qua lớp nầy lớp kia lớp nọ làm sao có cơ hội làm bác sĩ? Mà cuối cùng con là bác sĩ, nói vậy đó! Nhưng mà tôi phải qua chớ! Nhiều khi tôi học tới đó chán tôi rớt xuống tôi học lại, thi không đậu tôi học lại. Cũng như trường đời vậy à! Mình là học viên cả càn khôn vũ trụ thì mình phải tiến lên, phải xuất ra. Cái xuất hồn nầy đâu có quan trọng. Con đã xuất hồn từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian ngự ở trong thể xác nầy. Cái hồn làm chủ cái xác, chớ đâu phải xác làm chủ cái hồn. Chuyện xuất hồn đâu phải chuyện mới. Tại sao tôi xuất không được?-Là tại tôi mất quân bình; tôi lo đông lo tây, lo chuyện ngoài không hà! Tứ quan nầy nó rút nó phỉnh tôi, tôi quên tôi, tôi quên cái nội tâm tôi. Bây giờ tôi tu rồi tôi mở cái thức hòa đồng, tôi thấy từ mọi trạng thái mà có, tôi phải hòa tan với mọi trạng thái là Định. Tới lúc đó đâu còn đi đâu nữa, con thấy không? Cái Vô Vi rất rõ rệt. Còn những người đó hành là cái trình độ họ tới đó thôi, rồi một thời gian họ thấy khác. Mà họ thấy cái đó là cái gì?-Cái sự ghi chép ở trong nầy; cái tiền kiếp họ làm gì, làm gì, làm gì... bây giờ nó hiển hiện ở trong đó. Cái Tiểu Thiên Địa nầy nó lớn rộng lắm, chứ nó nhỏ... thấy cái xác nầy nhỏ, nó lớn rộng lắm! Nó ngồi trong thanh tịnh mà thấy những cái chuyện hồi xa xưa của nó. Rồi tự nó thức tâm và từ chối những sự sai lầm mà nó tiến hóa tới cái sự thanh tịnh. Con thấy không? Ạ, cái Vô Vi rất có trật tự để tiến hóa, chứ không có nói rằng: *"Tôi nghe theo lời ông Thích Ca và tôi ngồi tôi hổng thấy gì hết"*. Rốt cuộc nó tới đó tắt một cái là rồi: khùng! Còn cái nầy không! Mở lối đi tới, đọc lại những cái xa xưa của mình. Rồi sau mình đắc đạo, mình mới giải thích rất rõ ràng. Cho nên con nghe những cái băng ông Tám giải thích trong tâm trạng của con và trong hành trình của chính con, chứ không có sai lạc một chút được. Thì ông Tám từ tuổi trẻ cho tới già đã đi và đã thấy như vậy và nói như vậy, hổng có nói thêm được. Con thấy không? Thì con đi học, mục đích con học cái gì ở đây? Học đời là con học cái kinh nghiệm, cái thông minh của mọi người đóng góp cho con. Bây giờ con thực hành là gì đây?-Sử dụng cái thông minh của con, thấy không? Và khám phá sự thanh tịnh và sáng suốt vô cùng của chính con để tiến hóa và độ tha. Đúng theo Phật Pháp, không có sai một li. Rồi bây giờ con nói; mỗi việc, mỗi kinh, mỗi việc con phải đi hỏi các Sư, các Thầy. Bây giờ con thiền một thời gian con tập trung con khai thông luồng điển ngũ tạng và khối óc của con rồi, con đọc kinh con cắt nghĩa thế nào. Hồi nhỏ lớn con chưa đọc một câu mà bây giờ con đọc tới đâu con hiểu tới đó. Con dùng điển thanh tịnh của con. Điển hóa văn chứ hổng phải văn hóa điển, con nhớ chỗ nầy. Khi có điển dồi dào con chiếu trong cái văn tự đó, con mới thấy cái chuyện siêu diệu của Đức Phật đã đem lại cho thế gian, mà người ta chỉ hưởng có hai chục phần trăm thôi, thay vì một trăm phần trăm. Cắt nghĩa không thông, nhưng mà chỉ biết đọc mà thôi! Đọc thuộc lòng để nhờ ông Phật độ. Cái đó là sai lầm vô cùng! Mình phải thức và suy nghiệm: tại sao Ngài dùng cái nầy mà không dùng cái kia? Là cũng như ông Tám thường cắt nghĩa Nam Mô A Di Đà Phật. Chút xíu đó thôi! Mà phải nhờ đâu mới tìm ra?-Nhờ sự dẫy công hành triển của ông Tám. Ông Tám mới khám phá ra; cái chữ Nam nó

khác hơn cái chữ 1 ở chỗ nào, nó rõ ràng; cái chấn động lực nó mở và cái kia nó giam lại, hai cái nó khác nhau. Nam....m.. nó có cái chữ m...m....trụ; nó mở, còn 1, 2 hai cái âm thinh nó khác rồi. Thấy không? Cho nên cũng đồng là lời nói; lời nói êm dịu nó làm cho tâm hồn chúng ta nhẹ nhàng và cởi mở, mà lời nói nặng trì nó làm cho tâm cang chúng ta bất ổn. Một đi lên, cái đi xuống rõ ràng, thấy chưa? Và trong thể xác con người là ba cõi; Thiên, Địa, Nhơn, tứ chi làm việc. Có: "Thiên Địa Nhơn", "Tinh Khí Thần" đầy đủ. Mà ba cõi bất thông thì cái giáo lý hổng có thành, nói chơi thôi, thét rồi đổ trút về ông Phật không, chứ hành giả không có hành triển được. Còn cái đằng nầy con hành rồi một ngày nào con đọc kinh con hiểu; "À, ông Tám ổng nói hồi trước ổng dốt ổng hổng biết làm thi, mà bây giờ ổng làm được thi thơ mà hổng có học, hổng có ông thầy nào dạy ổng hết". Rồi tới lúc đó con thấy; con hổng có học, con cũng nghe lời ổng con hổng có học mà bây giờ con làm được. Lúc đó con mới thấy; tại sao con xuất khẩu thành thi?-Là con tập trung, sáng suốt. Mà câu thi đây có dụng ý gì?-Nó gom lại, nó giải thích rộng hơn. Con thấy hôn? Người ta nói: "Thiên Địa hữu tình nhơn loại hóa", có 7 chữ mà nó cắt nghĩa cả càn khôn vũ trụ. *"Thiên Địa hữu tình nhơn loại hóa"*: con người sanh ra con người, Trời Đất có hữu tình nó mới thành ra vũ trụ, thấy hôn? Nó mới sanh ra con người, thấy không? *"Mặt người thú tánh nhận không ra"*; mặt thì nói tôi sang trọng lắm, tôi phải sạch tôi phải nầy kia kia nọ, nhưng mà trong cái tâm nầy dồn đầy ác ý. *"Long lanh trước mắt cho là đẹp"*; dòm thấy cái nào cũng la đẹp, của người ta không chớ mình hổng có, thấy hôn? *"Hóa dục quần sanh lãnh khổ mà"*; rốt cuộc khổ rồi mới thấy đạo. Sanh sanh hóa hóa rồi cái xác nầy: sanh, lão, bệnh, tử, khổ. Con khổ về cái gì?-Vì cái xác nầy. Nhiều khi buồn muốn bỏ xác đi, hổng được! Vì cái xác nầy; khổ. Há... há... có 4 câu mà nói hết cả càn khôn vũ trụ. Còn mà nếu muốn nói hết cả càn khôn vũ trụ, viết từ câu một thì viết tới bao nhiêu trang? Có 4 câu, là người ta tập trung không? Mình tu mình Soi Hồn mình tập trung, luồng điển mình tập trung. Mình làm Pháp Luân Thường Chuyển cho nó khai thông Nhâm Đốc thống nhất, hợp nhất trên dưới là một kêu là; lưỡng nghi hợp nhất, thấy không? Cái văn hóa nó mới là trầm tịnh. Hà! Còn trên đường học, con tu cái nầy sau nầy con thấy hay và sự thông minh của con con sợ con luôn: *"Tại sao tôi có thể thông minh như vậy được? Vừa động là tôi hiểu. Người ta chưa nói xong là tôi có câu trả lời, tại sao?"*. Con tập trung, còn người ta chưa tập trung. Thượng trung hạ hợp nhất tức khắc cảm minh Thiên Địa Nhơn. Há, tối con chơi con coi tivi nhiều bỏ ngủ, tới giờ không ngủ, sáng bơ phờ. Đâu đó đầy đủ, hợp nhất, mình lấy cái thanh khí cả càn khôn vũ trụ để khai mở sự lố bịch trong nội tâm nầy, rồi mình trụ tâm để mở cái trược ra thì nó lưu cái thanh. Khứ trược lưu thanh với qui nhất, và người kêu bằng xài phí và không bao giờ trụ, hỏi chứ người nào hơn? Phải khứ trược lưu thanh, qui nhất người đó hơn không? Người khai mở và (người) không bao giờ trụ chỉ xài phí không là người nào thua? Thấy rõ chưa? Há, há...thôi khuya rồi đi ngũ há!

**165. Thưa Thiền-sư, có thể nào áp dụng pháp thiền của ông mà không tin Thượng Đế hay là chính căn bản của niềm tin và sự áp dụng của pháp thiền của ông?**

Khi mà áp dụng cái phương pháp này, từ trược tới thanh, nghiệp lực sẽ giải tỏa hết, lúc đó thức hòa đồng chúng ta tiến tới thanh quang của vũ trụ, lúc đó ta người đời còn biết Thượng Đế mà ông Thượng Đế hổng biết ta sao? Dư sức hiểu chúng ta. Thành tâm tu đi, sẽ được kết quả tốt, và những chuyện may mắn không bao giờ mình nghĩ trong đời mình có thể có được. Chính tôi bản thân tôi, trước kia lúc trẻ tôi hổng nghĩ được một ngày nay, giờ phút nầy mà trực diện với quí vị nói chuyện bàn bạc về tâm thức. Chuyện đó không có thể có được, nhưng mà ngày nay tôi đã có được. Thì có thể chúng ta đi đến đâu? Chúng ta liên hệ với ai? Trong chiều sâu của tâm thức phải hành thấy và tự thức, lúc đó mới dấn thân làm việc, cứu mình và giúp tất cả mọi người ở xung quanh. Tất cả là huynh đệ, tỷ muội trong thương yêu, quí yêu, quí trọng lẫn nhau, biết được khối óc là phải quí trọng lẫn nhau, không có ai hại ai được.

**166. Xã hội đang lâm bệnh, nếu Thượng Đế thương chúng ta, tại sao có nhiều người dù thánh thiện đi chăng, vẫn khổ và không may mắn?**

Nhiều người không có may mắn, tại vì người ta không hiểu cái luật nhân quả của cá nhơn đó, rồi họ ùn ùn vô chỉ giúp người đó mà không giúp cho chính họ. Khi mà họ giúp được người đó rồi rốt cuộc họ cũng như người kia mà thôi, không có tiến được. Phải ý thức được cái luật nhơn quả, một phần nào thôi thì để nó học và để nó tiến; tại sao kiếp này tôi đui? Tại sao kiếp này tôi què đi? Tại sao kiếp này tôi làm ăn cái gì cũng không được?-Thì toàn là những người thiếu phước ở tiền kiếp, chê đạo pháp, không tu tiến, không sửa mình, kiếp nầy phải cho học đầy đủ là vậy. Những người đó nghe qua những gì tôi nói, họ mới thấm thía cái sự sai lầm của họ từ tiền kiếp, họ ý thức được họ tu, họ dốc lòng tu. Những người đi đứng được, những người què quặt mà họ hiểu được thì họ dốc lòng tu hơn.

**167. Thiền Vô Vi có vấn đề "Tẩu hỏa nhập ma không"?**

Không! Tẩu hỏa nhập ma là đối với người đời vừa ăn chơi, vừa dâm dục, vừa tu thiền, làm cho luồng điển trong cơ tạng loạn xạ kêu bằng tẩu hỏa nhập ma. Chớ người đời đâu có thấy là hỏa chạy đi đâu?-Nó loạn xạ chạy trong thần kinh chúng ta không ổn. Rồi người đời đâu có thấy ma ở đâu? Nghe nói tẩu hỏa nhập ma rồi sợ, chớ có thấy con ma nào nhập đâu? Hổng có thấy, nói dóc thôi, hổng hiểu được tẩu hỏa nhập ma là nghĩa lý gì? Nó có nguyên lý lý do trong đó; ăn bậy, làm bậy mà lợi dụng Trời Phật là phải tẩu hỏa nhập ma. Thực hành đứng đắn không có tẩu hỏa nhập ma.

**168. Người có tu khi chết hỏa táng tro rãi xuống biển tốt hay mang vào chùa thờ tốt?**

Mang vào chùa thờ, ai trách nhiệm? Cái ông đọc kinh ổng trách nhiệm?-Không, ổng sợ ma chết đi, làm sao ổng trách nhiệm? Thì chúng ta nên rãi dưới biển, của trời đất trả lại trời đất. Luồng điển của biển nó liên hệ với luồng điển của mặt trăng, dễ trở về với ánh sáng hơn.

**169. Khi chết rồi có cần ông Cha hay ông Sư làm lễ không?**

Ở đời họ sợ, bị vì thần kinh yếu, chớ kỳ thật hổng cần, có luật nhân quả rồi không cần. Chớ những người tu trên núi

đâu có ông Cha nào tới làm lễ cho nó đâu? Ổng tu tới lúc đó ổng bỏ xác đi luôn, ai tới làm lễ cho ổng? Ông cọp tới ăn cũng thây kệ, hổng cần biết. Cái luật nhân quả là đối với phần hồn, nhưng mà ông Cha ông Thầy biết được phần hồn mới làm lễ được. Không biết được phần hồn là chỉ chép nói lại mà thôi. Không có thể chứng minh được người đó tiến tới đâu. Phải có bằng chứng. Bây giờ văn minh đã trở lại với chúng ta rồi, chúng ta có alternator, có computer... có đủ chuyện hết. Phải kiểm chứng ra, có radar phải tìm ra đầy đủ, mới là thấy sự thật. Nếu mà chúng ta không biết cái gốc nào mà cứ tin xuôi đó là cả gia đình thần kinh yếu và khổ luôn, không có tiến đâu.

**170. Người ta nói là: cuộc đời là tạm bợ, hữu hình hữu hoại, từ không mà có rồi cũng từ có mà hườn về không, cuộc đời này thân xác này chỉ là tạm bợ. Vậy mục đích sống chính của cuộc đời này là gì?**

Mục đích sống chính của cuộc đời này là cái hồn. Có hồn là có sự sáng suốt. Quí vị thấy; nhà giàu, hỏi ông đó làm sao ổng giàu?-Ổng sáng suốt; ổng thấy rác bán có tiền, mà người ta cứ xách rác đổ à. Cái ông đó ổng sáng suốt ổng lượm rác bán có tiền, là phần hồn ổng được thanh nhẹ một phần. Mà chúng ta tu đây, phần hồn càng ngày càng thanh nhẹ thì nói cái câu *"Thế gian đô thị giả"*; xác chúng ta là tạm bợ, thiệt nó thời kỳ 100 năm là nhiều lắm, Thượng Đế đã cho mà xài thét rồi nó phải hư, hư hoại cái đó chuyện đương nhiên. Cái xác chết không có cần phải suy nghĩ chi cho mệt. Nhiều người thấy cái xác chết rồi ôm khóc đồ, la um sùm rồi hại cho cái phần hồn kia khó tiến. Người ta chết là người ta đã rời bớt một phần nghiệp để là người ta tiến hóa đi nơi khác, rồi mình cứ kéo người ta trở lại. Cúng thờ mà hổng hiểu; ới bữa nay giỗ mẹ tôi cúng à, làm con heo quay cúng à! Tạo tội cho gia đình chớ có làm gì đâu, rồi rốt cuộc dưng cho những người tham ăn mà thôi, chớ người chết không có được cái gì hết. Phải hiểu, làm cho nó trong sạch, cho tốt. Cũng như cái hội trường nầy nó có trật tự, phải tốt không? Mà có nhiều cái hội trường không có trật tự là không tốt. Cuộc đời của chúng ta như vậy, làm đâu cho nó thanh sạch, trật tự, có bằng chứng là mới hợp thời văn minh trong cơ tiến hóa ở kỳ tới.

**171. Xin ông nói vài lời về Nhân Quả, Luân Hồi.**

Nhơn quả, tôi là một người ác, tôi là một tổng thống của một xứ, một chủ tịch của một xứ, tôi hạ lịnh; giết cả triệu triệu người, thì rốt cuộc tôi chết tôi sẽ bị bao nhiêu người đánh tôi hằng ngày, không bao giờ cho tôi yên, vì tôi đã hại người một cách vô lý thì tôi phải nhận cái hậu quả đó, đương nhiên phải nhận. Cho nên trong sách cũng có nói; trước kia ông kia là làm ông vua, mà tại sao ổng đầu thai xuống ổng làm con bò, để trả tới chín, mười kiếp mới xong. Xương, da, thịt...của ổng phải trả lại chớ không có ăn cướp của dân được. Cho nên những người lãnh đạo phải coi chừng sự sai lầm đó, rất nguy hiểm.

**172. Yêu cầu chỉ cách thiền thế nào và tu tại gia cho đúng.**

Ở đây có phương pháp đầy đủ, chính bản thân tôi đã thực hành, và nhìn đó hành đúng như vậy thì lần lần quí vị thấy là: "Tự nhiên tôi sửa hết, hoàn toàn bây giờ tôi sửa hết rồi. Tôi thấy tôi yên hơn xưa, tôi thấy tôi dũng mãnh hơn xưa, tôi thấy tôi thanh tịnh hơn xưa, tôi thấy tôi tràn đầy nhịn nhục đối với vợ con tôi, đối với gia cang tôi. Bao nhiêu nhục mạ tôi đều nhận lảnh hết, tôi tận độ gia cang tôi", thì trở nên người sáng suốt và tương lai sẽ tận độ quần sanh. Cứ nhìn trong những cái gì tôi thực hành, thì ở thế gian quí vị sẽ được sức khỏe, bớt những sự động loạn, hướng ngoại, và trở về với chính mình nhiều hơn, thì càng ngày sẽ được càng an vui và bớt nhiệp. Chớ không chỗ này người ta đám cưới con mời mình cũng đi, chỗ kia lấy vợ bé mời mình cũng đi, ăn thét rồi mình bịnh chứ, mình bịnh có đưa tiền nhà thương đâu? Vô nhà thương mình phải trả tiền, nghiệp đó là nghiệp lực, mà mình tu thét rồi pháp lực mình càng ngày càng mạnh thì nghiệp lực nó phải tan. Không có vị nể cái chuyện thế gian, mà tạo khổ cho tâm linh không tiến. Phải dứt khoát như vậy mới là người tu. Tu là phải đem lại niềm tin tốt cho quần sanh, giúp đỡ mọi người, chớ không đem lại những sự tai hại tranh chấp, hơn thua tạo loạn cho thế gian. Đó là một đại tội ở tương lai, tôi cảnh cáo trước tất cả mọi người ở đây, để hiểu những cái đó. Không nên nhận lảnh những sự sai lầm không cần thiết của chính mình. Chính mình là lo cho phần hồn. Sự hiện diện đây là học cho phần hồn tiến quá. Sự kích động và phản động, cảm thấy khổ mới thức tâm. Địa ngục cũng vậy, khổ lắm, khổ gấp mấy lần thế gian mới được tiến hóa đi lên. Nghe Quan Âm giảng ít câu thôi, không có được giảng như vầy.

**173. Thưa Thiền-sư, ngày xưa Đức Phật có 49 năm truyền pháp; thời ấy đất rộng, người thưa, nhiều người tu thời ấy được chứng quả, chúng sanh thời ấy thật là đại phước. Thưa Thiền-sư, ngày nay đất hẹp người đông, tranh nhau để sống, tức là sống trong thời kỳ Mạt-pháp. Nếu con người thiếu tu có phải là đại họa hay không?**

Hiện tại chê là Mạt-pháp, tại vì không biết Trời Đất. Biết nguyên lý của Trời Đất thì pháp lúc nào cũng sống, chớ không có Mạt-pháp. Sự liên hệ với chúng ta là điển, chính bản thân của chúng ta là điển, mà không biết điển Trời, điển khí của Trời Phật. Nói bậy nói bạ, rồi tin bậy tin bạ, tự hại tâm thức của chính mình không hay, rồi cho là Mạt-pháp, không phải vậy! Chính mình mạt, mình ngu, mình không có liên hệ với Trời Đất được. Mình gốc từ Trời Đất mà ra, mà mình không có liên hệ với Trời Đất là mình phải thanh tịnh, để soi sáng mình và tiến hóa, hòa hợp với Trời Đất. Thì đời đạo song tu, vui hòa với tất cả ở tương lai.

**174. Thiền-sư dạy rằng: chúng ta phải nhẫn nhục và tha thứ. Trong hiện tình đất nước, chế độ cộng sản đàn áp... đồng bào, làm sao chúng ta có thể tha thứ được? Vậy phải có thái độ nào?**

Không phải đổi thừa cho một người. *"Tâm làm thì thân chịu"*, dù cho người đó cướp của ăn cướp giết người, người đó rốt cuộc rồi cũng lãnh cái khổ mà thôi. Chúng ta hiểu được cái nguyên lý, nếu chúng ta là người tu *"Bất chiến tự nhiên thành"*. Chắc chắn nó như vậy, ráng tu để ảnh hưởng cho những người kế tiếp, thì mới giải quyết được cái trận đồ mà chúng ta cho người ta là xấu. Mà chính mình xấu không hay, mình chưa sửa được mình; bất hiếu bất trung với Trời Đất, với cha mẹ mà mình hổng

biết. Sửa mình đi mới nói chuyện người khác.

**175. Thiền Vô Vi của ông Tám có giống thiền của hội thiền định quốc tế của Thanh Hải Vô Thượng Sư không?**

Bà Thanh Hải Vô Thượng Sư, bả cũng dấn thân tu học, bả cũng khổ cực, bả mới có một lời nói; cảm động lòng người, có nhiều người theo. Cũng trong khổ mà đạt được, chứ bả không phải sướng đâu, bả không phải người sướng đâu. Nhưng bây giờ người ta thương, người ta cho tiền bả nhiều, rồi nói bả là lấy của người ta nầy kia kia nọ. Cái đó chúng ta đừng có nghĩ vấn đề đó, sai. Bởi vì mỗi người kính yêu, mọi người tặng bả thì bả đi làm phước, bả đâu có đi làm gì đâu. Cho nên nhiều người nói xấu bả rất nhiều, tôi cũng nghe rất nhiều , nhưng mà cái đó là mang khẩu nghiệp, tương lai phải tự rước khổ mà thôi, tôi chỉ biết bao nhiêu đó. Chính tôi, tôi cũng không làm gì, tôi cũng không có tiền có bạc có làm gì, cũng có người ta nói xấu. Thì tôi có làm gì đâu, tôi thấy tôi không có gạt ai, không có hại ai thì tôi bình an hơn người nói xấu tôi. Tôi nghĩ bao nhiêu đó thôi, bả cũng vậy không có gì hơn.

**176. Thiền Vô Vi của ông Tám không tôn thờ Thiền-sư, tại sao thiền của hội thiền định quốc tế Thanh Hải Vô Thượng Sư phải tôn thờ Thiền-sư?**

Đó là mỗi một cái pháp, người ta có một đường lối. Vì trước kia bả tu bả cũng thờ Phật, bả ở chùa bả thờ Phật, nhờ đó bả mới tiến thân. Còn cái của tôi đây là *tự tu tự thức tự giải*, tôi tiến thân khác. Mỗi người có một cách; vô tiệm nầy nó làm hủ tiếu mùi khác, vô tiệm kia làm hủ tiếu mùi khác, cũng là hủ tiếu thôi mà mùi khác.

**177. Kính thưa ông Tám, có thể cho biết về tương lai của nước VN ra sao? Nhất là đời sống tâm linh.**

VN khổ thật khổ, những người khổ đó thần kinh bị suy yếu hết. Bây giờ nhờ ai?-Nhờ chánh phủ không nhờ được. Nhờ ai?-Nhờ Trời Phật, mà rất tiếc rằng chỉ nhờ Trời Phật, thần kinh yếu. Thì ma nó đang hoành hành ở VN rất nhiều; lên xưng ông nầy, ông nọ làm cho người dân thần kinh càng ngày càng yếu, không sáng suốt được. Với xứ VN có 75 triệu dân, 75 triệu khối óc chưa chế được chiếc tàu thủy, mà ở đây xứ Pháp 60 triệu dân, 60 triệu khối óc mà làm đủ thứ có hết. Vì sao?-Xứ Pháp người ta sống có trật tự, có luật tự do, có hiểu được đạo đức, thành ra người dân ổn định hơn người dân ở VN. Người dân ở VN khổ, phải khổ, khổ khổ khổ, rồi nó mới tiến tới, tương lai nó tiến tới. Bây giờ, người trẻ ở VN ra đây học giỏi, không có người nào thua ai hết, vì quá khổ rồi, chỉ tìm một lối thoát cho chính mình. Học là phải học trọn nghề cho chính ta, ra kỷ sư, bác sĩ rất nhiều ở xứ nầy. Cho nên tương lai càng khổ càng hiểu chiều sâu của đạo pháp, từ ma quỉ tới Tiên Phật. Lúc đó lập một cái đạo chơn chánh cho xứ sở, thì mới đem lại sự an nhiên cho toàn dân. Sức mạnh của toàn dân có, mà không chỉ cho nó khai sáng, nó chỉ sống trong ỷ lại nơi chánh phủ là mình nuôi mấy chục triệu người toàn là người hư không, không có người tốt. Mà chỉ cho nó tự thức và tự nhiên nó sẽ... trong xứ chúng ta sẽ có người tốt. Những người tốt đó hình thành nhiều việc mới ảnh hưởng cả thế giới được. Người khổ mới chịu làm, người khổ mới xây dựng cho đất nước. Chúng ta có bao nhiêu người khổ đó, tương lai chúng ta sẽ hưởng một cuộc hòa bình thấm thía trong đạo pháp.

**178. Thưa Thiền-sư, nghĩ sao về việc lễ Rửa Tội bên Công-Giáo?**

Tôi hổng có làm nghề đó, tôi hổng có biết. Lấy nước mà rửa tội thì quí vị có ăn cắp đồ của người ta, quí vị lấy nước rửa có sạch không? Cái đó mình hổng hiểu nổi cái chuyện người ta làm. Mình cũng kính trọng, cũng vị tha, tận độ quần sanh, kính trọng mọi người.

**179. Người mất, hồn về xin tiền, nếu vậy người thân đốt giấy tiền vàng bạc có đúng hay không? Xin ông Tám giải thích giùm.**

Tập quán xưa, hồi xưa lập chùa lập miễu không có phương tiện, không có một nền tản văn minh minh gì hết, chỉ có cúng cái ông đó thôi, lạy cái ông đó thôi. Rồi bây giờ dân khổ quá, hỏi ông Sư: "Chứ làm sao? Bây giờ con làm cái gì cũng không nên, hổng tiền hổng bạc, con làm sao?"-"Thì tụi bây về làm vàng bạc cúng đi thì nó có công ăn việc làm". Thì đó là kinh tế xây dựng của mấy vị Sư hồi xưa cho xung quanh có công ăn việc làm. Chớ không, bạc từ Canada mà in trật một chút qua đây cũng xài hổng được mà nói chuyện giấy..(cười)..đi lên trong xứ vô nhà băng nào mà lãnh được tiền? Tự gạt mình không hà.

**180. Đức tin và niềm tin là căn bản của căn tu, vậy Vô Vi là không có gì cả. Đạo căn Vô Vi có liên quan gì với đức tin con người?**

Vô Vi với đức tin mạnh hơn các giáo là; tin nơi khả năng của chính họ, tự khai thác lấy chính họ hòa hợp với càn khôn vũ trụ. Đó là đức tin mãnh liệt, đêm đêm đã hành và làm tới đích.

**Con người Vô Vi có đức tin gì?**

Đức tin khả năng của chính mình thì khai sáng lấy chính mình, đêm đêm thực hành chánh pháp là đúng.

**181. Sống đạo có cần phải có đức tin không?**

Sống đạo là trình độ phải lên cao mới nói chuyện đạo. Chớ người đời ở đây nói đạo, không hiểu đạo là cái gì?-Họ hành họ thấy họ sống trong sự an vui đêm đêm thanh tịnh, họ an vui họ hằng sống trong đó, lúc đó họ mới tiếp xúc được Bề Trên. Kêu bằng xuất hồn mới khám phá được Chơn Pháp của Trời Đất.

**182. Những năm cuối cùng nầy, có rất nhiều sách vở, báo chí, radio... thường nói về Tận-thế năm 2000 để lập lại một kỷ nguyên mới, một thế giới mới hoàn toàn hạnh phúc, nơi đó mọi người thương yêu lẫn nhau, tất cả kẻ xấu đều bị hủy diệt. Xin ông Tám minh giải?**

Cho nên Thiên-cơ đã chứng minh cho quí vị thấy; lời giáo huấn Thượng Đế đã gửi biết bao nhiêu: những ông Cha, nầy kia kia nọ, ông Thượng-tọa đồ giảng trong chùa mà hổng ai nghe hết. Hổng chịu làm, mà làm cái chuyện tham dục của nó thôi. Tới chùa ăn chay chơi vậy chứ hổng phải tu, vô nhà thờ liếc vậy chứ hổng làm gì. Thì tự nhiên đi sái đường, ai hủy diệt?-Người hủy diệt người; gây chiến tranh. Bây giờ nó biến chế những khí giới tối tân lắm; muốn bắn người nào phải bắn trúng người đó. Càng ngày càng văn minh, rồi cái đó sẽ tiêu diệt, chứ không có Tận thế gì hết. Giết nhau thì có, tại vì không hiểu lấy chính mình. Hiểu lấy chính mình không có Tận-thế. Bị vì chúng ta hiểu lấy chính mình, tu thiền trở về phần hồn chánh giác của chính mình, thì quí vị muốn đi đâu? Muốn ở lại đây hả?-Tôi đi về Thiên-quốc; chỗ hổng động đất, chỗ

hổng chiến tranh, tôi hổng ở, tôi đi ở chi chỗ nầy? Thì tự nhiên quí vị sẽ dứt khoát, khi quí vị mà thấy được; luồng đi nước bước của quí vị, không còn khổ nữa và không còn sợ động đất nữa.

**183. Tại sao Vô Vi không thờ Phật hay Chúa?**

Không thờ, thờ là ỷ lại, tự gạt và gạt luôn Phật nữa, chúng tôi hổng thờ. Chúng tôi phải trở lại nguyên lý thanh nhẹ của Trời Phật mà sống. Cái đó là con đường chánh giác mà không hành, mà đi làm chi, vẽ chi cái hình? Cái ông vẽ ăn tiền, chứ ông Phật đâu có ăn xu nào đâu? Cái ông vẽ hình ăn tiền hà, rồi ổng xài bậy cũng hết à.

**184. Ông Tám nói: Phật, Chúa đều là để cứu đời khỏi bể khổ, ông Tám cũng có nói: làm người phải có đầu có đuôi. Ông Tám là người VN bỏ xứ ra đi tị nạn, ông Tám có thương 70 triệu đồng bào VN đang đau khổ? Ông Tám có điều gì chỉ vẽ cho người Việt tị nạn ở Pháp và trên thế giới, để sớm cứu đồng bào ta ra khỏi bể khổ? Chỉ nghĩ đến bản thân có ích kỷ lắm không? Cá nhơn, gia đình sung sướng mà tổ quốc lầm than, có yên tâm được không?**

Tôi thấy tôi ra đây mấy chục năm, đều làm việc cho người VN, kể cả xứ VN. Người VN ở tại VN bây giờ cũng biết ông Tám nhiều và thực hành như ông Tám, và những người đó thấy rõ chính họ. Ông Tám đã làm rất nhiều, bốn mươi mấy năm nay chỉ làm việc cho người VN. Người ngoại quốc muốn hỏi tôi phải có người thông dịch. Tôi nói trực tiếp được, nhưng mà tôi không muốn nói, vì tôi để người VN nghe và kiểm chứng thấy rõ những gì tôi đã và đang làm. Cho mọi người hiểu lấy chính họ và tự thăng hoa tiến tới. Không nên gây thù hận bất cứ ở chỗ nào. Ghét người là ghét mình, giận người là giận mình, không ngủ được sanh bịnh. Rốt cuộc mình chết chứ họ không có chết, mình khổ chứ họ không có khổ. Không dại gì làm chuyện không cần thiết cho chính mình nữa. Muốn có một xứ hòa bình, thương yêu thật sự, phải xây dựng khối óc của tất cả mọi người. Thực hành trong trực giác và hiểu được nguyên lai bổn tánh của chính ta, thì nó mới sống động, tình người mới ơm nở. Bây giờ chúng ta cứ dùng lý thuyết; tôi ghét thằng Cộng-sản, tôi giết thằng Cộng-sản, tôi giết hết Cộng-sản rồi tôi được cái gì?-Tôi cũng chết luôn. Bây giờ tôi chỉ thằng Cộng-sản nó sửa lại, từ xấu trở lại tốt thì nó cũng anh em trong quả địa cầu nầy, chúng ta chung sống hòa bình và xây dựng cho tương lai có một nghìn năm hòa bình, nhơn loại mới biết thương yêu nhau. Cái chiều sâu đó chúng ta phải làm, đó là cần thiết. Chứ ta làm chuyện không cần thiết, hại mình làm chi? Không nên làm.

**185. Người làm chính trị có tu Vô Vi được không?**

Chắc chắn phải tu được. Chánh (chính) trị là đem điều chánh của Trời Đất mà sửa trị tâm thân mới là người chánh trị, mới đem thức hòa đồng tận độ quần sanh. Chớ không phải cất cái nhà chánh, rồi đem súng ra trị dân, cái đó hổng được. Cái đó lỗi thời rồi, bây giờ hổng xài được nữa.

**186. Nếu Vô Vi lấy căn bản Phật-giáo làm nền tảng, tức là tin vào thuyết Luân-hồi, thì tại sao không chú tâm giác ngộ tìm giải thoát tự trong tâm, không bị ảnh hưởng bởi: sanh, lão, bệnh, tử, mà phải xuất hồn tìm giải thoát ở một cảnh giới khác? Hơn nữa trong khi xuất hồn có thể xác, thân người tu thiền bị những oan hồn khác chưa được đầu thai nhập vào. Điều nầy có thể giải thích hiện tượng có người sau một thời gian thiền đã có lúc thành ra thác loạn không**

Xuất hồn không phải là dễ, lập lại quân bình không khác gì chiếc máy bay. Máy bay, mà phi cơ mà nó muốn bay lên không trung, nó phải hỏi cả một ngàn câu hỏi nó mới xuất phát bay lên. Ai dám động nó? Ai cản trở nó? Xuất mạnh nó vô cùng. Cho nên người tu thanh tịnh mà xuất hồn được, không có con ma nào dám léo tới. Cho nên đừng có lấy cái óc tưởng tượng của người phàm; muốn xâm chiếm ai là xâm chiếm, nhưng mà không có hiểu cái luật nhân quả, tai hại vô cùng! Cho nên tu Vô Vi là tự nó lập lại trật tự là tự nó khôi phục sức mạnh tự nhiên và hồn nhiên của chính nó, thì đâu nó cũng đi được.

**187. Những thiên tai của cuối thế kỷ; bịnh Sida, bò điên..., có phải là điềm báo trước những Tận-thế, hay là những biến cố để thức tâm loài người và hướng dẫn họ hướng về tâm linh?**

Những cái gì Thượng Đế làm là nan-y. Người đời phải mau mau nhìn cái đó mà thức tâm tìm con đường tự cứu. Vỏn vẹn chỉ có bộ ruột 6 lần hơn con người, mà càng ngày, ngày ăn 3 buổi, cứ nhét vô rồi nó sanh bịnh, rồi gần chết rồi nói: thôi, trối trăn tận thế. Cái xác mình tận thế, đâu có ai tận thế đâu. Cho nên hổng biết thương mình và hổng biết lo cho chính mình, ngày đêm chỉ có hại mình không; ăn cho nhiều, nhậu cho nhiều, chơi bời cho nhiều là sanh bịnh thôi. Tự hại mình. Cho nên tới tuổi thất tuần mới thấy rõ; mình đã hại mình trong lúc tuổi trẻ. Bây giờ già yếu đi đứng không yên, lúc trẻ anh hùng hoành hành trong cõi tạm, hành những chuyện không cần thiết để hại thân. Cho nên ngày hôm nay mới gánh lấy những sự bịnh hoạn. Mà muốn trở lại bình thường thì phải làm sao?-Phải buông bỏ tất cả, phải thanh lọc tất cả, giải bỏ tất những gì bao năm nay đã thâu thập. Thì tự nhiên cơ tạng nó sẽ nhẹ nhàng và tốt đẹp, trí óc sẽ minh mẫn. Tất cả do bộ ruột, ngày nhai 3 bữa, qua bao tử cũng phải về bộ ruột, mà không biết thanh lọc cho nó sạch sẽ. Thì nó hòa hợp với tự nhiên và hồn nhiên, đó là gieo bịnh cho chính mình. Rồi nhiều khi tới trị, bác sĩ lại trị không kịp, thì cũng đổ thừa cho bác sĩ nữa. Thành ra mình trở nên người không tốt, không hiền, vì không hiểu chính mình, không quí trọng sự quân bình và công ơn của những người khác.

**188. Mẹ con chết năm 1993, sau 49 ngày con có làm Trai-tăng, con thả rất nhiều thú như: lươn, chim, ếch,..và con có rước 16 vị Sư đặng xin cầu nguyện cho mẹ con được siêu sanh về cõi Tây Phương Tịnh Độ. Đến giáp năm, con trở về VN một lần thứ hai và con cũng làm như vậy. Vậy thưa thầy, xin thầy cho con biết mẹ con bây giờ đã được đi về cõi Trên hay chưa hay là còn ở dưới.....?**

Con tu đến ngày nay chưa hiểu được luật nhân quả sao? Có nhân thì có quả, thì mẹ con phải chịu luật nhân quả. Chứ con cầu cho mẹ không được cái gì hết đó. Con tưởng đâu mấy đồng tiền đưa mẹ đi về thiên đàng được đâu?-Không có, phải tu mới về được, phải sửa mới tiến bước. Lúc sống lúc sanh tiền không biết cái đường đó và chỉ biết tiền không, thì bây giờ phải học nhiều hơn,

rồi nhiên hậu mới được thăng hoa đi lên, rồi tự do mới đi lên được. Cho nên người tu Vô Vi hiểu luật nhân quả, thì chỉ mình lo tu cầu nguyện cho mẹ để sưởi ấm, người chết nó lạnh lắm. Hướng tâm trong mấy tuần đó đủ rồi, đó là báo hiếu thôi. Còn tiếp tục là phải tu nữa để cho chính mình được yên khi rời thể xác, cái đó là chuyện cần thiết. Chứ không phải xách tiền, tung tiền mướn người nầy, mướn người kia giúp được mẹ. Giúp hổng được đâu! Luật nhân quả là luật, luật là luật mà. Luật thế gian cũng là luật, mà luật Trời cũng là luật, không có thay đổi được. Nhiều người hổng hiểu; cúng xe tăng thiết giáp cũng hổng được, cúng đủ chuyện cũng hổng được. Ở đây người ta ít có cúng, chứ còn ở HongKong đó, chết lần cúng 10 chiếc Mercedes. Thấy chết không, không làm được cái gì đâu. Mình nói họ ngu, họ nói họ làm đúng. Làm sao đúng được? Nếu tiền mua được tội, đâu còn Âm-phủ. Tiền không mua được tội, phước mới chuộc được tội, làm phước mới chuộc được tội. Cho nên sống các con ở đây có cơ hội phục vụ chúng sanh làm phước nên làm, dấn thân làm. Tương lai phần hồn sẽ được tốt. Còn để dành tiền chừng nào mẹ tôi chết, tôi cúng..bả lên thiên đàng, tỷ phú nó lên thiên đàng hết nó đâu có làm ma làm gì mà hiện hồn về rầm rầm vậy?

**Thưa thầy, con cũng có đứa con bịnh, rồi những người chung quanh người ta chỉ con. Thì vừa rồi tháng 3 năm nầy, con cũng có về VN, con thí gạo 10 tấn...**

Thôi đi làm phước đi.

**Dạ con thí 10 tấn gạo ở VN rằm tháng 7 vừa qua. Như vậy con có phần nào đỡ phần nghiệp của con gái con không?**

Cứ cương quyết làm và tu, mẹ là gốc để độ cho con được phước. Và mẹ chịu tu, mẹ chịu làm phước đừng có nói ra, cái mình làm phước đừng có nói ra, hổng có lợi, biết không? Ma nó tự ái hơn mình, cho nó cơm ăn mà nói; tao cho mầy cơm ăn, nó cũng giận à, nó hổng thích đâu. "Tôi kỉnh tiên cô, tiên cậu" vậy là yên rồi đó! Nó ăn mình mà nó làm cha mình nó chịu. Ma nó khôn lắm! Cho nên người đời có loại người như vậy, cho nó ăn mà nó làm cha mình, nó chịu. Nó ăn mà đầy đọa nó, rồi nói: "Tôi cúng cô hồn, tôi giúp bà", nó ghét lắm! Cái tâm nó tự ái lắm! Mình giúp là mình quên đi. Khi mà con giúp được là diệt cái tánh keo kiết của mình; 10 tấn gạo bao nhiêu tiền không cần biết mình làm, chuyện ông Trời cho tôi tôi làm, tôi hổng có gì hết. Thì tự nhiên là được cứu rỗi nhiều chuyện trong gia đình. Mục đích làm phước để sửa cái tánh keo kiết của con người; nắm bắt nhiều quá thì phần hồn hổng có dễ dãi. Cho nên Bề Trên người ta kêu làm phước để cho phần hồn không có nắm bắt nhiều, phần hồn mới dễ rời thể xác tiến hóa nhanh hơn. Cho nên người làm phước, người ta không có tính vấn đề làm cái gì, cái gì mà họ hổng nhớ. Họ làm rồi họ hổng nhớ họ làm cái gì? Trời cho họ họ làm. Trời cho họ mạnh khỏe, Trời cho họ sáng suốt, Trời cho họ sự cảm động để cứu người. Chớ họ không có khả năng gì hết. Cứ việc làm vậy; tùy theo, tùy duyên, tùy khả năng làm. Đừng kể đi kể lại, vô ích! Không có lợi, bị tội nữa; nó đóng lại, mở ra bao nhiêu đóng lại bấy nhiêu hà.

**189. Khi mà con được biết được pháp nầy thì con may mắn được về thiền đường tu học, nhưng trong cái quá trình tu học thì có sự giãi đãi với con cũng còn ham vui, thành ra có hành thiền thật sự, nhưng mà không có sự cố gắng trong đó, thành ra còn rất là nhiều trì trệ. Thì con thấy mỗi lần thấy về là con có sự cố gắng, nhưng thấy đi rồi đó, thời gian nó làm cho sự quyết chí mình nó bị ảnh hưởng. Thành ra con cố thật sự là con thiền thật là nhiều, con cũng có thiền nhưng mà thiền theo thường lệ thôi, thành ra con cũng còn ham vui. Đó là cái lỗi con con không có thật sự cố gắng như là các bạn đạo khác; hành thiền thật là nhiều. Với lại con cũng có thích về thăm gia đình con ở bển (VN), mẹ con ở bển...**

Tính muốn về VN hả?

**Dạ, thì con về VN thì má con có nói là: tương lai nếu mà dễ dãi, mà có vợ được thì tương lai thì sẽ về bển, vì má con đã già má con cũng muốn gần mấy đứa con. Thì hiện tại thì chính phủ chưa có cho luật lệ gì hết, thành ra má con nói: nếu mầy tương lai có về, vậy thì con sẽ về gần với má con, bị vì mấy đứa em con thì có gia đình hết rồi. Má con ở bển thì rất quạnh hiu, nếu mà con về bển tu má con rất là khích lệ. Thì má con nói: nếu con về thì má con cũng sẽ ăn chay theo. Còn tu với thiền thì con chưa có ảnh hưởng được.**

Nếu con quyết định con muốn đi về cưới vợ, lãnh nghiệp là quyền của con thôi. Đây là thầy chỉ giải thích cho con biết; cái nào nặng hơn, cái nào nhẹ hơn thôi. Cái sự lựa chọn là quyền của chính con, phải không? Con phải dũng mãnh dứt khoát để cứu phần hồn hay không? Chớ còn tôi nghe lời mẹ tôi mà tôi hổng giúp được mẹ tôi cái gì. Tôi tu tôi đắc đạo; toàn gia đình bà con tôi cũng được thăng hoa một phần nào. Cho nên hiểu cái chuyện mình cần làm và cái chuyện mình không cần làm, thì con có quyền hết trọi. Con lấy vợ, con đẻ con, con phục vụ, con đi vòng vòng mấy chục năm sau con mới hiểu đạo trở lại, cũng được. Cái đó quyền của con, quyền tự do của Trời Đất mà; hổng người nào có thể ràng buộc mình được. Con đã xuống tóc, tâm dứt khoát mới là xuống tóc. Ở, sống ở thiền đường phải tu nhiều rồi ảnh hưởng người khác. Thiền đường mà giỡn chơi như người đời đâu có được? Cho nên thiền đường nầy quá tự do; cho ti-vi coi đủ thứ hết chuyện ngoài đời. Nó lôi cuốn trong lúc mình còn yếu. Tại sao mình có băng đạo mình hổng coi? Ngày giờ nào cũng mở băng đạo coi, đó là khuyến khích tu tiến. Tuổi của con được may mắn hơn thầy nhiều, thầy chỉ nhìn Trời mà thầy tu thôi, hổng biết hỏi ai. Lúc đó mình nghèo, gặp ông thầy ổng cũng không phải là thầy, cũng xưng là bạn tu thôi, nhưng mà nhà giàu sang mình đâu có bước vô được? Mỗi khi mà thầy tới nhà của ông Tư, thầy đứng gốc cây thôi, ngài thấy tội nghiệp kêu vô cho uống ly trà, cười chút nói một hai câu rồi mình đi về. Không có thầy ở trong nhà ta lâu được. Mà bây giờ con thường trực, nghe được những gì thầy đã gặt hái được; từ luồng điển tới lời nói để cho con thức tâm. Đó là quí báo, cơ hội quí nhứt của người đi tầm đạo. Còn hồi trước thầy đâu có, hổng có câu nào hết á; chứ cười chút xíu cho uống ly nước, hỏi mạnh giỏi rồi vậy thôi, đi về thôi. Rồi mình cố gắng tu tới ngày nay thì do cái tâm của mình thôi. Mình tìm đường cho chính mình, mình tu để hiểu mình, có sự hiện diện ở mặt đất đầy đủ. Thượng Đế

cho đầy đủ không thiếu một khả năng nào hết, mà không hiểu mình, thì mình là một tội nhơn rồi. Bây giờ mình dấn thân để tu hiểu mình thì Phật mới chứng cho tam-liều để tiến lên; Tinh, Khí, Thần đầy đủ. Tuổi trẻ có linh khí mà con hổng chịu tu, bây giờ con đi lấy vợ con sẽ mất linh khí, lúc đó con tiếc nhiều lắm. Tiếc uổng vô cùng! Có linh khí mới dễ tiến, mất linh khí chỉ có khổ thôi. Thì tất cả bạn đạo khắp thế giới cũng vậy; người nào thích chìm vô trong đời, thầy cũng hổng cản. Thầy cũng đời đạo song tu, mà họ thích thì họ đi, thì một thời gian rồi họ cũng ôm vợ ôm con tới khóc lóc. Thầy gặp rất nhiều những sự phiền muộn đó. Cho nên thầy nói rõ ràng cho mọi tuổi trẻ phải thức tâm và giữ đường lối tiến hóa của chính mình. Mình là chủ của thể xác nầy ở cõi tạm, nhận tất cả những sự kích động và phản động để tiến về lãnh vực thanh tịnh sẵn có của chính mình. Con không có thiếu gì hết, xác con không có thiếu đầy đủ, mà thiếu cái hạnh đức tu hành của con thôi. Chứ đừng có nói là: tôi cạo trọc đầu, tôi tu rồi tôi ham vui, cái đó hổng được. Tôi phải dứt khoát vui với Trời Đất mới thật là vui. Tôi tìm cái đường thật, tôi hổng có tìm đường...,trở về thật thà với chính tôi, cảm thông Trời Đất. Điều đó là cuộc an vui cho phần hồn khi lìa xác. Con thương mẹ con phải tu, mẹ hổng muốn phần hồn con bị đọa, mẹ hổng muốn phần hồn con khổ. Con phải nhớ tình của người mẹ là quan trọng lắm.

**190. Muốn tu thiền, nhưng còn nhiều chuyện phải lo, như: gia đình bị chia cắt mỗi người một nơi, chuyện làm ăn và rất nhiều chuyện khác phải lo, làm sao yên tâm mà ngồi tu thiền được?**

Lo là lo chuyện bên ngoài, còn cái lo chánh thức là cái tâm chúng ta. Lúc nào chúng ta sống với cái tâm, mà chúng ta có cơ hội lập lại trật tự cho chơn tâm của chúng ta thì chúng ta cái điều đáng lo phải lo trước. Thì nhiên hậu mọi việc chúng ta giải quyết dễ dãi, dễ dãi trong trật tự thanh tịnh.

**191. Tu thiền có gì trở ngại cho gia đình vợ con hay cha mẹ không?**

Tu thiền là lập lại trật tự cho chính mình và đem lại sự an vui cho gia đình. Cái thứ nhất là không có bịnh hoạn, không có lệ thuộc ngoại cảnh và không có bịnh hoạn, đó là niềm vui cho gia đình. Nhưng trước khi, ở đời nầy có nhiều cái pháp đã làm cho gia đình người ta bất ổn. Cho nên phải bàn bạc trước khi hành cái pháp. Pháp lý Vô Vi nầy, Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, chứ không phải tu không phát triển. Tu cái nầy là phát triển trở lại quân bình, thanh tịnh và sáng suốt thêm ngay trong gia cang của chúng ta, có vợ có chồng, có anh em bà con vui hợp trong thanh tịnh tràn đầy thương yêu và nhịn nhục.

**177. Có phải Pháp Lý Vô Vi cũng xuất pháp từ giáo lý từ bi bác ái của Đức Phật không?**

Của Pháp Lý Vô Vi là của gốc...đi về Phật, thực hành như Phật. Chớ không phải là gốc gác của Phật rồi mượn cái Phật đó mà nói, nói hoài mà không đi tới được. Cái nầy là thực hành, lập lại trật tự cho chính mình, phát triển sự quân bình trở về với thanh tịnh mới nói chuyện Phật. Còn chưa hiểu cái gì nói chuyện Phật, rồi xưng danh Phật-tử cũng mất công mà thôi, không tiến. Cái nầy chúng ta hành trước nói sau, hai cái khác.

**178. Lúc đầu con có nghe thầy giảng là: chúng ta nên dẹp tất cả những vật chất hay những cái đua đòi bề ngoài để hướng tâm tịnh, để tìm ra được cái chơn lý của phương pháp Vô Vi, không nên chạy theo đồng tiền, không nên lo để làm kiếm tiền nhiều. Nhưng theo con nghĩ: nếu mà mình cứ lo tu tâm mà cha già hoặc là những người thân đang cần tiền ở VN. Mà bên đây không chạy theo đồng tiền để kiếm được tiền để giúp được gia đình thì tâm cũng không tịnh. Thì con cũng không biết là phải làm như thế nào?**

Pháp Lý Vô Vi là hỗ trợ cho người có hiếu đối với gia đình có sức khỏe. Nếu mà con chịu thiền, chịu nghiên cứu và có cái hiếu thảo đối với gia đình dễ thiền được và có sức khỏe. Trước hết chúng ta có sức khỏe chúng ta mới kiếm tiền cho gia đình. Kiếm tiền mà về bịnh hoạn gia đình cũng không có tiền xài. Sức khỏe trên hết. Cho nên Pháp Lý Vô vi giúp cho mình có sức khỏe thêm, thì mình có dũng mãnh dấn thân để cứu độ gia cang, cũng như cứu độ đồng loại.

**192. Cách đây 1 năm con đã mất một đứa con, nhiều người bạn khuyên con là không nên sanh nữa với cái tuổi của con hiện giờ. Nhưng con cũng không biết rằng: con có nên như những người bạn khuyên. Có một số người bảo rằng: nếu không sanh đứa nữa thì về già sẽ rất là cô đơn. Nhưng theo con nghĩ thì: cô đơn con không sợ, con chỉ sợ không làm tròn bổn phận của người mẹ đối với con.**

Sanh con không phải muốn sanh là sanh. Thiếu gì người có tiền nhà giàu muốn có đứa con hổng có. Cái duyên nó đến, cái nợ nó đến, tiền kiếp con có thiếu nợ người ta, kiếp nầy không có chạy chối nào, phải trả nợ, không chạy chối được, thế nào nó đến. Chớ còn muốn cố có một đứa con để tôi hưởng về già, hỏi chứ cảnh nầy là cảnh tạm, làm sao tính chuyện già được? Nhiều người hiểu lầm tưởng cảnh nầy là cảnh vĩnh cửu, không phải vĩnh cửu đâu. Vạn sự trên đời là không, xác chúng ta rốt cuộc rồi cũng qui không. Cho nên đừng có nghĩ cái chuyện mà chúng ta không có thể bàn tính được. Chuyện đó là định luật của càn khôn vũ trụ đã sắp sẵn. Khi mà duyên đến với chúng ta, chúng ta thọ lãnh và ta thực hành. Thực hạnh tình mẹ phải có một tình từ mẫu đối với con. Ngày hôm nay làm vợ phải làm sao trở nên một vị hiền thê, gia cang mới yên ổn, làm mẹ phải làm một từ mẫu con nó mới tiến hóa được.

**Lúc nào con cũng có ý định là sẽ cố gắng như những lời thầy dạy. Con cũng cố tập và con cũng thấy có kết quả như những lời thầy đã dạy chúng con. Nhưng thỉnh thoảng đôi lúc con suy nghĩ rất nhiều cho gia đình, thì tâm lại phân thì con lại quên đi. Và đôi lúc con lại tự nghĩ: không hiểu sao mình lại phải như vậy? Rồi con lại cứ trốn tránh tất cả mọi người, không muốn gặp ai hết. Chỉ biết đi làm về nhà và cứ đi làm, con sống cứ tiếp tục như vậy. Đôi lúc con không biết sống để làm gì? Rồi cuối cùng cũng chết. Sau khi con con chết, con chợt thấy rằng: người ta chết chỉ hai bàn tay và con không muốn gì hơn. Nhưng sống ở đây không biết làm gì? Thành ra con phải đi làm cho thời giờ nó qua.**

Đi làm việc mình phải tận tâm. Có tâm hướng về gia đình thì làm việc phải tận tâm, đó là nó cũng đem sự bằng an trong nội tâm. Mình cộng với pháp thiền đem lại cho bằng an, hấp thụ được nguyên khí của càn khôn vũ trụ để hỗ trợ cho điện năng, cơ thể nó càng ngày càng dồi dào. Chúng ta dễ dứt khoát và dễ phục vụ quần sanh hơn.

**Con đã có tập thử cách thở như một số bạn bè chỉ và con có nghe một số thầy khác giảng rằng: tu thì nói thì dễ nhưng tập không phải dễ vì con người ta có đôi lúc không sửa được. Và đôi lúc con cũng thấy; tâm con nó sao lãng thì tánh tình con lại thay đổi đi, con nóng giận bất thường. Và đôi lúc con chợt nghĩ tới những gì thầy dạy thì con tìm thấy được những sự yên tâm. Thì con không biết bao giờ thì con có thể dẹp bỏ được tất cả những cái nóng giận?**

Một khi mà tìm ra được cái yên tâm, chúng ta phải liên tục: nay chút, mai chút liên tục thì nó sẽ hình thành. Việc gì ở đời cũng vậy, con đi làm một ngày một chút thôi, lương đâu có bao nhiêu, nhưng mà cuối cùng cuối năm chúng ta cũng có tiền đi du lịch là vậy. Cho nên chúng ta phải dồn công; nay chút, mai chút thì nó phải sửa đổi. Cái tánh con người cấu trúc từ siêu nhiên hình thành, từ từ nó hợp thành. Bây giờ cái tập quán ở thế gian nó tạo thành cái tánh, bây giờ chúng ta mới giải nó ra; nay chút, mai chút thì nó mới giải được. Giải được thì con lên được từng cao sáng suốt rồi, thấy cái tôi cần làm ở chỗ nào: trước hết là tôi làm cho tôi trước. Tôi là một Tiểu thiên địa, Trời Đất Người, tôi là người đại diện Trời. Nếu tôi hổng có nói Chúa, hổng nhìn nhận Chúa, không bao giờ có Chúa. Cái óc con người nhìn nhận mới có Chúa. Trời Đất Người, tôi là đại diện Trời Đất, tôi mới hấp thụ nguyên khí của Trời Đất để khai mở tâm trí của tôi ra thì tôi hổng có buồn tủi và tôi hổng có bị nóng nảy. Tôi khai mở tâm trí tôi thì tôi hòa hợp với Đại Bi ở bên trên, thì tâm từ bi tôi mới được phát triển.

**Dạ, con xin cám ơn thầy. Những gì thầy dạy con sẽ cố gắng tập theo và hy vọng rằng: tương lai con sẽ đạt được những gì như thầy đã chỉ dẫn.**

Con có một hình thù duyên dáng của Trời Đất cho, chứ không có ai cho con được hết. Không phải tiền mà mua được cái xác nầy. Tinh vi lắm, mà con hổng chịu khai thác sự tinh vi của Trời Đất trong con thì con bị mất cái cơ hội ở kỳ nầy. Kỳ nầy là kỳ chót của thể xác con người, nếu mà không trở lại với chính mình thì mất luôn. Mất luôn rồi biết đi đâu? Không có vị trí! Thì mình không chịu khai thác tâm thức của mình, mình cũng vẫn là người nghèo. Mang xác người mà thấy tuổi thân. Nếu khai thác được tâm thức của mình hòa hợp với càn khôn vũ trụ; người với chúng ta là một, tất cả đều an vui và không bao giờ thấy thiếu thốn.

**Con mê say và kể với những gì mà bạn bè con tìm ra, hiểu được cái ý thầy dạy. Thì có đôi lúc một số bạn bè cười con và chồng con cũng nhìn con với ánh mắt không thích khi mà con cứ nói với bạn bè về những giáo lý, những lời thầy dạy. Con cũng muốn cho bạn bè hiểu được những cái chơn lý, những lời thầy nói như con đã hiểu. Nhưng mà người ta cười con, rồi chồng con lại nhìn con với ánh mắt không bằng lòng. Thì con tự hỏi chắc có lẽ con sẽ không nói trước đám đông những gì con hiểu, vì sợ người ta cười cho rằng: mình làm bộ và thế nầy thế kia. Thì....**

Khi con hiểu thì con phải dứt khoát. Con thiếu dứt khoát là họ chê con, con yếu đi. "Nói bà nầy bả nói hay mà bả hổng ra gì", mình yếu đi. Mình phải dứt khoát đường lối tôi đi như vậy, tôi dứt khoát. Như con vô trong hãng Mercedes thì dứt khoát, một cái gì trầy người ta cũng liệng người ta hổng ráp trong xe, thành cái xe người ta có giá trị cả thế giới. Con hiểu chỗ đó không? Mình muốn có giá trị phải dứt khoát.

**Dạ, con cố gắng sẽ không có sợ người ta cười.**

Không có phải sợ người ta cười. Phải dứt khoát, đường mình đi phải dứt khoát. Có đường đi có lối thoát, mà họ chê nhưng họ cuối cùng họ không có lối thoát, thì mình đi theo chi mà khổ? Đã khổ mấy chục năm rồi, đâu có mới khổ đây. Bây giờ mình tự thức tự giải thì mình mới bớt khổ đi. Mòn nghiệp tâm mới bớt khổ.

**193. Người tu Vô Vi nên thầm tu thầm tiến hay nên nói đạo để ảnh hưởng người khác?**

Không biết đạo mà nói đạo là hại người ta. Chưa biết mình mà nói đạo gì? Phải biết nguyên lý cuộc sống của chính mình mới thật thà nói sự thật. Đạo là hổng có nói láo được, nói sự thật. Chứ đừng có mới hiểu chút chút, nghe đạo chút chút rồi ăn cắp chút chút, nói chút chút, nó hổng có ích gì hết hà, hại người ta không. Mình phải thật thà lo tu trong thanh tịnh. Người ta nhìn mặt mình thấy người nầy trước kia hung hăng bây giờ trở nên một người thật thà và có tâm phục vụ mọi người, đó cũng đủ ảnh hưởng người ta rồi. Không nên nói mà không làm. Vô Vi có một số vì quá tự do: *nói mà không làm.* Thành ra tự hại và hại luôn người khác, xuống địa-ngục chỉ bị cắt lưỡi mà thôi, hổng có tiến được.

**194. Thiền mà khi sắp xuất (hồn) mà còn sợ thì phải làm sao?**

Quân bình mới xuất, mà quân bình rồi hết sợ. Quân bình luồng điển trong tâm thức của chính mình, chớ hổng phải tôi sắp xuất rồi tôi sợ. Quân bình nó mới thấy được nó sắp xuất. Nó chưa quân bình, còn sợ là chưa quân bình. Cho nên thiền thêm, nhịn nhục thêm, hành đúng pháp hết sợ sệt.

**195. Ở trên đời nầy, chúng sanh có nên tôn sùng một vị nào mà có thể nói là đạt được một trình độ nào đó và coi một vị đó như một vị Phật và truyền giảng tất cả người khác chung quanh?**

Cái đó là sai, nếu mà tôn sùng một người là sai. Quí người bạn đã hiểu họ. Trên mặt đất nầy chúng ta là bạn hết. Người nào hiểu phải phục vụ người không hiểu. Chớ không có làm thầy ai làm Phật, làm thầy là lập địa vị. Người ta đã vượt khỏi; tiền, tình, duyên, nghiệp thì người ta hổng có địa vị nữa, tâm người ta không rồi, bình đẳng đối xử với tất cả mọi người. Thì mình người tu mình phải hướng tâm về người bạn quí của mình. Tại sao con gặp người bạn nầy con thích, gặp người bạn kia không thích, thì nó có quân bình một phần nào hơn mình, mình thích, mà nó động loạn hơn mình là mình không thích, phải vậy không? Rất rõ rệt, cái chuyện đó rất rõ rệt như ban ngày. Không có nên mê tín mà tôn sùng một vị thầy, rồi vị đó hạ lịnh: "Đưa cho tao một triệu, hai triệu..",bán nhà bán cửa hết trọi, rồi tới lúc vợ con đói rồi nói:

"Sư phụ, tại sao con đói hết trọi hả? Bây giờ hổng có tiền"-Nói: "Sư phụ giải nghiệp giùm con", thấy không? Thì muốn nói kiểu nào cũng được hết. Còn Vô Vi hổng có chỗ đó, bình đẳng; anh làm bậy thì chúng tôi coi chừng anh, anh nói anh nói đạo giỏi nhưng mà coi chừng anh làm bậy thì tôi trách móc quở phạt anh, không đồng ý với anh. Nói thẳng, chớ không nên tôi giận thằng đó tôi đi thì mình chưa tiến được. Mình phải học của nó, nhiều khi nó làm cái dở để cho thử tâm mình. Nó có nhiều cái hay mình phải học, thì thằng bạn mà đâu có gì quan trọng đâu. Con tin Phật là bạn của con, con tin Chúa cũng là bạn của con. Chúa mọi trạng thái, chớ Chúa hổng phải một ông. Mọi trạng thái, bất cứ chỗ nào cũng có Chúa hết, chỗ nào cũng có Thượng Đế, đó là bạn con. Khi mà con tin như vậy và con thương quí người đó là con là họ mới là phát triển sự bình đẳng của con được. Thầy là con, con là thầy, con gặp hoài đấy chứ, đâu có bỏ được.

**196. Nếu có người hỏi mình tu đạo gì? Mình có nói là mình tu theo pháp nào không?**

Có thể nói: tôi tu Vô Vi. Rồi Vô Vi là sao? Vô Vi để làm gì?-Tôi tu Vô Vi để tôi hiểu tôi vì tôi làm người tôi chưa hiểu tôi, tôi phải tu Vô Vi. Vô Vi là trong Không Không, mà tôi muốn trở về Không thanh nhẹ, tôi mới tu Vô Vi.

**197. "Tứ đại giai không" là gì?**

Nước, lửa, gió, đất phải tứ đại không? Bốn cái lớn nhất trên mặt đất nầy, nó rốt cuộc cũng trở về không. Cho nên vạn sự trên đời là không, mình hiểu được cái không mới an nhiên tự tại được, dễ nhập định tham thiền được.

**198. Người đời vẫn hoài nghi Pháp Lý Vô Vi không phải là Phật-pháp.**

Pháp Lý Vô Vi không phải Phật-pháp nhưng mà pháp của Trời, thì tu thành Phật mới hiểu được cái vô vi. Thì đường lối tu của Vô Vi ít nhất cũng phải trở về Phật mới tiến tới vô vi được.

**199. Những người đời sợ thiền vì họ cho rằng: thiền sẽ bị khùng nên không dám tu thiền.**

Tu là phải thiền. Miệng nói được thì tâm thân phải làm được, ổn định thanh nhẹ. Cho nên tu mà không thiền, tu mà nói lý thì chết xuống địa ngục chỉ bị cắt lưỡi mà thôi. Nói dóc không hành là bị cắt lưỡi mà thôi. Nếu nó nói mà nó hành thì nó khỏi, vượt qua cái cảnh đó, lúc nó chết nó hổng có bị xuống địa ngục. Đêm đêm nó tự giải rồi, thay vì rước vô nặng nó mới xuống địa ngục, nhẹ nó chỉ bay bổng thôi.

**200. Có một điều thắc mắc: pháp lý Vô Vi là đời đạo song tu. Nên đối với con cuộc đời, thời gian thì cũng có hạn. Thành ra tự tâm thức con nó tranh chấp lấy, vì nếu mà muốn thực hành đạo thì cần có thời gian. Mà nếu dùng thời gian thực hành trong đạo thì mình cảm thấy: bổn phận đời của mình còn thiếu. Thì mình không có đủ thời gian mà mình phục vụ cả hai. Cho nên nhiều lúc cái tâm thức con cảm thấy buồn, khi mà mình không đủ thời gian để thực hành đạo. Mà mình dùng thời gian để thực hành đạo thì mình thấy thiếu bổn phận về đời. Vì con nghĩ đó là cái nghiệp mình đã tạo ra rồi, mình phải giải quyết. Nhìn thấy cái cảnh trong gia đình con cái nó cũng bận rộn, mà mình cứ chú tâm dùng thì giờ vào đạo thì con thấy thiếu cái bổn phận đối với con cháu. Thành ra tự cái điểm đó mà con cứ tranh chấp cái lương tâm con hoài.**

Tại vì con chưa thấy con mà thôi. Con thấy con hồi thuở con gái, rồi làm hiền thê, rồi làm hiền từ mẫu thì trong gia đình con có đạo rồi; nhân đạo. Hiền thê từ mẫu là nhân đạo, rồi bây giờ con cộng với cái tu để gia tăng sức mạnh và thực hiện cái nguyên lý hiền thê, hiền mẫu, đó là cái nhân đạo rõ ràng. Con có thiếu cái gì đâu? Và con cộng với cái thiền cho phần hồn, thì phần hồn phải làm việc nhiều, lục căn lục trần phải làm việc nhiều. Nghiệp lực, thì chúng ta phải phục vụ nghiệp lực, chúng ta thiền, có thì giờ thiền có thì giờ nghỉ thì chúng ta mới gia tăng pháp lực để giải cái nghiệp của trước mắt. Như bây giờ con có thêm cái nghề tu: dạy cháu thiền, dạy cháu tu, bà nội vui. Từ từ nó sẽ mở trí, là tinh thần phục vụ của Trời Đất cũng vậy; chậm chậm, từ từ, hổng có nôn nóng được, hổng có làm theo ý muốn phàm tục được. Nguyên lý của Trời Đất phải rõ rệt, mình...chậm chạp, an nhiên, không có động. Đạo không có chạy đua. Bây giờ con hiểu đạo hơn hồi lúc con gái, con hiểu chưa? Mấy chục năm rồi bây giờ mới hiểu nè! Đâu có chạy rầm rầm được. Nhưng rồi rồi sẽ hiểu. Có gieo cái ý đạo trong tâm thức và đêm đêm thực hành chút đỉnh, rồi phục vụ con cháu, đó là thực hiện tình thương và đạo đức ngay trong gia cang phát triển, kêu bằng; đời đạo song tu. Có thiếu gì đâu? Có gì đâu phải thắc mắc?

**Thỉnh thoảng mình thấy rằng: con cháu nó đang bận rộn quá, mà mình dành cái thì giờ mình đi thiền đó, con cảm thấy rằng: giống như mình chỉ lo cho mình không hà, không có lo bổn phận đời.**

Không phải vậy, mình thiền để đạt quân bình, bị vì mình có vị trí rồi; bà nội rồi, bà ngoại rồi, phải có cái từ quang cho con cháu. Mình phải thiền để gom góp cái từ quang sẵn có của chính mình, kêu bằng; mới tiếp được cái thanh quang Bên Trên tận độ gia cang bình an. Cái đó cần thiết, mình làm chuyện cần thiết, không có làm bậy đâu. Tại sao con buồn?

**Thưa thầy, con buồn là như vậy đó...**

Tại con chưa hiểu. Mang tiếng tu mà chưa hiểu. Ông Trời dạy con tu là; cho con, cho cháu đang dạy con tu đó. Ông sư ở bên cạnh đó, tụi nó là sư phụ hết đó!

**Thì con hiểu hoàn cảnh là ân sư, nhưng cái tâm thức con con nghĩ rằng: mình dùng thì giờ đó mình tu đó trong lúc con cháu nó bận rộn quá. Thành ra con cảm thấy giống như là mình...**

Hiểu mà tu nó có lợi hơn. Không hiểu mà đâm đầu tu, cái đó là sai. Hiểu mà tu, rồi ngồi 5 phút nó còn hơn ngồi 3 tiếng mà không hiểu gì hết, con hiểu không?

**Dạ, chính cái chỗ đó mà cái tâm thức con nó cứ tranh chấp hoài.**

Đó là hổng hiểu, bữa nay nó hiểu rồi đó.

**Dạ, cám ơn thầy.**

Bà nội mà còn lôi thôi quá!

**201. ...Nhà con thờ Phật, mà mỗi đêm con nguyện trên đầu.**

Con đâu có thờ Phật. Con phải sửa con thanh tịnh, con mới thờ Phật được. Con không có thanh tịnh thì con rước ma mà giả Phật thì có, chớ Phật thiệt không có vô nhà, hổng nhức đầu sao được? Rước ma giả Phật, Phật thiệt đâu có bao giờ tới nhà con đâu? Bị vì cái tâm con chưa sáng Phật làm sao ngự được?

**Dạ, con thờ 10 năm rồi.**

Thờ nó có ích gì đâu? Cái óc con phải sửa. Bây giờ con đêm đêm con Soi-Hồn cho nó quân bình lại thì tự nhiên nó hết nhức đầu.

**Con làm sao thầy?**

Có pháp ở đây, nhờ chị em chỉ cho. Cái cách Soi Hồn chấn chỉnh cái thần kinh khối óc nó bừng sáng, thì đâu có nhức đầu. Nhiều người ngủ không được 20 năm mà họ làm ngủ được hết à. Phật đâu có rẻ tiền, con thờ Phật rẻ tiền quá. Con mua có 5 đồng bạc, con để trên bàn con thờ là Phật rẻ tiền, rồi đốt bọt-cưa là làm cho ổng nghẹt mũi nữa. Đâu có làm được cái gì đâu?

**Con thờ Phật Quan-Âm năm nay là được 10 năm rồi đó thầy.**

Phật Quan Âm, Phật Quan Âm cũng vậy. Có mấy đồng bạc mà, thờ Phật rẻ quá, hổng được, mất giá trị của Phật.

**Chứ bây giờ con thờ như thế nào thầy?**

Trong tâm con sửa về thanh nhẹ. Hướng đi của Quan-Âm đã chịu bao nhiêu: khắc khổ, oan ức của tình đời, Ngài mới đắc đạo, mà con chưa chịu một cảnh nào; người ta nhục mạ, chỉ mặt con con chưa chịu mà? Nhịn thì phải nhục, con chịu nhục thì không còn nhức đầu nữa. Rồi lúc đó con tưởng tới Quan-Âm, Quan-Âm chứng. Cái nầy Quan-Âm rẻ tiền quá mà! Hào quang cũng hào quang bằng bóng điện không hà! Hổng có sự thật.

**Cái đó là sao? Vậy thầy dạy con đi thầy.**

Hả?

**Cái đó vậy sao con hổng hiểu?**

Không có sự thật. Con tu đẳng nầy; óc con sáng, đầu con sáng, con mới thấy hào quang thiệt hay là giả.

**Thì con thành tâm vậy con thờ chứ con có biết như thế nào?**

Bị phỉnh, bị phỉnh. Con thờ vậy tiền vô túi mấy thằng vẽ hình chớ. Mấy thằng chụp hình, mấy thằng vẽ hình với mấy thằng buôn bán ăn hết, chớ Quan-Âm cũng không có nhận mà Phật cũng hổng có tiếp. Phật hổng có lấy xu nào hết, tụi nó lấy hết. Bị gạt, đâu có phải vậy! Còn con qua đây con thiền đi. Nếu con hướng về Quan-Âm, con là Quan-Âm, hướng về Phật con là Phật. Tự nhiên con tháo gỡ tất cả những nghiệp tâm; đau khổ trong gia cang con trở nên vui thì mới hòa hợp với tâm Phật được. Thì lúc đó con mới thấy đường đi.

**Nhưng con thờ mà con nằm chiêm bao mà sao con thấy: con ở trên cao lắm thầy.**

Ạ, ở trên cao, vốn người nào cũng từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian.

**Nhưng mà trong khi con ở trên cao là con thấy 6 vị tượng Phật trước mặt con.**

Không, cái đó là con thờ thét rồi nó biến thành cái giả ảo nằm chiêm bao thấy.

**Như vậy là con thờ không được hả thầy?**

Không được, người ta nhắm mắt thấy mới là đúng.

**Như vậy là con thờ hổng có được hả thầy?**

Hổng có đúng, thờ trật rồi. Ông Phật gặp ông Phật còn quở con nặng hơn thầy quở nãy giờ.

**Nhưng con thờ thế nào thì....**

"Tao đâu có mất tiền, tao khổ biết bao nhiêu triệu, xài biết bao nhiêu triệu đô-la tao mới lên được trên nầy, mà mầy mua có 5 đồng bạc mầy thờ tao là trật rồi", phải không? Làm nó mất giá hết.

**Thì bức tượng đó người ta làm sẵn con thờ, chứ con đâu có biết thầy.**

Thì đó là bị gạt rồi. Thì thấy rõ ràng không? Ai lấy tiền?-Cái thằng bán hình lấy tiền. Ai lấy tiền?-Cái thằng làm giấy lấy tiền. Ai lấy tiền?-Cái thằng vẽ hình lấy tiền.

**Thì con thấy con làm như vậy...**

Bị gạt, chứ ông Phật đâu có lấy gì, mà cúng. Đâm đầu con cúng dường, cúng dường thét rồi ông Phật hổng có, con ma nó: "Thôi, cúng dường thì được, lão ăn. Lão ăn cho ngon. Rồi lâu lâu lão bóp cho nhức đầu, rồi mới cúng nữa". Nhiều người bị lắm.

**Như vậy thì bây giờ con thờ thế nào thầy dạy cho con...**

Bây giờ ở đây tới đây học phương pháp khai sáng chính con, con là chủ cái Tiểu-thiên-địa nầy, chủ của thể xác nầy cũng như vũ trụ, trong nầy có: tim, gan, tì, phế, thận là có: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ là có sanh có khắc đầy đủ hết. Mà con làm chủ con hổng biết, đâu có biết, tới đây nghe mới biết, chứ hồi nào giờ không biết. Không biết làm chủ cái xác hay như vậy mà hổng biết. Cái xác của con bác sĩ không chế được mà, tổng thống ở đây cũng không chế được cái xác con mà, sợi tóc con nó làm cũng hổng được mà. Mà tại sao con quì lụy cái hình, mà không có giá trị? Con phải sửa cái tâm con, lúc đó con hướng về Phật, con mới về tới Phật, con mới xác nhận đó là Phật. Còn chứ chưa thấy Phật mà người vậy người ta nói Phật cũng nghe, rồi trong đó nó vẽ hình rồi đằng sau nó đề: "Tao là quỷ sứ", mà cũng lạy. Đâu có biết cái gì đâu. Người ta làm gì làm, nhà tôi thờ Phật, tôi khai tôi là Phật tử. Phật-tử là Phật chết, thờ Phật chết không hà, phải không? Tự gạt mình à. Phải tội nghiệp mình, bây giờ khai sáng mình, thực hành Vô Vi là mở cái gì con sẵn có, con mới vui. Con có một đống tiền tài bên trong, quí giá vô cùng mà con không chịu khai thác ra, thì kinh tế sẽ thất bại. Càng cúng thét càng khùng luôn Phải hiểu cái chỗ nầy.

**Vậy thì con làm thế nào thầy?**

Được, ở đây nếu con bằng lòng học người ta sẽ chỉ con thực hành. Về con làm vậy hết nhức đầu con thấy hay.

**Dạ, con cám ơn thầy.**

"Ạ, tôi hổng có tin Quan-Âm sạo nữa. Tôi là Quan-Âm thiệt tôi tự trị bịnh cho tôi được". Ở đời họ hay bày những hình ảnh, rồi gạt người, hổng có tiến. Tu ở đây, mạnh lên, trẻ lên, đẹp lên, vui lên hết buồn, thấy chưa? Tu mà khi không đặt cái ông Phật, nó vẽ ông 3 tay, ngàn tay, ở đó mình thấy; đi ra phòng sợ quá làm thần kinh yếu. Gặp tới bàn thờ là sợ quá rồi, cái thần kinh càng ngày càng yếu, nó không nhức đầu sao được? Cái nầy làm cho thần kinh mạnh, chấn động lực mạnh, cảm thấy rõ rệt. Nói: con chơi với bạn, hồi mới làm đám cưới thì sợ ông chồng lắm, rồi quen đâu có sợ nữa, hết rồi thấy không? Rồi bạn mình quen rồi hổng có gì hết. Còn cái nầy mình cứ thấy sợ, hổng có sự thật, tự gạt mình làm yếu thần kinh. Cho nên hồi giải phóng tới có bà nói: *"Trời ơi, ông Tám, tôi mấy chục năm tôi thờ Phật kỹ càng; ngày nào cũng cúng Phật rước Phật"*-Tôi nói: "Nhờ bà rước Phật, bây giờ đảng và nhà nước mới về đây. Thì tất cả Phật là không, Phật là nghèo, Phật ở dưới gốc cây, Phật đâu có tiền. Bây giờ nó tịch thâu mấy đám đất của bà là đúng rồi, Phật về Phật lấy là đúng rồi. Hổng có nói on-đơ gì vậy.., tao dạ, giao cho Phật là yên ra đi thôi. Hổng có

than khóc nữa". Tới nhà tôi mà mấy bà mà bả: *"Thờ cúng kỹ quá mà Phật hổng phù hộ, cho nó lấy nhà cửa hết trọi"*-Tôi nói: "Tại mình cầu nguyện, Phật về Phật lấy là đúng rồi".

**202. Có một lần con nghe thầy nói chuyện: VN trong tương lai sẽ có Thánh nhân ra đời, lúc đó nước sông Hồng Hà sẽ dâng lên ngập lụt, nay điềm đó đã ứng hiện. Xin thầy cho chúng con được biết nhiệm vụ của Thánh-nhân nầy đối với dân tộc nước VN và Thánh-nhân nầy là đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ?**

Thánh nhân là người đạo đức từ nhiều kiếp mà nguyện trở lại mặt đất. Người đó nói đâu người ta nghe đó mới kêu bằng Thánh nhân. Người đó hình ảnh trẻ trung và tâm thức không có già, mọi trạng thái đều tận độ được hết, thì trong lúc đó con sẽ biết. "Thiên cơ bất khả lậu" mà sao mầy hỏi chuyện đó rồi ông Trời ổng sai công an bắt tao sao?

**Dạ con hổng phải hỏi thầy, cái nầy chú Toản hỏi. Con chỉ đọc thôi.**

***Cái đó đàn ông hay đàn bà?***

**Dạ con đang hỏi.**

Đàn ông sao đàn bà. Đàn bà cũng nghe. Ông đó là hổng có đàn bà mà cũng chẳng có đàn ông, hổng có âm dương, tâm thức ổng một đường vì dân cứu nước không thay đổi, thì toàn dân mới nghe. Dân VN khổ quá rồi, họ không có ngu dại nữa, hổng có nghe chánh trị phỉnh nữa đâu. Dân VN bây giờ khổ quá rồi họ khôn lên, họ không dám tin đâu, nhưng mà chỉ có luồng từ điển giáng lâm xuống, có Phật tâm và từ quang tận độ thì mới cảm động lòng tất cả mọi người chạy theo.

**Dạ thưa thầy, vị đó đang làm gì bây giờ sao chưa thấy?**

Họ làm trong thầm kín họ sẽ phát triển lên.

**203. Có một điều thắc mắc là trong LED Weekly thầy dặn là: niệm Phật bây giờ trụ trung tâm chơn mày. Con cũng mới thử đây thôi, sau đó con thấy là: con trụ được nhưng mà nhiều khi con thấy điển có lúc hình như nó trụ ở trên cái điểm con không có rõ là trung tâm chơn mày hay không hoặc là trên đó (đỉnh đầu)?**

Bởi vì con tu lâu, ban đầu thì nó trụ ngay chơn mày mà nó đủ lực lượng là nó phải lên trung tim (đỉnh đầu). Cái đó là con nhẹ rồi.

**Vậy thưa thầy, bây giờ thì con trụ ở đâu?**

Cứ việc trụ ngay trên đầu. Nó lên được rồi, rồi muốn trụ ở đâu cũng được hà. Lúc nào người ta nhắm cũng phải nhìn vô đây trước (trung tim chơn mày). Nhiều bạn đạo sai lạc: nhìn tuốt lên trên kia, rồi bị luồng điển dẫn sai, đi trật qua cõi âm, rồi tưởng mình là Phật. Nhìn ngay đây trước (trung tim chơn mày), đó là căn bản để điều khiển; cơ tạng kết hợp với trung tim chơn mày, thì lúc nào tánh tình nó sẽ đổi chơn chánh và dũng mãnh và không có lệ thuộc bởi ngoại cảnh.

**204. Năm đầu tiên gặp thầy thì con có hứa là: con cố gắng để đi theo bước chân của thầy, nhưng mà cố gắng cố gắng hoài, sau đó con mới nghĩ là: tìm một cái chỗ thật thanh tịnh để mình âm thầm mình tu. Tại vì 2 năm trước thầy về con có xin thầy cất cái cốc ở đằng sau đó để tu, nhưng mà khi ra đó con thấy con còn thiền tệ hơn ở trong này nữa. Con không biết tại sao?**

Con muốn cất cốc tu riêng thì tâm phải dứt khoát. Tâm dứt khoát đạo nó mới thành. Đạo không phải là cái cốc, không phải là thiền đường; cái tâm, mà tâm mình dứt khoát là đạo nó thành. Không phải cái cốc hay không phải thiền đường.

**Nhiều khi con dứt khoát con hay nói chuyện với chị Võ: làm sao cố gắng tìm được cái job (việc làm) nào ổn rồi con sẽ bỏ, nhưng mà nó bỏ rồi cứ bao nhiêu chuyện khác nó cứ tới tới hoài. Bây giờ một mình con cày 2, 3 job, con hổng hiểu tại sao nó cứ tới hoài?**

Mình từ từ, nay luyện chút, mai luyện chút là nó hình thành. Khi mà trình độ con nâng cao là tự động nó dứt khoát. Cũng như Huỳnh Châu có việc làm tốt hơn con nữa, nhưng mà Huỳnh Châu đã dứt khoát thì tâm đạo Huỳnh Châu nó sẽ bộc phát. Tiên Phật cũng có hai chữ: dứt khoát mới thành đạo. Mình ôm được xác người, quản lý được xác người, mà mình dứt khoát đi lên thì tất cả mọi việc nó sẽ hội tụ tốt ở tương lai. Thầy còn ở trong chỗ động loạn hơn con nhiều lắm; cho một miếng chiếu manh ngồi đó trên cái gác tu thôi, rồi buồn ngủ thì nằm xuống đó trong miếng chiếu manh đó, chớ hổng có miếng nệm đâu. Nhưng mà vẫn tu, thấy mình tu là mình sang trọng hơn người nhà giàu, thì mình cứ việc tu, hổng có đòi hỏi nữa. Cương quyết như vậy nó sẽ dứt khoát tất cả mọi chuyện đời, thì chuyện đời hổng có lôi cuốn được. Nếu mà thầy hổng có dứt khoát; nội ở VN là họ lôi cuốn chìm rồi. Thiếu gì đàn bà, thiếu gì con gái, thiếu gì người nhà giàu mà tới năn nỉ cũng hổng được cái gì hết. Bị vì tâm mình dứt khoát hướng về con đường Phật mà tu. Muốn được thanh nhẹ thì phải bỏ tất cả; không sợ đói, không sợ khổ.

**Nhiều lúc con nghe băng của thầy trên đường đi về, con nói: nhứt định sẽ thấy sao sẽ bỏ hết tất cả, nhưng mà nó cứ vướng vướng vậy hoài. Bây giờ con quyết định rồi, cuối năm nay con sẽ....**

Con cứ niệm Phật đi, có chút công chuyện đó mà con làm đứng đắn là nó giải à. Cần niệm Phật, có người niệm thời gian quên niệm Phật, hổng được. Niệm Phật cho đến nỗi nó vô-biệt-niệm là nó nhớ Nam Mô A Di Đà Phật tự nhiên cái lượng từ bi con càng ngày càng lớn rộng, hổng có nhỏ hẹp nữa.

**Hôm nay con hổng biết nói gì hơn, con xin kính cẩn thầy...**

Yếu thì bị lôi cuốn, mạnh thì hổng bị lôi cuốn. Mạnh trong thanh tịnh là hổng bị lôi cuốn và mạnh về đấm đá thì dễ bị lôi cuốn. Mạnh về trong thanh tịnh hổng có bị lôi cuốn.

**205. Con xin cảm tạ ơn thầy đã truyền cái pháp nầy cho con. Con cũng mới hành pháp nầy 1 năm. Và vợ con và gia đình con rất là chống đối, nhưng mà con có một sự khuyến khích, một lý do nào đó con biết rằng con phải tiếp tục. Nên con không thể nào bỏ và rất là dũng chí và tiếp tục.**

Con có duyên tới với Pháp Lý Vô Vi là tới với chính con. Tại sao Pháp Lý Vô Vi muốn cái gì?-Muốn mọi người trở về nguồn cội quê xưa chốn củ, sự thanh tịnh, vốn tâm Phật có. Thì bây giờ mình phải trở về cái căn bản đó thì nhiên hậu mới giúp đỡ vợ con được. Hành cứ việc hành, hành đúng pháp siêng năng tạo thành một pháp lực cứu độ gia cang, chớ cái pháp nầy không có phá hoại ai hết. Ở đời bị vì người ta theo chuyện

đời, rồi mua xe hơi, cất nhà lầu, cưới vợ đẹp, họ muốn cái đường đó là đi xuống. Rồi ở đây mình sửa, cái pháp nầy là khứ trược lưu thanh là tự nhiên mình nhẹ bay bổng được, thì mình đi xe hai bánh thay vì một bánh. Chở một đống người một bánh lật xuống hố tiêu luôn, thấy không? Ở đây mình đời đạo song tu: đời mình nhịn nhục phục vụ vợ con, đạo mình thực hành đi tới sáng suốt, pháp lực đầy đủ, tự giải nghiệp tâm. Thì cái pháp nầy là pháp của con, con nắm được con hành được là rốt cuộc con là người lo cho tương lai, chớ hổng phải người vợ. Lo tương lai chỗ nào?-Tương lai của phần hồn; đời gia đình mình yên ổn, mình biết phần hồn mình mình nhịn nhục vợ con, dẫn tiến vợ con. Còn đạo là phần hồn mình sáng lạng ở cõi Trời. Mình về thiên quốc là cái nơi vô cùng tận của mọi hành giả tại thế gian. Từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian, bây giờ phải trở về chỗ thanh nhẹ. Lấy gì chứng minh?-Trước kia con ra đời thanh tịnh nằm trong nôi, đâu có chuyện gì lo âu. Mà có thể nhiều khi nằm đó cười giỡn cũng như ai tới chơi với con đó, là cái hồn con được nhẹ nhàng. Rồi bây giờ tại sao tôi không đi được?-"Tại vì nghiệp lực lôi cuốn tôi, lòng tham của tôi càng ngày càng phát triển, rồi tôi mới dẫn tiến những chuyện ngoại cảnh của tình đời vô trong óc tôi. Tôi hy vọng; trở nên một người phú hộ giàu có để giúp đỡ vợ con tôi. Nhưng bây giờ tôi thấy tiền không thể giúp đỡ vợ con tôi được. Vợ con tôi tự tu là lo cho tương lai phần hồn của nó". Rồi bây giờ con muốn cứu vợ con là nghĩ; cứu về phần hồn, đừng nghĩ cứu cái xác. Cái xác là tâm làm thân chịu, rõ ràng như vậy rồi. Thì bây giờ mình tu để cứu cái hồn của vợ con. Khi mà con hút được cái thanh quang rõ ràng, lời nói con cảm động. Con nhịn nhục, con thua vợ con, con phục vụ con con, cảm động tình Trời, ban bố cho vợ con thức tâm và đi tu. Nhiều người tu, chồng tu 10 năm vợ chửi ông Tám 10 năm. Chửi... thắp nhang giữa trời chửi cho ông Tám chết sớm, mà bây giờ ông Tám còn sống, chắc họ cũng tức rồi họ cũng quay về họ tu thôi, hổng có làm gì hơn. Con tu là pháp của con, chớ không phải pháp của ông Tám. Con hành đúng là con mở tâm, khai trí con tiến hóa tới vô cùng ở tương lai. Biết rõ mình có phần hồn, sự sáng suốt con là phần hồn đang phục vụ thể xác, chớ thể xác không có phục vụ phần hồn của con. Thể xác nó đi ngược chiều không hà, hổng có giống. Nó lo chuyện đời, nó tưởng cất cái nhà là chánh, bảo là sập. Hạng nhất là ở xứ Mỹ thấy rõ ràng; tornado (gió xoáy) nó hút là nhà văng hết hà, thấy không? Thì tất cả con thấy giả tạm; *vạn sự trên đời là không, không có sự thật*, kể luôn xác con một ngày nào cũng là chỉ nằm xuống lòng đất thôi hổng có làm gì hơn được. Thì con phải lấy cái nào vĩnh cửu là; phần hồn. Đất sập chứ giờ đâu có ai nghe Trời sập đâu, đất sập. Mà phần hồn mình được lên tới cõi đó là mình không có chết rồi; *vô sanh bất tử*. Người tu Vô Vi họ hiểu được cái nguyên lý vô sanh bất tử là an nhiên tự tại, bất cứ chỗ nào họ cũng thiền được. Họ đâu có chết mà họ sợ. Người thế gian ham sống sợ chết. Là người Vô Vi tu thức được rồi là không có chết. Thành ra hổng có cần cái gì nhiều, ít họ cũng đủ sống rồi, mà sống vui với Trời Đất, chứ hổng có sống động loạn với người phàm tranh chấp, giết chóc. Cái đó là ngu si, hổng phải người thông minh, thấy không? Bây giờ mình biết mình, mình mới là người thông minh. Làm người đã giáng lâm xuống thế gian ở trong cái xác vi diệu nầy để chi?-Để con thấy sự kích động và phản động và con trở về với chính con. Cái Tiểu-thiên-địa nầy nó cũng như cái Đại vũ trụ thâu ngắn lại, tứ giả hợp thành; nước, lửa, gió, đất nó thành cái xác con. Rồi nó sẽ trở về không. Đạo vốn không, mình bằng lòng theo đạo là mình phải nghĩ chuyện không, thì mình hổng có tranh chấp với ai hết lo tu để trở về với không, mà không là ánh sáng. Con thấy ánh sáng nầy nó Không không? Con tu thét rồi luồng điển đi lên, âm dương hiệp nhất, hướng thượng cải tiến thì cái óc con phải sáng. Còn âm dương thế gian mà ngủ với vợ, nầy kia kia nọ, nó đẻ thằng con đó, nó cũng sáng tiếp tục ánh sáng nầy tiếp tục ánh sáng kia. Ánh sáng, làm sao chứng minh nó là ánh sáng?-Thì bây giờ tất cả con người làm đường làm sá, làm cầu cống, làm máy bay mình đi đó, cái óc con người làm đó. Đó là nó ánh sáng, còn cái óc ngu đâu có làm được, mình thấy không? Cho nên mình hiểu cái chuyện Tiểu-thiên-địa mình, mình khai thông được, mình hiểu nguyên lý của Trời Đất. Lúc đó con an vui, con càng biết con con càng hiểu con, hiểu cái thức vô cùng của chính con là con càng hưởng sự thanh nhẹ của Thiên-quốc tốt đẹp vô cùng. Phải giữ dũng chí lo tu. Bây giờ có vợ có con là có một gánh rồi. Bây giờ mình làm sao cho mình mạnh mãi, khỏe mãi để gánh cái gánh đó đi tới, phải không? Tất cả là điển mà người thế gian đâu có hiểu. Hằng ngày con ăn cái gì?-Điển không chứ ăn gì đâu. Con mắt con đang nháy là điển chứ gì đâu, mà con mà nhịn đói đố con mắt; con mắt chỉ nhắm thôi, chứ hổng có nháy bình thường được. Hổng có điển, cái điển của ông Trời chớ hổng phải điển người thế gian làm được. Điển nhà đèn mà đâu có làm được đâu, đâu có nói chuyện được như mình. Điển của ông Trời mới làm được. Cho nên mình phải nhớ Thượng Đế mà mình tiến tới sự thanh nhẹ, thì mình hiểu được cái tương lai mình sẽ ở đâu, khi chết lìa xác mình sẽ ở đâu. Cứ cương quyết một đường mới đi tới, còn hổng có cương quyết là nửa chừng bứt gánh. Gánh hổng nổi bỏ lề đường rồi vợ con chết hết, phải hôn? Rồi ăn năn sám hối, cái đó tu chậm lắm, hổng được. Tu nhiều kiếp hổng có thành. Ở đây mình dốc lòng chấp nhận gánh vác, xây dựng là mình chỉ có tiến hổng có lùi. Bây giờ vợ con tu về Công-giáo mà con hành pháp về Vô Vi mới thật sự là Công-giáo; quí yêu Chúa. Quí yêu mình mới quí yêu Chúa, còn tu mà đi nghe người ta nói không mình làm hổng được. Đó là luồng điển không phát triển, mình thực hành luồng điển phát triển về thanh tịnh, thì cái óc mình có chỗ lúc Chúa ban ơn mình nhận được, và mình gần Chúa nhiều hơn, quí Chúa hơn. Mà người đời người ta tu nói: "Tôi đạo Công-giáo", mà hỏi tới đạo hổng có biết cái gì hết. Cứ dựa trong cuốn kinh mà không thực hành, không phát triển được khối óc và hổng có nơi thanh nhẹ để lúc Chúa ban mà mình nhận được. Chúa là thanh nhẹ vô cùng, và ở tận khắp các nơi, chớ không phải Chúa ở trong nhà thờ. Bất cứ tâm người là chứa được Chúa rồi, thiếu thanh tịnh. Còn cái pháp nầy nó giải trược lưu thanh, cũng như cái nhà con sạch con mới rước Chúa được. Nhà dơ hổng có rước Chúa được, hổng có thể Chúa

hổng có vô cái nhà dơ dái được. Cho nên nhiều người Công-giáo đã tu về Vô Vi và họ quí yêu Chúa họ vô cùng. Họ đọc kinh sách họ sáng suốt lắm, họ thấy Kinh Thánh nói đúng đường. Mà hồi trước kia học cũng đọc lẻo lẻo thuộc lòng mà họ thấy hổng hay, và bây giờ họ tu Vô Vi rồi họ cảm thấy; một lời, một chữ của Chúa lưu lại đều là quí giá. Cho nên cái tu Vô Vi không có xa Chúa, lúc nào cũng gần Chúa và hiểu Chúa đang ban ơn từ giờ phút khắc, hổng có bỏ chúng ta. Thì càng ngày càng khỏe mạnh tốt đẹp, vui tươi, gia đình bình an, hổng có gì khổ hết. Lần lần con giải thích cho vợ con biết, và vợ con nắm đó mà tu. Bị vì hổng hiểu, còn chia cách Chúa khác, Phật khác. Cái nầy mình đâu phải theo Phật đâu? Mình tháo gỡ cái nghiệp tâm rồi nó mới thành Phật, chính mình là Phật. Mình thanh nhẹ mình mới gặp Chúa được, mình thanh nhẹ mới gặp Thượng Đế được. Còn mình nặng trược sao gặp được ai? Mà hổng có pháp tháo gỡ ra là chỉ có nặng trược thêm thôi. Cái nghiệp lực nó lôi cuốn, con cái xã hội lôi cuốn dữ lắm! Thức tâm phải dũng mãnh tu là lo tương lai cho phần hồn. Chớ hổng phải là người tu giỡn đâu, tu Vô Vi là tu thật. Lo tương lai cho phần hồn lúc chết không có bối rối. Cái đó là quan trọng.

**206. Từ ngày con tập thiền tới nay sao thầy cứ cho con học những cái khó dữ vậy? Đau khổ quá!**

Ông Phật còn khổ hơn anh nữa mà, ông Phật mới thành công. Mình mới khổ sơ sơ than rồi, hổng được.

**Con thấy khổ quá con mới nằm nghĩ: sáu mươi mấy, 70 tuổi rồi mua thuốc ngủ cho nó ngủ yên cho rồi, khổ với sướng cũng đủ rồi. Mà khi con nghĩ tới đó; có một cái luồng điển không biết ở đâu, cái sóng mạnh lắm, nhưng mà cái luồng điển đó nó có nhắc: "Còn bao nhiêu sinh linh đang chờ con". Mà 3 lần cũng y như vậy, xin hỏi thầy cái luồng điển đó của ai vậy?**

Luồng điển, người nào cũng có một luồng điển hỗ trợ cho mình trong cuộc sống. Cái lời nguyện của mình mà đi sai thì cái vía nó tỉnh nó nhắc lại. Cái đó cái vía nhắc.

**Mà 3 lần cũng như vậy.**

Cái vía nó nhắc. Thì hồi nào mình phát nguyện như vậy mà, ông chủ nói làm vậy mà bây giờ ông chủ đổi khác là nó phải lên nó nhắc.

**Tại 3 lần như vậy nên con không có nghĩ tới cái đó (tự tử) nữa.**

Mới có sáu mươi mấy tuổi mà già. Xác già hồn trẻ nó mới vui, phải hôn? Cái hồn lúc nào cũng trẻ nó vui. Anh thấy lúc nào tôi cũng vui, đâu có gì buồn. Mình dứt khoát được cái nghiệp duyên trong người thì nó vui. Chứ nhiều người không có dứt khoát được, cứ nhớ nằm đó nhớ; chuyện bà vợ trước rồi nhớ chuyện bà vợ sau, rồi nhớ chuyện con mèo đó là khổ lắm, phải không?

**Vợ con chết lâu rồi con đâu có nhớ đâu. Ba, bốn chục năm đâu có nhớ đâu.**

Hổng phải, nói người đời nó vậy đó, khổ thêm. Bây giờ mình tu thét rồi nhờ cái khổ mà mình hổng dám nhớ chuyện gì, nhớ chuyện gì cũng khổ thôi.

**Dạ, nhớ nhiều khổ nhiều.**

Khổ nhiều lo tu đi. Trời Đất Người, mình là đại diện Trời Đất phải hành thông khối óc cơ tạng của mình tức là mình thế thiên hành đạo, lo gì? Lời nói mình có giá trị. Hổng hiểu mình mà nói ào ào hổng có giá trị. Bắt chước người ta nói hổng được. Cái mình phát ra mới là chánh. Mình tin Trời Phật, Trời Phật lo. Để Trời Phật lo yên hơn. Cố gắng tu đi. Đừng có lo chuyện đời nhiều quá. Chuyện đời phải hiểu xa mới lo được, bị vì nó chậm. Không có gì, thầy về đây về tâm đạo thôi để mọi người hướng về tâm đạo, nên sửa cái đó là chánh. Tâm đạo sáng thì việc đời chúng ta làm trong nháy mắt hổng có khó khăn. Cố gắng tu đi rồi tương lai, cái cảnh như thế nầy nó sẽ biến đẹp lên. Mọi người đóng góp chuyện tốt đẹp, thiền đường tốt, mọi việc sẽ tốt. Do cái tâm mình tu thôi. Thầy về đây là mọi người để hướng tâm cùng đi lên với thầy và học tu và trở lại thực chất của chính mình, đóng góp cho chung ở tương lai. Ngày hôm nay mình ở chỗ hẻo lánh nầy mà mình cũng có Vô Vi Led trật tự, phải hôn? Những cái giao thông mau lẹ mình cũng được tự nhiên hết. Bây giờ mình chỉ dốc lòng tu để tương lai nó còn nhiều cái hay nữa, mình sẽ đóng góp. Thiền đường cần nghe những video giảng nhiều cho cái luồng điển nó đi lên, mình mới bắt kịp cái nhịp khi mà Trời Đất thay đổi, bắt được cái nhịp liền. Chớ còn nghe chuyện đời nó thấp lắm, nó là đà lâu lắm. Coi Ti-vi mình phải nghe những cái băng giảng. Lâu lâu nghe chút thời tiết đồ vậy thôi, không có nên coi cả ngày hổng có lợi. Cái đầu óc nó nặng trược không có tiến được. Trình độ thấp coi hổng được, coi hổng hiểu nó. Mình phải ở trên nó rồi mình mới thấy cái cuộc biến chuyển ở Bên Trên như thế nào mình mới coi, chứ vô ích hổng coi.

**207. Vợ chồng con cãi nhau hoài, thì bây giờ hôm nay có mặt thầy thì cứ việc cãi. Bà ấy con sửa sai là như là nổi điên, bà ấy như là tháo nổ như con nít ấy, nghĩa là như là bà ấy bị....**

Thờ bà là không có chuyện gì hết. Chỉ giàu thêm thôi. Anh không có thờ bà là anh hư hết á.

**Mà tính con thì cũng nóng dữ dội lắm.**

Thì vậy ta thờ bà, thắp nhang thờ bà là xong hết à. Bà chứng cho yên.

**Vậy đâu còn gì nam nhi nữa thầy?**

Đâu phải, nam nhi phải nhịn nhục. Muốn làm lớn chừng nào phải nhịn nhục chừng nấy. Người ta làm Trời làm Phật, người ta còn nhịn nhục hơn mình nữa. Mình đã biết nhịn nhục đâu? Chưa chịu ngu mà, thì làm sao tiến.

**Dạ, con cũng nghĩ con cũng khôn hơn bà ấy chứ.**

À, khôn hơn bà là hư. Ta thờ bà là mình ngu hơn bà, lúc đó là bà thương; từ cử chỉ, từ sợi tóc của mình, bà cũng thương nữa. Bà độ là bà thương đó.

**Chắc không?**

Còn hổng thờ bà là hư hết trọi. Bàn thờ đổ nát hết đâu có được.

**Bà ấy nói: con tu mà tham đủ thứ; tham tiền rồi tham ngủ, tham ăn, tham đủ thứ. Hổng xứng đáng học trò ông Tám gì hết á. Bà ấy tự ái tùm lum, bà ấy xử án luôn con...**

Thì nghe lời bả, mới sửa bả được. Nghe lời bả: "Dạ, em sẽ thực thi đúng theo lời bà". Từ từ bắt buộc là bà phải sửa và tương lai bà sẽ tu nhiều hơn. Bà thấy chồng mình đổi tánh hạ mình, giúp cho nó nhịn nhục, giúp nó tiến hóa tốt, gia đình nó an khương, tạo được hạnh đức cho nó, thấy không? Mặt trời nó chưởi anh hằng ngày mà anh đòi đi ra phố chơi không hà. Mặt trời nó cũng chưởi chứ, nó chiếu mình nóng lắm, phải không?

**Nhưng mà thời xưa thầy tu thầy chịu đựng được bà Tám, chứ đâu có mấy ai chịu đựng được như vậy.**

Tôi chịu đựng tối đa, tôi chịu đựng được tôi học nhiều lắm. Tánh tôi còn nóng hơn anh nữa. Hồi thời kỳ Tây mà Tây nói trật một câu mà ăn hiếp VN là tôi quýnh liền á. Tôi đánh tại bàn hổng có nói on-đơ gì hết á. Nhưng mà giờ tôi hổng có cái đó, nhờ tôi nhịn nhục, nhờ tôi thờ bà, tôi mới khỏe. Người nào thờ bà cũng nên hết á. Hổng tin anh đi lục túi tiền mấy thằng nào thờ bà là có dư tiền à.

**Dạ, con có ông anh cả mà ổng thờ bà dễ sợ lắm, mà...**

Mà ổng dư tiền.

**Mà tụi con nói: ổng hèn quá à.**

Đâu có ai hèn. Ổng giỏi, ổng dẹp được cái tánh phàm ổng giỏi á, ổng đâu có hèn. Ổng giỏi hơn mình, mình cứ bị bão lụt hoài. Gia đình lộn xộn kêu bằng bão lụt.

**Dạ, đúng thầy.**

Nghe lời tôi, anh thờ bà một thời gian là bảo đảm vợ anh phải đổi tánh hết. chỉ cái phương pháp là sửa hết, complete (hoàn toàn) sửa hết, mới là hay. Đâu cần phải ai chỉ, mình làm trực tiếp. Mình là thợ Trời, mình trị bằng cách nhịn nhục và người ta tự động thương yêu và sửa đổi. Còn quí hơn vợ chồng mới cưới, lúc đó anh mới hay. Chính bản thân tôi đã thực hành. Hồi tôi chưa tu tôi cũng có đường lối; hai vợ chồng cãi nhau, cãi la um xùm. Tôi tới tôi xé một tấm (lịch?). Cãi lần thứ nhất á; hai vợ chồng một tháng không có nói chuyện. Lần thứ nhì á; 3 tháng không có nói chuyện. Học để học nhịn nhục á, tới đúng kỳ rồi, người nào có lỗi người đó phải rót một ly nước trà xin lỗi. Cãi lộn chi nữa?-Cái phương pháp đó hay lắm à! Tôi đã thành công nhiều lắm. Hồi xưa mà muốn quen ông xếp Datamaron (?) đâu phải dễ, nhưng nó là bạn thân tôi, tôi ngoắc cái là nó lên Nó lên nó nói: "Tôi muốn nằm trên giường của anh để nói chuyện với anh, chứ tôi hổng muốn ngồi uống rượu". Rồi nó nằm trên đó trên giường, hai người hai cái gối. Tôi lấy gối bả cho nó nằm. Nó đi về bả xách rồi liệng vô mặt tôi, mà người phục vụ của tôi nó tức nó lên muốn đánh bả; "Ông quan lớn đâu phải dễ kêu, mà ổng thích ổng chủ mà tại sao bà bà làm vậy để ổng nằm ổng nói chuyện để cứu dân mà". Thì người nào mà bị nó bắt bỏ tù, đánh telephone (điện thoại) là thả liền. Tôi hạ mình tôi chơi với nó vậy á, thân lắm và thương tôi lắm.

**Mà thầy hạ mình là thầy học từ bà Tám ra?**

Từ bà Tám á, bả dữ lắm.

**Mà bà Tám bả có nói dữ và nói nhiều không thầy?**

Cũng nói vô lý, nói càng ngang lắm, bước lên đầu mình nói chuyện mà. Tôi có học võ tôi quýnh cái bả chết còn gì, nhưng hổng có đánh. Lúc đó tôi xé tấm giấy đưa bả, bị cam kết rồi. Kỳ thứ nhất ảnh ê mình nói chuyện hổng được, tới: "Ông chuởi tôi đi, thọc cù léc tôi",- "Không, hổng có nói chuyện, nằm chung giường cũng không có nói chuyện". Mà đúng kỳ tự nhiên tôi xé tấm lịch đưa bả, mà đưa theo lời cam kết á, giữ trật tự như vậy. Rồi bả rót trà bả xin lỗi.

**208. Nếu không ăn chay tu Pháp Lý Vô Vi được không?**

Được, ăn mặn tu cũng được, tu một thời gian rồi tự thức nói: cái việc làm vô lý, người ta tự cải sửa, đó mới là tiến về con đường chánh. Người tu Vô Vi trước là ăn mặn hết, rồi từ từ họ ăn chay hết là họ thấy cái chuyện làm không cần thiết đối với họ nữa. Cơ tạng họ càng ngày càng yếu, độc tố họ càng ngày càng nhiều, họ đổi món ăn thanh nhẹ thay vì nặng trược để cho cơ tạng được yên ổn.

**209. Tuần vừa qua ở Osaka và Kobei bị động đất làm chết và mất tích trên 6000 nhân mạng. Trong số người bị nạn tai nầy: giữa người có tu và người không tu có gì khác nhau không?**

Những người có tu người ta có mục đích, có hướng đi, họ được nhẹ, khi mà gặp những tai nạn đó có người rước. Bên khối Địa-Tiên người làm việc cũng không khác gì bên nầy giúp đỡ đầy đủ, không có thiếu. Chiến tranh cũng vậy.

**210. Một người không phải là tín hữu của Vô Vi, nhưng mà họ làm nhiều việc bổ ích cho cộng đồng, cho xã hội, thì người đó có khác biệt gì với tín hữu của Vô Vi?**

Tín hữu Vô Vi họ bị chịu tu thân lập lại trật tự cho chính họ, họ dũng mãnh phục vụ hơn. Còn người đời cũng phục vụ chuyện đời nhưng mà tâm còn so đo, làm nầy làm nọ cũng còn so đo, mưu tìm một cái địa vị. Còn người Vô Vi là làm thôi, có dư thừa là làm cũng như là bố thí vậy thôi.

**211. Tu theo Pháp Lý Vô Vi có phải sẽ nhìn thấy; những sự việc trong tương lai của vũ trụ, như thầy đã nói: từ đây đến năm 2000 hoặc 2001 sẽ có những thiên tai lớn của vũ trụ không?**

Có nhiều chớ, liên tục như cái thơ đầu năm tôi đã chúc tết các bạn, trong đó tôi có nó rõ ràng; trước kia Kobei chưa xảy ra trong đó cũng có nói là Thiên-cơ biến chuyển liền liền. Từ ngày đó trở đi thì các bạn thấy liên hồi nhiều chuyện rồi. Vì sao?-Chúng ta thấy được nhiều người chết trong giờ thiền, vì chúng ta thanh tịnh, thấy hết những cái chuyện đó, nhưng mà không dám nói gì nhiều, nói chút chút để cho người ta lo tu. Tu cho cái tâm ổn định, lúc mà xảy ra việc gì thì bên kia người ta dễ làm việc hơn chút, cũng tiến hóa nhanh hơn người thường.

**212. Phật-pháp dạy rằng: con người phải đè nén cái tình cảm, cái ước muốn, ví dụ như: ghét, thương. Với một điều kiện như thế, làm sao có thể sống một cách thoải mái, hòa điệu được?**

Đè nén là còn uất ức. Phát triển tới vô cùng mới thật sự tình thương và thực hiện tình thương và đạo đức được. Đè nén là còn uất ức sanh bịnh hoạn. Phát triển tới vô cùng mới là thật sự thực hiện được tình thương và đạo đức.

**213. Vô Vi có khác Phật-giáo không?**

Tôi không biết Phật giáo. Phật-giáo là lời ông Phật giáo, ông Phật ổng nói, ông Phật ổng đã thành công và ổng nói ra như vậy. Mà người thế gian cứ ỷ nơi lời nói và không chịu thực hành và khai tâm mở trí để nói ra những lời ông Phật nói, thì chắc chắn hổng có thành công. Pháp Lý Vô Vi là người thực hành đảnh lễ Phật rõ ràng, không phải là người nói mà không bao giờ gặp được ông Phật thiệt.

**214. Vô Vi có thờ Đức Chúa Trời không?**

Trời có trước, Phật có sau. Lúc nào cũng phải nhớ Trời mà đi, bỏ Trời là chỉ có chết đói và khổ thôi.

**215. Tại sao trên thế gian có người khao khát tìm hiểu về tâm linh của họ? Có người không cần biết đến**

**Trời Đất, chỉ cần một ngày 3 bữa cơm, có tiền đi du lịch.v.v...là đầy đủ cho họ, thậm chí thích đi Thái Lan để ăn chơi cho thỏa thích.**

Cho nên mỗi phần hồn tiến hóa khác nhau; từ cõi con thú tiến hóa lên làm người, từ cõi Tiên giáng lâm xuống hỗ trợ cho thế gian cùng tiến hóa, từ con người dũng mãnh tu tiến trở nên đại trượng phu cũng trở lại để hỗ trợ cho thế gian. Nhiều người người ta cũng là người, tại sao người ta chủ bao nhiêu căn xưởng mà giúp bao nhiêu người có công ăn việc làm? Họ có cái căn duyên gì mà họ có khả năng như vậy? Chính họ cũng một người đơn giản như chúng ta. Cho nên cái cấp bực tiến hóa đều khác nhau; nó ở giới nào tiến hóa khác nhau; giới con thú tiến hóa tới ham vui, thấy cuộc sống thế gian chỉ ham vui mà thôi, dục lạc ham vui, đó là phần hồn mới tiến hóa. Cái đó là khả năng họ chỉ tới đó thôi, chúng ta hiểu tới đó không nên chê bai họ, nhưng mà trình độ tới đó là họ phải hấp thụ những chuyện như vậy mà thôi. Còn những người hướng về tâm linh trình độ khác; trước kia họ tu đã một đoạn đường, rồi họ trở lại làm người họ chỉ tiếp tục tìm con đường tu, ngoài đường khác họ không thấm thía và không có cần biết tới.

**216. Vì sao Pháp Lý Vô Vi lại niệm câu: Nam Mô A Di Đà Phật, giống như câu niệm Phật của Tịnh-Độ tông của Phật-giáo. Như vậy thì Pháp Lý Vô Vi có gì khác biệt Tịnh-Độ tông của Phật-giáo không?**

Tịnh-Độ là chưa tịnh làm sao độ được mình? Pháp Lý Vô Vi là phải thiền định, tịnh tâm, óc sáng tâm minh tự cứu mình. Khác chỗ đó.

**217. Như thầy vừa nói: Trời có trước, Phật có sau. Như vậy Trời là gì, là ai?**

Trời là trong tự nhiên và hồn nhiên, nhưng mà chưa có trình độ thanh cao đâu có gặp được Thượng Đế mà nói chuyện? Nhưng mà lấy tâm phàm mà xét tất cả trong tự nhiên và hồn nhiên đã có trước, nguyên lý của Trời Đất có trước Phật có.

**218. Thầy nói: bỏ ông Trời chỉ có chết đói. Vậy có người đói không có tiền hay gặp những khó khăn không giải quyết được, chỉ biết kêu ông Trời, vậy ông Trời có giúp được mình không?**

Nếu mà ăn năn, không có tiền thì chúng ta là người thiếu phước. Mà ăn năn hối cãi nhớ tới Trời thì động tâm từ bi. Chúng ta đi làm phước là làm phước chính mình, chịu tìm đường để tu, cha mẹ sanh ra mình hổng biết cứu mình. Nếu mình chịu tu là tự cứu mình, mình sẽ khôi phục cái phước đó. Những người thất bại, chạy vô chùa tu, ngày nay cũng cơm hai bữa. Mà những người trước kia theo tôi tính tự tử cả gia đình, tôi nói: "Cho tôi đi, bỏ xác uổng quá. Theo đi, đường lối tôi chỉ cho". Tu rồi ngày nay gia đình sum họp; tốt, khỏe mạnh, gia cang yên ổn. Là do sự thực hành của người đó tự khôi phục lại. Cái duyên đời nó có, duyên đạo nhiều chừng nào duyên đời sẽ phong phú, lúc đó làm ăn nó dễ dãi, phước đức tràn đầy.

**219. Theo Thiền-sư giảng: con người có phần hồn là phải chịu định luật; sanh tử, luân hồi. Như vậy khi con người bỏ xác thì phải bị theo cái định luật đó. Nghĩa là làm ác phải chịu nghiệp quả, làm thiện hưởng phước và phải tùy theo định luật nhân quả để đầu thai lại hoặc làm người hay làm thú chẳng hạn. Mới vừa rồi Thiền-sư có giảng rằng: kỳ nầy là kỳ chót, cái xác nầy là cái xác chót, có nghĩa là sao?**

Rồi cuối cùng khi chúng ta bây giờ nhìn thấy vật chất đang giúp cho chúng ta rất nhiều tiến hóa, nào là: ti-vi, cassette...phát triển ào ào, mà tâm thức chúng ta hổng phát triển. Chúng ta thấy vật chất còn tiến, tại sao chúng ta có một khả năng siêu nhiên, có một khối óc tinh vi của Trời Đất hình thành cho chúng ta và chúng ta không tự thanh tịnh mà mở trói cho chính mình, thì mình thấy rất hổ thẹn. Cho nên luật Trời có trước luật đời, luật Trời là luật gì?-Luật nhân quả. Người tu lấy nguyên khí của Trời Đất khai thông tâm thức của chính mình thì mình bằng lòng sống trong luật nhân quả, không làm khổ bất cứ ai là không làm khổ mình. Tự nhiên phát triển trở về trong tự nhiên và hồn nhiên, sống hạnh phúc, có Trời có Đất có Người, vui vẻ tươi đẹp, lúc chết ra đi cũng bình an và tinh tấn chứ không có mê muội như xưa nữa.

**Như vậy thì không còn đầu thai lại để chịu nghiệp quả nữa hay sao?**

Tùy theo luật nhân quả, luật của Trời là luật nhân quả. Nếu chúng ta làm điều ác; sát sanh hại vật, kiếp sau chúng ta phải luân hồi về cảnh đó để chịu một trận bị người khác giết chóc chúng ta. Cho nên luân hồi luân hồi, quả báo quả báo còn hoài.

**Còn bây giờ là câu hỏi của con, con xin bổ túc câu hỏi của anh Sang Giờ thầy nói: kỳ nầy là kỳ chót từ đây tới năm 2001. Như vậy là theo con hiểu đó vậy là cái chuyện đó chắc chắn nó sẽ xảy tới, vậy con xin hỏi thầy chớ có cách nào để cứu vãn tình thế hay không?**

Chỉ có mọi người đồng tu thì mới động lòng Thượng Đế. Nhiều người hổng thấy sức mạnh của Chúa, nhiều người hổng thấy sức mạnh của Thượng Đế mà đâm ra phản phúc. Nếu thấy sức mạnh của Thượng Đế, sức mạnh của Chúa thì chúng ta phải êm lặng lo tu trong cái kỳ chót nầy, thì được cứu rỗi. Thượng Đế làm việc trong nháy mắt là cứu chúng ta được, đường tơ kẽ tóc cứu được, Chúa trong nháy mắt cứu chúng ta được. Mà chúng ta phản phúc là chúng ta phải chịu trong định luật nhân quả và không tiến được. Cứ nuôi ý chí một đường lối đi như vậy không thay đổi là tiến tới, chắc chắn như vậy.

**220. Như thầy nói: tu là ăn chay, nhưng có người đã lập gia đình có con. Nhưng có người; người chồng hoặc người vợ đã đi tu, trong một thời gian bắt buộc vợ (chồng) mình, con mình ăn chay để tu theo. Như vậy có đúng hay không?**

Không có bắt buộc được, tự nhiên người ta thích người ta ăn, không có bắt buộc được. Người tu Vô Vi hổng có bắt buộc ai phải ăn chay. Họ tu rồi họ tự thức: đó là có hại trong cơ tạng họ, tạo độc tố cho nhiều trong cơ tạng họ, họ từ chối (thịt), họ ăn chay để cho được khỏe mạnh mà tu tiếp là vậy.

**Dạ, con có câu hỏi kế tiếp nữa là chính bản thân con đã nhìn thấy: trong một gia đình, một người vợ có con có chồng đàng hoàng, tự dưng gia đình rất là đầm ấm, người vợ tự nhiên ra đi theo đường tu, bỏ lại chồng, con. Trong khi đó lúc ngồi thiền hay là lúc ngồi tụng kinh, mà những đứa con thì bơ vơ không có người lo, trong khi đó người chồng thì**

**buồn bả đi ăn nhậu. Như vậy người tu đó có đắc đạo hay không?**

Không có được đâu. Bởi vì vợ chồng là sự ân ban của Trời Đất, phải tìm hiểu vị trí của đôi bên, mà chung sống một kiếp nầy mới là đúng. Mà đi làm như vậy là không đúng. Vô Vi không có chủ trương cho người ta bỏ vợ mà đi tu hay bỏ chồng đi tu, bỏ con đi tu, làm chuyện thất đức không có, Vô Vi không có chủ trương cái đó. Phải nhịn nhục nhìn lại hoàn cảnh của chính mình là ân sư, tự tu tự tiến, làm cho gia đình có hòa khí thanh nhẹ, vợ chồng thật sự quí thương nhau.

**Tại vì cái chuyện đó là sự thật mà con đã nhìn thấy. Vì chính bản thân con cũng là rất nóng, đôi lúc con cũng bất đồng ý kiến và chưởi rủa tại sao phải đi tu như vậy? Trong khi đó....**

Tu đạo nào?

**Thì...con không biết, nhưng mà con mới hỏi thầy như vậy. Thì mình phải khuyên cái người...**

Tu đạo Vô Vi hổng có tụng kinh, sửa mình thôi chứ hổng có tụng kinh, sửa mình hổng có làm bậy. Trừ phi những người không có sửa mình là làm bậy thôi.

**Thì con nghĩ hỏi lại thầy cho những lời khuyên người vợ đó phải như thế nào. Tại vì con nghĩ rằng: con là nợ, nhưng mà tự nhiên lại bỏ con, 3 đứa nhỏ sống nghĩa là sống bơ vơ, khuyên người đó phải làm như thế nào. Người chồng, người đàn ông con thấy quá yếu đuối khi mà nhìn thấy vợ mình như vậy, không có lo được cho con mình.**

Cái đó là thất đức, có con mà hổng chịu nhịn nhục mà nuôi con, đó là làm công chuyện thất đức, không có đúng! Hổng đúng theo luật của nhân quả, thất đức.

**Thì đó con chỉ hỏi thầy như vậy, ví dụ để con biết nếu mà một dịp nào đó, gặp lại con sẽ khuyên.**

Khuyên họ phải tu và sửa, chớ hổng phải tu đọc kinh la om xòm là chuyện của ông Phật thành công, mà mình đọc đi đọc lại chi vậy? Ổng thành công chứ mình đã thành công đâu? Đọc kinh là lời của ông Phật thành công, mình chưa thành công, bây giờ mình tu thiền cho thành công thì lúc đó mình mới xuất chơn ngôn độ đời. Chứ không phải đọc đi đọc lại lời của người thành công, mà chính mình hành thành công mới là đúng.

**Dạ, con cảm ơn thầy.**

**221. Tại sao con người sanh ra đều phải lấy vợ lấy chồng, có con có cái. Đó có phải là nghiệp không?**

Duyên là nghiệp, cái duyên vợ chồng là nghiệp, nhưng mà vợ chồng cũng là cái cơ hội để tu. Ban đầu quí yêu nhau, thương nhau, mà ở gần nhau thì một hai câu cãi lộn. Tại sao như vậy? Tại sao chúng ta không khác ....khác hơn con thú ở chỗ nào? Là chúng ta là người có trí, phải sử dụng cái trí chúng ta để trở về vị trí sẵn có của chính mình. Nếu người chồng phải là vị trí của một người chồng giữ nghiêm luật thực hành phục vụ gia cang, người vợ phải ở trong một vị trí của một hiền thê nhịn nhục phục vụ gia cang, thì gia cang sẽ tốt. Cho nên tu Pháp Lý Vô Vi có cơ hội tự sửa trong thiền đó, nó thức tâm và nó sửa, nó thấy cái lỗi của chính nó không phải lỗi của người khác. Còn người không có thiền hay đổ lỗi cho người khác rồi đi ra ly dị, rồi ly dị rồi lấy vợ khác cũng vậy đó thôi, tánh nào tật nấy, không sửa là tánh nào tật nấy, cũng chỉ có hư mà thôi, hổng có tiến được.

**222. Còn những người thì không lấy vợ lấy chồng, không con không cái thì có bị thiệt không? Vậy trong trường hợp nầy, ai sẽ tu mau đắc đạo hơn?**

Những người không lấy vợ lấy chồng phải ý thức rõ ràng: tôi tu để khai sáng tâm thức cho tôi, khai thác khả năng sẵn có của chính tôi để phục vụ quần sanh, người đó là của quí của nhơn loại ở tương lai.

**223. Theo như chuyện Thánh Fatima thì thế giới năm 2000 còn một kỳ Đại Chiến Thế Giới thứ 3, rồi theo chiêm tinh gia Pháp Nostradamus thì có lẽ 1998 thế giới sẽ có Đại Hồng Thủy hay Đại Chiến. Vậy bây giờ con tu còn kịp không?**

Thì mình biết như vậy, tin hay không tin do mình. Nếu tin ta lo tu đi, phần hồn mới có lối thoát, xác không có lối thoát. Phần hồn lo tu đêm đêm là có mục đích, có đường tiến, có lối thoát lúc chết chúng ta có bạn bè rước chúng ta chứ không có bỏ chúng ta. Ở cái cõi vô hình bên kia đông lắm, không có phải ít người như bên nầy đâu.

**224. Có phải sau khi chết 49 ngày là vong linh mới đi đầu thai không?**

Không, 49 ngày là sao đi đầu thai được, phải đi chịu tội trước đã. Xuống âm phủ nó cũng như sở di trú ở đây vậy, nó hạch hỏi đủ chuyện hết chứ không phải dễ dãi đâu. Cho nên tu phải dốc lòng tu thì không có bị cái cõi đó. Tới đó là có Tiên-đồng rước, thanh nhẹ, không bị hạch hỏi nhiều.

**225. Theo Pháp Lý Vô Vi của thầy thì thầy có tin là có nơi cõi Phật, cõi Trời và Địa-ngục không? Bởi con nghe nhiều người nói không có Địa-ngục, Địa-ngục là chỉ do con người bịa ra để làm con người sợ mà thôi.**

Chắc chắn có cõi Địa-ngục. Có Thiên-đàng, có Địa-ngục, có Nhơn-gian. Có Địa-ngục rất rõ ràng, chứng minh rất rõ ràng; Địa-ngục là gì?-Chúng ta có xác mà không lo sửa chửa và lo thù hận giết chóc để mưu lợi thì lúc chết chúng ta mới là yếu, là hướng ngoại bị tha lực hút kéo. Cho nên người chết xuống gặp ma quỷ rước và đưa chúng ta đi một chỗ để chịu tội và tự thức, lúc đó mới được luân hồi lục đạo trở lại thế gian. Có luật lệ hết. Địa-ngục không phải xấu, cái chỗ để giúp cho con người cuối cùng nhịn nhận sự sai lầm của chính mình mà tiến hóa, Địa-ngục không phải là chỗ xấu, nhưng mà tội người làm xấu phải bị hành hạ nặng là vậy.

**226. Sau khi người thân mất, như: cha mẹ, mà con cái cứ nằm mơ thấy người mất hiện về hoài rất rõ ràng. Như vậy có nghĩa là người mất chưa được siêu thoát phải không?**

Còn người mất còn nhiệm vụ để hỗ trợ cho gia cang. Khi mà người mà nằm thấy như vậy, nên làm mâm cơm cúng. Họ về giúp đỡ, gỡ rối cho gia cang đó, chứ hổng có hại đâu.

**227. Làm sao nhận diện được sự hiện diện của ông Trời trong cuộc sống xã hội hằng ngày và sống trọn vẹn với tình Trời trong mọi thử thách của trường đời?**

Hỏi chứ cái xác của chúng ta đây, ở thế gian có ông bác sĩ nào chế được không? Khối óc chúng ta có không? Tinh vi nhất, bây giờ hướng về cõi nào? Bây giờ quí vị ở VN mà qua đây ở Đức, quí vị nói chuyện như người Đức, phải cái óc quí vị là vô cùng không? Tại sao chúng ta không nhận thức ra Chúa? Ông Trời ban cho chúng ta mới có. Sự

siêu nhiên ở Bên Trên, sự thanh tịnh ở Bên Trên, Đại Bi ban chiếu cho chúng ta. Chúng ta có cái tâm thức biết thương yêu người, biết hờn giận người, đó là điện năng của Bề Trên ban chiếu để cho chúng ta học hỏi và tiến hóa

**228. Có phải tu theo thuyết Vô Vi là ở phần lý Trung Đạo của Trời Đất và giáo lý Trung Đạo của Phật-giáo không?**

Đúng, Trung Đạo. Hành mới thấy Trung Đạo, chớ giáo lý chỉ nói thôi. Hành mới thấy Trung Đạo.

**229. Có phải tu theo Vô Vi ngoài tâm hồn và thân xác, còn phải vay mượn những từ giáo lý của đạo Phật không?**

Không có vay mượn cái gì của ai hết. Tự thức, thực hành để tự thức và phát triển tâm linh của chính mình, không có vay mượn của bất cứ đạo nào hết.

**230. Vợ chồng con tu hơn 1 năm nay chỉ có ăn chay, nhưng con có 1 đứa con ở VN sang mới có 3 ngày. Nhưng phải làm sao cho đứa con của con ăn chay cùng với vợ chồng con? Có mùi mặn con cảm thấy khó chịu khi nghe mùi.**

Cái đó bị vì tập quán của đứa con mình nó đã ăn mặn, mà đột ngột đổi nó hổng chịu. Có nhiều người ăn mặn, ăn thịt, ăn mười mấy kiếp vậy á, mà nó chỉ tu tự thức là mới được. Chỉ cho nó tu nó tự thức rồi nó bỏ không ăn nữa là mới được, còn buộc nó ăn là hổng được, hư nó sẽ bịnh.

**231. Với câu hỏi nầy, con không muốn đã phá đạo nào hay phương pháp nào, nhưng thầy cho biết mình trong thời gian ngắn có được đã thông 6 huyệt đạo, gọi là 6 Luân-xa như phái Nhân Điện chủ trương trong khoảng 10 ngày không?**

Chuyện đó chuyện không có, chuyện không có. Tu hành làm Pháp Luân Thường Chuyển rốt ráo mà chưa mở được nhiều. Trong 10 ngày có thể mở 6 Luân-xa, chuyện đó chuyện không có. Rối cuộc những người mà xưng mở Luân-xa đó có bịnh kêu họ tự trị coi?-Trị không được, tôi đã gặp nhiều rồi.

**Cũng theo câu hỏi trước, có khi nào nhờ sức tu của tha phương mà được khai huyệt và mở huệ không? Tại sao được?**

Mình tu mình biết nguyên khí của Trời Đất, làm *Pháp Luân Thường Chuyển Huệ-Tâm khai*. Mỗi ngày mỗi làm mỗi hít thở, lấy nguyên khí của Trời Đất để khai cơ tạng nầy sẽ dồi dào điện năng và sáng suốt lắm.

**232. Xin thầy giảng rõ: giữa đạo Phật và Pháp Lý Vô Vi có những điểm nào giống nhau và những điểm nào khác nhau?**

Đạo Phật là thế gian lập thành một cái đạo và nắn ông Phật để ra cho thế gian coi vậy thôi. Còn đằng nầy người ta tu khai sáng chính mình và biết phần hồn có thể đảnh lễ Phật tới giới Phật được, vì phần hồn còn mê muội ngủ. Bây giờ chúng ta tu cho phần hồn thức mới có cơ hội đảnh lễ Phật, trực tiếp học hỏi nơi Phật. Thay vì ôm lý luận tam sao thất bổn, cái kinh kệ mà chép 3 lần mất bổn chánh. Cho nên người nầy sai truyền cho người khác cũng sai luôn. Tự thức tự tiến mới tránh được cái sự sai lầm đó.

**233. Nguồn gốc của Vô Vi là từ đâu ra, không phải từ Phật-giáo sao?**

Nguồn gốc của Vô Vi là của Hắc Bì Phật, của Phật thiệt chớ không phải Phật giả. Ở đây thế gian hay nói chuyện Phật giả không, không nói chuyện Phật thiệt. Từ đó ban chiếu Kinh-Di-Đà (của Vô Vi) để độ tha tại trần, để phân tách khai thác cơ tạng con người trong đó có lục căn lục trần, có: tim, gan, tì, phế, thận, mỗi bộ phận 250 vị tỳ kheo cộng 1250 đang theo phần hồn tu. Nếu phần hồn sa đọa thì tất cả cơ tạng bị sa đọa, phần hồn sáng suốt thì tất cả sẽ cộng hưởng và thăng hoa. Tu vậy mới là tu, còn tu dụng lý thuyết ôm một cục và không thấy cái gì? Chính mình không thấy mình, chính mình không khai thác được mình, chính mình không hiểu sự sai lầm của chính mình, tu cái gì? Không có tiến được, tánh nào tật nấy vậy thôi.

**234. Nếu một người muốn tu thì phải làm sao? Nếu tu có cần phải cắt tóc, cạo trọc không?**

Không cần, tu theo Vô Vi để tự nhiên như vậy và nghiên cứu cho kỷ; cái đám nầy có lường gạt người ta không? Rồi nhìn lại mình chỉ có thật tâm hành sự khai triển tâm thức của chính mình không? Hay là mình còn nề nếp gian dối và tự gạt mình, ăn năn mà tự sửa thì lúc đó nó sẽ tiến.

**235. Tại sao những người tu phải ăn chay và cạo đầu?**

Họ cạo đầu là vì làm Pháp Luân Thường Chuyển, hồi trước họ ăn thịt heo, Pháp Luân Thường Chuyển, (trược điển) nó chạy lên lỗ chân lông nó ngứa cái đầu, họ mới cạo cho nó bớt ngứa. Chớ không phải những người đây là cạo đầu để mòe (lòe) mắt người ta, hổng có vụ đó. Vì ngứa cái đầu, chịu không nổi tôi cạo cho nó thoải mái. Kể cả những người đàn bà cũng vậy nữa, họ thiền họ ăn thịt heo nhiều quá, rồi làm Pháp Luân, nó chạy ra nó ngứa cái đầu họ cạo, họ để tóc giả họ đi làm, nhưng mà tối về họ thoải mái họ khỏe, cái óc họ trên đầu họ lỗ chun lông có nhịp thở với nguyên khí của Trời Đất. Cho nên tu Vô Vi trong tự nhiên và hồn nhiên phát triển như vậy. Tu một thời gian thức giác rồi có cho miếng thịt thiệt ngon, làm thiệt ngon cho nó nó không ăn. Vì nó nghĩ: đem vô cơ tạng nó tạo độc tố và hại cơ tạng nó đau đớn nó không làm. Không làm chuyện vô ích và nó sẽ làm chuyện hữu ích, nó tìm những cái thanh khiết nó ăn, cái nhẹ nó ăn. Nó ăn khỏe mà nó làm việc nó không bao giờ nó thấy mệt. Nó tự thức mới có giá trị, mà buộc người ta ăn không có giá trị. "Vì tôi sợ ông thầy quá tôi ăn chay", là nó còn nói láo, vì tôi sợ ổng tôi mới ăn chay là tôi còn nói láo, hổng phải! Vì tôi sợ sư phụ quá tôi ăn chay là tôi còn nói láo, hổng được! Tôi thực tâm tôi thực lòng ăn chay vì lý do gì? Rõ rệt như vậy, phân tách rõ rệt khoa học đàng hoàng; ăn cái nào hại, cái nào tốt cho óc, cái nào tốt cho thận, cái nào tốt cho tim, cái nào tốt cho xác rõ ràng. Cho nên Vô Vi có cuộc thanh lọc, những người nào mà ăn mặn mà hại cơ tạng bị bịnh, qua Vô Vi ta thanh lọc rồi, nó thấy cái dơ của nó, nó tự từ chối không ăn mặn. Nó ý thức được rồi, nó không tiếp tục hại nó nữa. Cái gì thì phải cho người ta ý thức rõ ràng, người ta mới không tiếp tục tự hại nữa.

**236. Làm việc thiện khi chết được lên Thiên-đàng, còn ngược lại sẽ đầu thai ở chốn A-Tỳ Địa-ngục. Ai trong chúng ta nhìn thấy được việc đó?**

Nó rất rõ ràng. Tu phước thì được phước, hạnh bố thí nó càng ngày càng cao hạnh đức càng ngày càng dồi dào, là cũng như cái hoa nghìn năm không héo. Hỏi chứ nó đi về đâu? Nó nhẹ hơn

người thường, nó có tâm bố thí người khác là cái tâm nó phải nhẹ. Làm phước thì nó được phước là vậy.

**237. Xin thầy giải thích cho chúng tôi biết: tại sao lại có Phật thật và Phật giả? Nếu hiểu thế có ảnh hưởng gì đến những bậc chân tu không của các người xuất gia và tại gia?**

Phật thật là tâm chịu tu, hồn mới có cơ hội xuất lên đảnh lễ Phật. Tâm không chịu tu, hồn làm sao có cơ hội xuất lên đảnh lễ Phật? Thì chỉ tạm đảnh lễ Phật gỗ thôi, Phật gỗ thế gian vậy thôi! Cuối cùng cũng không biết đi đâu.

**238. Tu theo đạo thiền theo thầy nói; giải bịnh hoạn, nhưng ở VN hiện nay nhiều người hay bị bùa phép. Như vậy tu theo đạo thiền có giải được bùa phép hay không?**

Giải được, nếu mà quyết tâm tu thì thật sự giải được, kể cả bịnh cùi cũng giải được. Chính tôi có bằng chứng: thơ từ gửi qua đây từ VN.

**239. Vào năm 2000, nghe nói là nhiều chuyện sẽ xảy ra và sau nầy các đạo cũng bị tranh chấp. Như vậy chuyện nầy có xảy ra không?**

Có thể lắm, bởi vì hướng ngoại và hổng hướng thượng thì bắt buộc phải có sự tranh chấp, giết chóc lẫn nhau. Còn hướng thượng là chúng ta đâu còn tranh chấp nữa, có cơ sở rồi, có vị trí rồi, giành của họ để làm gì? Cõi tạm giành làm chi? Thực tâm thực lòng khai sáng tâm thức mà tiến hóa, đó là thật sự bình an.

**240. Con biết thầy dạy là phải thương yêu hết tất cả mọi người, nhưng mà con sao con thấy con chỉ thương được mấy người tu, mấy người hiền thôi, còn cái loại mà con cho là loại gian thần nịnh tặc thì con lại ghét vô cùng, con thương không có nổi. Mà khi có thầy ở đây thì con biết con có thể tha thứ được tụi nó, con không có ghét nó nữa, nhưng khi mà thầy đi rồi, sao mà tự nhiên con quên mất và con lại ghét nữa.**

Con thấy không? Con thấy chiếc xe hơi của con, con cần cái body (thân xe) hả? Body nó cứng á, phải không? Mà khi mà con quýnh một cú vô body con ghét nó lắm: "Trời ơi, sao mầy cứng quá vậy? Trầy tay tao". Nhưng mà con chạy cái xe mà nghe nó êm á, con thấy sướng không? Nó có mềm là phải có cứng, nó là luật quân bình của vũ trụ. Mà luật quân bình của một hội thiền nó cũng phải có kẻ tốt người xấu, đó nó mới đem lại cái luật. Thì khi mà con nhìn thấy cái đó là gian thần, cái đó là xấu thì cái tâm con...hỏi chứ Trời Phật ở đâu mà để tụi gian thần tới nó hại người ta? Ở đó người ta nhắc: "Trời Phật có từ bi". Cái người gian á, nó muốn sống không?-Nó sống, vì nó ham sống sợ chết nó mới gian, con hiểu không? Thì con phải đem tâm từ bi con độ nó, rồi một ngày nào nó thấy giá trị mà con gặt hái được rồi, nó nói: "Chị Liên chỉ làm được cái áp-phe đó sướng quá, tôi cũng bắt chước". Lúc đó người ác trở nên người thiện, chứ con nói: "Tôi ghét tụi nó", ghét tụi nó là để làm gì?-Để con ác thêm. Con là con người tu mà tại sao con đặt cái chữ "ghét" trong tâm là con ác rồi. Chứ con nói: "Cái thằng đó thằng xấu, thằng mưu mô, thằng nịnh bợ, tụi đó gian", nó đâu có thấy, con hiểu hôn? Cái level cái trình độ nó tới đó nó đâu có biết, nó nói: "Tôi sướng chứ tôi đâu có gian. Tôi làm mánh lới thằng kia ngã dưới đất mà, tôi đâu có gian, người ta vỗ tay mà", thấy không? "Tôi hay hơn nó mà". À! Rồi con nói: "Tôi ghét cái thằng gian" thì con trở nên ác rồi. Con tu con phải thiện, con hổng thể ác được. Cho nên mọi trạng thái đều dẫn tiến tâm linh, *lấy oán làm ân*, người ta phá con mà con hổng giận, thì con mới là con người tu, con mới buông bỏ, người ta gạt tiền con mà con không tiếc không đau con mới thật sự là buông bỏ. Người ta chưa gạt mà con nghĩ người ta gạt là tự nhiên là con ác rồi, con thấy không? Mà cái ác đó nó làm mất giá trị của con và làm mất luôn vị trí của con nữa, thì con sẽ đi đâu?-Địa-ngục! Con hiểu không? Mình không có dại đi xuống Địa-ngục. Mình thương, mình thương để mình hiểu, mình nhịn nhục để mình học, mình tha thứ để mình tiến, tại sao mình hổng làm cái đó? Con thấy không? Con nên giữ cái vị trí đó, cho nên con ra đây ở đời con có học rồi mà, có chữ nghĩa rồi, biết làm ăn rồi, biết lái xe rồi, biết kẻ tốt người xấu rồi, mà con thiếu độ, độ người ta đi! Con độ họ, con thấy rằng: "Chu choa, bữa ăn bữa nay sao nó dọn cá lên tôi cũng ghét quá! Nó dọn thịt bò tôi cũng ghét quá! Bữa nay nó dọn rau không tôi cũng hổng ưa!". Nhưng mà tất cả: thịt bò, rau cải...đều là Bồ Tát hiện diện trước mặt con, độ cho con ấm no. Nếu xã hội nầy không có thịt bò con ăn rau không? Xã hội nầy hổng có rau, hổng có thịt bò, con có ăn cá không? Là cái hạnh Bồ Tát của con thú nó đã độ cho con được sống và nó chung sống với con trong hành trình tiến hóa hiện tại. Con hiểu không? Con nên dấn thân, hy sinh và đạo đức. Con nói con ghét người ta là mất giá trị của đạo đức rồi, con hiểu hôn? Con phải luyện cái tánh, con hổng có nghe lục căn lục trần được và con phải làm chủ nó và bắt buộc chúng nó phải làm đúng cái hạnh từ bi của chư Phật chư Tiên vĩ đại như vậy trong một hành trình một kiếp nầy. Chớ không để trễ, rồi sau nầy làm sao có cơ hội trở lại để nghe đạo và hành đạo? Con hiểu không? Con nhìn nhận rằng tuổi tác con đâu có bao nhiêu, 20 năm nữa là thấy rồi rồi đó, thấy không? Mà trong 20 năm mỗi ngày mỗi học, ta xây dựng được cái gì?-Một vườn hạnh trong một cái vườn hoang ác độc. Thế gian là một cái rừng hoang ác độc, con hiểu không? Mà con xây dựng được một vườn hạnh cho mọi người tới chiêm ngưỡng, cái điều nào quí hơn? Cái đó nó mới xứng cái kiến thức học hỏi của con hợp tác đúng theo cái Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp để mở tâm mở trí cho chính con và ảnh hưởng tất cả mọi người. Cái điều đó không phải là khi có mặt thầy mới làm, nhưng mà không có mặt thầy con gặp cái ghét đó và con phải làm sao đã phá không có ghét nữa. Thì đó con mới là đúng, đúng đường của con tiến. Còn không con đi xuống, một khi mà con đi xuống rồi á, thì cái nghiệp chướng của gia cang nó sẽ lôi cuốn. Nó đánh đập con, nó phá con, mà con lên được rồi là không có ai phá hết. Chứ đừng có nói bên ngoài: gia cang, ông bà, cha mẹ mình để cái thiện ác mình chưa biết. Mà nếu mình trở về quân bình rồi thì thiện nó hòa, mà ác nó tan. Con hiểu chỗ đó không? Chứ con người không phải là một nhóm người nầy đâu. Con người nó có Cửu Huyền Thất Tổ, có ông bà cha mẹ mình đã làm điều ác mình phải chịu, phải gánh. Bây giờ mình tu là mình cứu cả hai. Cho nên chiều sâu của Vô Vi thấy vậy, rất vĩ đại, mà nó là một công trình thực hành, chớ không có nói khoét, không có nói. Con làm sao diệt cái tánh

ghét đi, đó là cái óc energy (?) tăm tối, không sử dụng nó nữa. Mình tu phải sáng suốt, thấy không? Con mắt con thấy hổng rõ mà con phải còn mang cái kiếng con đeo mà, phải hôn? Cái tâm con ghét là con phải sửa cho nó quân bình, thì tự nhiên con thấy giá trị của thương yêu là sức mạnh. Không sao đâu!

**Sửa sao thầy? Thầy biểu sửa sửa...?**

Hả? Sửa, con thực hiện con đối diện với tất cả mọi sự.

**Hổng có ghét hả?**

Làm sao ghét? Con tội nghiệp người ta mà con ghét? Con nhìn lại cái người đó đó, nó hơn con chỗ nào đâu? Nhà nó cũng hổng hơn con mà tiền nó cũng hổng hơn con mà ăn học nó cũng hổng hơn con, tại sao con ghét người ta? Con nuôi cái ác để làm gì? Con thương họ và để xây dựng cho họ trở nên như con hay là tốt hơn con, con hiểu hôn?

**Dạ, thưa thầy còn cái câu hỏi kế là: lúc mà con giận á, trước khi mà con Soi-Hồn thì con nhớ thầy nói: lúc mà Soi-Hồn để tư tưởng giận nó đi ra đi. Thì trong lúc đó tư tưởng con nghĩ toàn là giận không hà; ghét thằng nầy quá, làm sao cho nó hả giận.**

Rồi đó thì con niệm Phật.

**Thì con phải niệm Phật hả thầy?**

Niệm Phật, niệm Phật cho nó ra hết, ra hết ra hết. Bởi vì cái đó là cái bịnh nan y. Nếu mà con nuôi cái giận hờn là con sẽ phát ra một cái bịnh nan y là cancer (ung thư). Chắc chắn nó như vậy.

**Thì khi lúc mình Soi-Hồn mình cứ niệm Phật, thây kệ cái tư tưởng giận ghét nó cứ đi ra...**

Nó đi ra mình niệm Phật, và cuối cùng là mình phải tha thứ, mà mình giận người nào mình cần gặp người đó nhiều hơn Nói: "Sao tôi gặp ông tôi giận quá! Ông nói sao cho tôi hết giận đi", nói thét hết giận. Cái hòa, bởi vì điển với điển nó dễ hòa lắm. Thấy cái mặt ghét vậy, chứ mà ngồi nói chuyện một chập hổng có cái gì hết á, hiểu không? Hai luồng điển nó hòa với nhau nó mở.

**Nhiều khi con nghĩ con thấy càng ngày con càng xấu xấu, tánh xấu khủng khiếp luôn, thành ra con chán con quá chừng.**

Đó, đó, cái đó là đại phước. Con thấy được rồi con mới sửa. Con thiếu có cái sửa thôi. Con thấy và con sửa thì lúc đó con mới cảm vui, mới thấy lấy oán làm ân. "Trời ơi, những cái tánh xấu từ bên ngoài nó đưa vô rồi khơi dậy cái tánh xấu tôi, và bây giờ tôi dẹp được tánh xấu tôi và dẹp được tánh xấu bên ngoài nữa, rồi tôi đi tới đâu tôi đem sự bằng an cho họ, tôi vui quá rồi!", con hiểu hôn? Cái con có là thầy đã có trước khi chưa tu, chớ không phải là thầy giỏi hơn con đâu. Cũng một thứ đó thôi, nhưng mà thầy sửa được bây giờ thầy mừng, tới mọi người vui. Thì con cũng làm. *"Nhơn chi sơ tánh bổn ác"* mà, có đứa con nít nào mà đút tay nó hổng cắn đâu? Đút tay vô miệng là cắn, nhưng mà Thánh-nhơn người ta: *"Nhơn chi sơ tánh bổn thiện"* là để người ta lập trường lập đồ để ảnh hưởng con người thôi, nhưng mà nó ác là nó cũng ác. Nó cũng học chung trường mà nó hại nhau có, thấy không? Nó tánh bổn ác, chứ hổng phải bổn thiện.

**Thành ra con người ai cũng phải trải qua một giai đoạn làm ác rồi mới làm hiền sau.**

Phải rồi, nó ác rồi nó hiểu ác, nó từ bỏ cái sự đau đớn nó đã làm cho người khác đau đớn. Mà nó cảm thấy sự đau đớn đó có liên hệ với sự sống của nó. Nó biết cái luật nhân quả, nó không bao giờ dám làm điều ác. Con ghét họ, ngày mai con lãnh đủ. Con thấy không? Con ghét một người nào là cả đêm con ngủ hổng được, thần kinh con yếu rồi; một lần yếu rồi, mai ghét lần nữa là hai lần yếu, rồi nó cộng tới 10 lần yếu, con điên chứ nó đâu có điên, con thấy không? Phải hiểu cái chỗ nầy, cái nầy quan trọng; mình giết mình mà không hay. Đó là luật Trời; mình giết mình mà không hay.

**Xin cám ơn thầy.**

Cám ơn con.

**241. Con có một cái điều nầy không phải là việc đạo, nhưng mà nó ở từ bi mà con thắc mắc và khổ lắm: có một cái đàn mèo mà con hổng có nuôi nó, nó cứ đến vườn. Thế rồi mang đồ thừa cho nó ăn, thế bây giờ thấy là mỗi lần nó cũng bận tâm quá đi thôi! Mà nó hôi quá, thế thành ra đuổi, thì con nghĩ là con phải sân lên, lại không phải đánh vào nó mà cầm cục gạch mém vào bờ rậm hay mém vào cái gì cho nó sợ mà nó đi. Thì như thế thì con cũng không còn từ bi, ăn thì cho ăn và những thức ăn còn phải đổ đi. Thế điều thứ hai nữa con nghĩ như thế nầy: con chỉ biết múc nước thôi, nước lã cho nó khát thì nó đi tìm uống thôi, thì nó khỏi phải ăn những vật chất kia, nó khỏi đến nữa, không có nó đi đi.**

Cho nên cúng ma thì ma tới, rủ bạn nhậu thì bạn nhậu đem gà tới nhậu.

**Con thì không muốn rủ nó, nó tự nhiên ở đâu nó đến nó đói quá!**

Rủ bạn tu thì bạn tu tới chung thiền. Cái luật nó vậy đó. Mình hổng rủ người ta hổng tới, nó đâu có đến, mình cho nó ăn là cũng cúng nó vậy đó.

**Vâng thế mới khổ vậy đó, con không biết thì của thừa cho ăn...**

Thì thôi, nó có duyên với mình mình tận độ đi, đâu có sao.

**Bây giờ con đuổi nó rồi, mà con cho nó uống nước thôi.**

Tận độ nó đi. Đuổi nó bữa sau nó trở lại làm người nó đuổi mình cũng vậy đó thôi.

**Chắc chết con rồi...**

Cái luật nó vậy mà.

**Lúc trước thấy nó khổ quá, rồi có thừa cơm nguội thế cho nó ăn thì nó đến.**

Con thú được người ta cứu nó mừng lắm, tội nghiệp lắm! Mà người ta hất hủi nó cũng tự ái hơn mình nữa.

**Có một con nó tự ái nó đi đấy ạ, nó không trở về nữa. Còn các con kia chỉ về uống nước không thôi, mà về thấy nước hết con cũng mừng. Thế không mà nó sạch sẽ như thế nầy thì uống rồi đi còn khát nước thì về mà uống.**

Cho nên ở xứ Hoa Kỳ người ta thương con thú lắm. Đổ con thú người ta vô hộp đàng hoàng, có vệ sinh, ăn mập khỏe.

**Mà con hổng có sức mà để cho nó...**

Thì mình phải học đường bác ái của họ đó. Cho nên nhiều người mới tới đây cũng như mấy người mà ở Cam-bốt tới Canada mời mấy người bảo trợ tới ăn, mua đồ chó ăn không hà. Mấy người đó vô mở, người ta đọc chữ là người ta biết rồi. Nhưng mà ảnh đãi ăn, ảnh hổng biết ảnh tưởng là đồ ăn thịt chó mà. Thấy hình con chó ảnh tưởng thịt chó bổ đãi ăn.

**Thưa thầy, thế bây giờ con phải làm sao ạ? Thầy cho con một lời minh giải cho con...**

Thì niệm Phật cho nhiều đi, làm sao? Rồi nó có cái duyên khác nó tới. Mình sống thì muốn người ta nuôi, mà nó sống thì mình hổng nuôi, ác dữ vậy?

**Con không có nuôi, thỉnh thoảng có cái gì mới cho.**

Ăn đồ dư chớ! Mà cái tâm mình nuôi. Chánh phủ Mỹ nuôi mình, mà chánh phủ Mỹ thương con thú, mà mình hổng thương con thú cũng có tội với chánh phủ á.

**Thế bây giờ con có một cái cách nầy nữa con nghĩ: con mang cái hộp đó con mang ra ngoài đầu đường, cây bụi, rồi tự nhiên nó thấy nó ra đấy, còn nó đến trong vườn thì con đuổi. Con khổ quá!**

Phải nhớ là: nhà mình ở cũng là nhà của Trời Đất, tình thương của Trời Đất, mà những con thú nó tới mình thì mình cũng lấy tình thương của Trời Đất mình ban bố, chứ mình có tốn hao gì đâu mà mình đuổi.

**242. Trong việc thiền, chúng ta có nói đến vấn đề huệ nhãn, tức là con mắt thứ 3. Thì con mắt thứ 3 đó chúng ta chỉ nhìn cái chiều khác hơn với cái chiều của con mắt thường hay là như thế nào?**

Con mắt thứ 3 là trung dung, đi thẳng một đường lối, không theo bên phải và không theo bên trái, mới thấy rằng: nguyên căn và nguyên thủy của mọi sự việc, thấy cái giới bất diệt.

**Thưa, vậy thì cái huệ nhãn có nhìn thấy cảnh giống như của hai con mắt thường của chúng ta nhìn hay không?**

Cái đó là người mới tu và được xuất là thấy thường, không có khó khăn. Nhưng mà cái đó thấy được rồi mà đi làm thấy bói, làm thầy mắt đó thì khổ cho bản thân. Cho nên những người ta siêu, người ta không muốn mình đi thấy những chuyện đó. Thấy rồi để đi làm thầy bói, cũng như bây giờ tôi lợi dụng con ma thôi: nó mách công chuyện của người ta, nó nói trong lỗ tai tôi nói lại trúng, "mất hồn" ai cũng theo tôi hết, thì cái đó đâu phải chuyện hay. Nhưng mà để họ thức trở về với cảnh đời đời, và thấy nguyên căn của chính họ. Họ không phải là bơ vơ, mà chính họ có nơi có chỗ và họ xuống đây học hỏi để đóng góp tới vô cùng của Thượng Đế, và họ sẽ trưởng thành trong cái sự khổ nhục, cái sự yếu hèn hiện tại. Và họ sẽ trưởng thành trở về nơi vô cùng, cho nên mới mở được huệ nhãn thứ 3. Là phải do sự công phu đóng góp của tả như hữu và tập trung ngay trung dung tiến hóa, nó mới mở được huệ nhãn thứ 3. Chứ không phải là đóng tiền là mở được đâu, hay là cầu xin là mở được đâu. Do ý chí của các bạn thực hành, các bạn mới thấy rằng mở được huệ nhãn thứ 3. Và thứ 3 là nó hòa hợp với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ.

**Ý con muốn hỏi đây là nếu mà người mù họ tập thiền mà họ mở huệ nhãn thì họ có thấy đường lại hay không?**

Họ thấy trong cái cảnh thức, thức tâm về thiêng liêng, cảnh đời đời bất diệt của họ. Mà nếu họ muốn lợi dụng cái đó, họ có thể trở lại thế gian với cặp mắt phàm thì họ sẽ bị kẹt. Nhưng mà Bề Trên chắc tôi tin tưởng rằng: dìu dắt và không cho họ đi những chỗ đó. Bị vì cái cảnh đời ở thế gian là tạm bợ mà thôi và không đem đi đến đâu. Mà các bạn mà qua cái giới bên kia, các bạn thấy; cũng làm ăn, cũng chạy chọt, cũng nầy kia kia nọ, cũng sái quấy hết hổng có tiến bộ được, cho nên nó thành ra ma quỷ là vậy. Cho nên cái cảnh đó không phải là cái cảnh thiệt, cho nên chúng ta đi vô trung dung rồi, chúng ta mới tiến hóa về cái cảnh Thánh Tiên Phật khác hơn cái cảnh kia mà loài người ước mong. Cũng như bàn đầu tôi tu, tôi nói; thôi được để tôi vô nhà băng tôi lấy tiền, tôi sai, nếu tôi xuất hồn được. Tôi là cái thằng ngổ nghịch, phải hôn? Tôi đi phá người nầy, tôi biết người nầy, biết người kia, người nọ: tới chỉ mặt tôi nói. Ngay chị tôi cũng sợ nữa. Hổng bao giờ...tôi tới nhà chị tôi mà tôi nói rằng: "Tiệm buôn bán mất trật tự như vậy mà làm sao làm ăn được?"- Hỏi: *"Làm sao cậu biết?"*. Tôi nói: "Tôi thấy chớ". Hỏi cái đó tôi thấy hay không? Lúc đó tôi rất mừng, thấy mình tu có thành quả, nhưng mà cái đó không hay. Ông Tư là Minh-sư cho tôi hay rằng: *"Cái đó bạn đâu có phải hay"*. Nhưng mà tôi xuống tôi nói với ổng tôi biết như vậy chị tôi phải sợ. Rồi anh tôi cũng vậy nữa, đi tới gặp tôi, tôi nói: "Có một người Tây-lai định đi theo anh, tại sao anh không cho nó đi, mà người đó định mượn tiền anh phải không?". Ông kia cũng mất hồn luôn: *"Làm sao mà chú biết được?"*. Đó, mình thấy mình giỏi không? Rồi tôi mách cho chú sinh viên đi thi: "Ờ, về lựa cuốn sách nào, trang nào, học từ đó xuống là thi đậu", rồi nó đem quà tới nó tặng cho tôi. Hỏi cái đó tôi hay không? Không hay! Cái đó là tà, bàng môn, thành ra ông Tư cấm không cho phép. Lúc đó tôi mới thức giác, mà trong lúc đó tôi thèm ghê lắm, thấy sướng lắm, biết mà; biết chuyện nầy, biết chuyện kia, biết chuyện nọ, mọi người cung kính mình, tôi nói thôi sau nầy ổng cho đó là sai: *"Nếu bạn tiếp tục đi như vậy đó, tôi không chơi với bạn nữa"*, nói một câu dứt khoát. Khi mà các bạn thấy vậy, các bạn cứ thử hoài chơi hoài thét quên tu, bị kẹt. Cho nên tu nó có nhiều giới lắm, xuất ra ngoài rồi còn nhiều giới trần trược nó phỉnh mình, cho nên Chúa cũng có nói: *"Coi chừng ma quỷ cám dỗ"*. Cho nên chúng ta phải đi thẳng trong nội thức và hướng thẳng về bất động mới có kết quả ở tương lai, chứ đừng có ham cái đó mà khổ thân. Tôi cũng bị kẹt mấy năm trời và sau ông Tư ổng dứt khoát một câu nầy: *"Bắt đầu bữa nay mà bạn tiếp tục như vậy, tôi không chơi với bạn nữa"*, tôi mới từ bỏ. Tôi nguyện trước mặt không có rảnh ngồi mà làm vầy nói chuyện người ta không có nữa. Đó, hồi trước ông Tư chỉ tôi ngó chỗ nầy, tôi ngó chỗ nầy (chỗ khác), tôi là nghịch. Ngó chỗ nầy thì tôi thấy cảnh thế gian không à. Sau ổng mới cắt nghĩa: *"Tại sao tôi chỉ chỗ nầy (trung tim chân mày?) bạn ngó chỗ nầy (ở dưới chân mày hay ngực?) là cái lỗi của bạn, hổng phải cái lỗi của tôi"*. Bị vì tôi dòm đây tôi thấy mà thì tôi cứ dòm đây để tôi tìm chớ. Ạ, thì tôi tưởng là tôi hay hơn ông Tư, té ra tôi dở hơn ông Tư mà tôi hổng hay, thấy hôn? Rồi nhờ một câu của ổng tôi mới biết chân lý và tôi có thể giảng thao thao bất tiệt ngày hôm nay. Còn nếu ổng không điểm tôi thì cái gì tôi cũng phải nhắm mắt rồi tôi mới nói được, còn kêu tôi mở mắt vầy thì tôi nói hổng được, nó khác đi. Cho nên các bạn đừng lầm sau nầy bàng môn tả đạo nó xuất hiện, nó sẽ làm đủ phép cho người ta coi và nó phỉnh những tôn giáo, những người nầy kia kia nọ phải sa ngã theo nó. Cho nên Thiên Chúa cũng có nói: *"Coi chừng ma quỷ phỉnh, nó nói như Chúa và nó xuất hiện như Chúa"*. Phật cũng có nói, bên Cơ-Đốc cũng nói rất rõ. Cho nên mọi

người phải giữ tâm mà tu và hướng thẳng về Thượng Đế để tiến tới.

**243. Có trường hợp nào hoặc là trong tình trạng nào chúng ta ngồi thiền thì chúng ta phải chấm dứt và xả thiền ngay lập tức hay không? Con nói đến đây là vì khi chúng ta ngồi thiền cảm thấy một cái gì hoặc một điều gì chẳng hạn.**

Bởi vì khi mà các bạn ngồi mà thấy cũng như là một luồng điển lạnh ê áp vô trong cơ thể, nhưng mà các bạn dùng được ý chí niệm Nam Mô A Di Đà Phật liên tục thì nó tan. Còn nếu mà các bạn chưa sử dụng được ý chí niệm Nam Mô A Di Đà Phật thì các bạn nên xả. Xả để làm gì?-Thở Chiếu-Minh, hít thở cho nó...bởi vì nó xâm chiếm vô lỗ chưn lông sau lưng của chúng ta hay là nó làm cái ngực cho chúng ta nặng, chúng ta nằm làm Pháp Luân (tức là Chiếu-Minh). Há! Hít thở cho nó khai thông cái trược khí ra thì chúng ta mới ngồi lại được. Bởi vì đó nó cũng vô cùng, tầng trược nó xâm chiếm vô cùng, cho nên chúng ta hiểu nó rồi; khi mà nó nhập vô vô cùng làm cho chúng ta nặng thì chúng ta nằm hít thở để giải nó ra. Chúng ta có pháp rõ ràng, cái Chiếu Minh là giải trược đó và làm cho cái tâm ổn định.

**244. Hồi xưa ở VN vào cái thời ông Ngô Đình Diệm thì bên Phật-giáo bị áp đảo nhiều, thì có một Hòa-thượng Thượng-tọa tuyệt thực và tự thiêu để mà phản đối và bảo vệ lại cái tôn giáo của mình. Thì thầy nghĩ đó là một điều đáng quí hay là sao hả thầy?**

Cái đó là làm về chánh trị, những vị tu sĩ đó làm chánh trị. Họ phản đối một cách bất bạo động là hy sinh, đó là cái đường lối chánh trị mà thôi. Còn tu ở đẳng nầy thì không có nghĩ vấn đề đó. Cái đó là thuộc về chánh trị thôi.

**Con hỏi vậy là tại vì ví dụ như; trường hợp bây giờ VN, cái môi trường đạo giáo nó chưa được phát triển nhiều. Lý do như vậy thầy qua đây, thì cũng chẳng phải vì chánh trị mà thầy có cái bước đường đi như vậy?**

Không phải, cái đạo pháp tôi không phải là không phát triển, phát triển rất mạnh. Bây giờ chỉ có cái pháp thiền nầy là phát triển rất mạnh tại VN bây giờ. Mọi người đều phát triển hết, đều không nói được, nghe nhiều cũng không nghe được, nói cũng không nói được thì chỉ có lo tu để giữ sức khỏe và ăn cũng không đủ no, chỉ nhờ thiền mà bảo vệ sức khỏe. Tại sao cái pháp nầy nó tràn lan nhiều là như thế nầy: nhờ trong trại cải tạo tập trung anh em sĩ quan đã thực hiện được và mạnh khỏe, khi ra về kêu gia đình hay là ngay trong trại cải tạo viết thư về kêu gia đình phải tu. Vì người ăn một ngày một buổi chỉ có một chén cơm, nhưng mà khi về thấy tươi tắn hơn những người ở ngoài. Khỏe tới vậy đó! Rất nhiều người khi mà được thả về tới trình diện với tôi: *"Không nhờ pháp nầy tôi chết rồi ông Tám. Tôi định cắn lưỡi, rồi nhờ anh Trung anh chỉ cho tôi, ngày nay tôi mới được khỏe như vầy. Tôi về tôi thăm ông Tám. Ông Tám coi tôi có tươi tắn không? Không giống người ở trong trại cải tạo, không có xanh xao vàng dọt nữa"*. Là nhờ sức khỏe là nó hít thanh khí điển. Cho nên thanh khí điển hóa sanh vạn vật, chớ không phải vạn vật hóa sanh thanh khí điển. Nhờ đó họ thức giác họ ngồi họ thiền, họ hít càng nhiều thì con người càng tươi. Nhờ cái thanh khí điển của Trời, ổng ăn của Trời chứ đâu có ăn của Đảng và nhà nước mà sợ, thấy chưa?

**Nhờ thầy cũng cảm hóa được...**

Có rất nhiều người tu. Và hiện tại những lời tôi nói và những cuốn băng đó đây cũng được đem về VN. Và cũng nhờ những người đó đem về để bà con được ổn định trong lúc ở trong vùng kinh tế mới rất đau khổ. Vì thấy mình bơ vơ, đâu có biết Thượng Đế ở đâu, có biết Trời ở đâu, nhưng mà chính trong họ mà họ không thấy. Rồi bây giờ họ thấy rõ ở trong họ, cho nên họ ngồi họ làm Pháp Luân rồi họ khỏe, họ đi làm ruộng họ cũng làm Pháp Luân, trong trại tập trung cũng kệ. Thành ra họ đua nhau họ tu cái pháp nầy rất nhiều, không ngày nào mà tôi không nhận được thư từ ở VN gửi qua. Những sự thắc mắc còn nhiều hơn các bạn ở đây hỏi,.. sự đói khổ... Và có nhiều người đi năm bảy lần rồi bây giờ nói: *"Tôi không đi nữa, tôi được cái pháp nầy tôi không đi nữa và tôi được khỏe mạnh hơn hồi trước"*. Nhất định họ hổng đi, họ viết thư cho những người gia đình tại đây; *"Bây giờ tôi cứ giữ cái pháp nầy thôi, tôi biết một ngày nào các bạn sẽ về VN gặp tôi, thì tôi không cần đi gặp các bạn"*. Có những lá thư viết như vậy!

**Thưa thầy, hy vọng phát triển cái pháp nầy để cho chế độ nó bớt hận thù, cởi mở hơn...**

Tôi thấy rằng; cái pháp nầy nó thực hiện ngay ở trong lúc tôi ở trong trại cải tạo cũng có nữa. Mấy chú mà bận áo vàng, thứ bảo vệ đó cũng đưa tên cho tôi tôi làm thơ để học, học nó mở trí. Thành ra tất cả đều học nơi tôi, hết bài nầy tôi làm tới bài khác. Nhưng mà tôi lấy cái đường lối của Hồ Chí Minh và Bác và Đảng tôi dẫn tiến về tâm linh. cho nên học rất hay. Nó nói: *"Trong chính trị không có dạy nổi như vậy! Bây giờ tụi con học của bác sướng quá, nhưng mà sáng con xin lỗi con kêu bác bằng anh bác đừng giận nha!"*. Bởi vì cái luật nó kêu bằng anh, nhưng mà tối nó kêu bằng bác. Cho nên nó thương tôi vô cùng.

**Tại sao nó bắt bác (thầy) nó bỏ vô nó giam?**

Nó, tôi đâu có giam, tôi được tự do tôi đi lúc nào đi, trong đó tôi được tự do, không có bị khóa cửa. Bị vì tụi nó là đệ tử của mình mà.

**Trong đó là ở chỗ nào?**

Ở trong chỗ trại cải tạo đó.

**Ở ngoài Bắc hay...?**

Không, ở Vũng Tàu. Họ thương tôi lắm, hết sức thương, tui đi về mà tụi nó khóc, bị vì hết bài học rồi. Tôi làm bài "thượng lục hạ bát" cho nó học.

**Lý do nào nó bắt bác (thầy) nó bỏ vô trại cải tạo?**

Bởi vì tôi đi...kỳ đó là gia đình có một người bạn, y khủng hoảng tinh thần. Y làm hãng sơn, y khủng hoảng tinh thần y cứ nắm 6 viên thuốc tới hù gia đình tôi nói: *"Nếu mà ông Tám hổng đi với tôi, hổng dẫn tôi đi ra nước ngoài thì tôi uống 6 viên nầy tôi tự tử"*. Mà sau gia đình kêu tôi thôi tìm đường đi đi, tôi mới tìm được đường dây đi, rồi y mới tìm ông chủ ghe đó y hỏi, nói: *"Tôi muốn đem ông Tám với gia đình ông Tám đi, anh chấp nhận không, tôi trả tiền?"*. Thì ông đó ổng hứa là chiều mấy giờ xuống gặp. Chưa có đi, xuống gặp rồi tụi nó làm mánh lới rồi nó bắt. Nói là: "Tôi trước sau cũng bị bắt, bị vì tôi làm cho Mỹ mà". Trước sau, thành ra tôi sắm sẵn hai bộ đồ đen đi cải tạo. Vô sao nó

nói: *"Ông biết trước đi cải tạo sao ông sắm đồ đen?"*-Tôi nói: "Chế độ nầy không cải tạo làm sao sống với mấy anh được, phải hôn? Phải cải tạo chớ, tụi tôi bơ sữa mà, bây giờ phải cải tạo"._Nói: *"Anh biết vậy?"*- "Thì đường lối của anh vậy thôi, phải hôn?"_ *"Rồi bây giờ anh tính sao đây? Anh có sợ bị cải tạo lâu không?"*-Tôi nói: "Tôi không sợ, bị vì tôi vô đây tôi cứu được người ta, mà anh cho tôi ở đây 3 năm đi, anh nuôi tôi 3 năm đi". Bởi là vì ngày nào tôi cũng trị hai cái clinic (trạm y tế) mà; một clinic cho phạm nhơn, một clinic cho đồng bào. Đâu có thằng tù nào ở thế giới nầy mà được đi trị bịnh cho đồng bào đâu? Chỉ có mình tôi thôi! Bởi vì người ta đánh lộn hay là người ta ăn cắp đồ để người ta được ở tù vô gặp ông tám trị bịnh mà. Thì tự nhiên nó phải mở thêm một cái clinic bên ngoài. Một giờ rưỡi chiều tôi phải trị bịnh cho đồng bào, còn sớm mơ thì 8 giờ tới 12 giờ tôi trị cho phạm nhân. Cái đó là nguy hại lắm, có thể đem tin tức ra ngoài, nhưng mà tôi được vậy, và tôi đi về tôi có cái bằng cấp đàng hoàng. Nó cấp tôi cái bằng cấp đàng hoàng, chứng nhận tôi có khả năng trị bịnh. Bởi vì cái trại đó giao hết cho tôi mà; chết sống trong tay tôi, tôi chỉ có mấy cây kim thôi. Cho nên đi soành soạch cả ngày cả đêm 12 giờ khuya nó kêu, giờ nào nó cũng hành tôi được hết. Những người châm cứu, những người mà ở trong cái nhà giam 12 giờ trưa rồi nó chết, xác chết cứ kéo ra đem sắp hàng trước mặt tôi, giờ ăn cơm tôi nó sắp hàng trước mặt nó trị. Trị cho chú nào chú nấy tỉnh lại, như: ông chủ nhà hàng Bát-đạt, những nhà giàu không, sĩ quan lớn không nằm ở đó tôi trị tỉnh lại rồi mới cho đi tắm, tắm rồi chút nữa cũng giam vô, mai đúng 11 giờ cũng chết lại. Ngộp quá nó phải chết, thì tôi có mấy cây kim mà trị mấy ổng. Rồi bây giờ mấy ổng ra đây cũng gặp ở Dallas. Có chú hồi nào giờ nó ghiền rượu ghê lắm, nó chỉ uống Hennessy không hà. Chỉ tôi mới có quyền đem rượu vô trong trại, bởi vì tôi lấy rượu thuốc, gửi cho ông Tám bằng rượu thuốc mà trong đó là Hennessy. Mấy ông trên rừng đâu có biết, rượu đế nó mới là rượu, Hennessy ngọt ngọt nó nói đây rượu thuốc. Rồi đem vô, tôi nói: "Cái ông đó ổng bị mở bao tim, hổng có thả ổng ra tôi trị hổng hết được". Đem vô, tôi nói: "Cho mầy uống chút thuốc nầy nè". Nó uống ly Hennessy cái nó: *"Cha, hết bịnh rồi, ông bác sĩ hay quá!"*. Mà nó là bạn thân của mình; *"Ông bác sĩ sao mà ông hay quá! Mai ông cho tôi ra, nếu tôi hổng uống thuốc nầy chắc tôi chết quá!"*. Nó ở bên Texas bên Dallas, cười chết! Thì anh thấy là họ tin tưởng tôi lắm, họ mới được cho như vậy. Thì những ông ban ông đồ, nghĩa là 12 ông ban đồ, những thương gia đồ đi theo tôi để cấy cái vườn thuốc Nam của tôi đó. Vườn thuốc Nam của tôi toàn là cỏ tầm bậy tầm bạ, tôi bắt trồng có thứ tự, rồi tôi phơi khô tôi nấu nước cho uống. Ngừa bịnh thay vì xảy ra bịnh, mỗi ngày mỗi chú uống một lít nước của tôi, mà uống đâu hết bịnh đó, phải không tin chúng tôi không? Tôi đâu phải là một người bác sĩ, y sĩ hồi xưa, tôi chỉ là người tu thôi, nhưng mà vô trong đó tôi nẩy nở, tôi nói: "Các bạn đi ra đồng rồi đem cây cỏ về cho tôi. Tôi lấy cái lưỡi tôi thử rồi tôi sẽ cứu các bạn". Chua tôi để ra chua mà mặn để ra mặn, rồi để tôi chia hết trọi; những cái loại đó rồi đem phơ khô nấu. Bịnh lậu mà tôi còn trị được mà! Ở VN anh biết cái bông mười giờ không? Mười giờ nó nở bông đỏ anh biết không? Đó là một thần dược đó! Tôi bí rồi tôi không thấy làm sao tôi lấy nó rồi đem nấu, nấu rồi tôi đổ xác nó, sáng cái tôi thấy nó mạnh lại. Đó, cái sinh tố nó quá mạnh, nguồn sinh lực nó quá mạnh, tôi mới lấy cái đó tôi giã và tôi vắt nước, mà trong lúc đó là ăn cá với một ông bác sĩ của bên Việt-cộng nói rằng:_ *"Bịnh vi trùng mà anh có thể trị hết trong nầy được, tôi bỏ cái nghề của tôi"*-Tôi nói: "Anh chắc chắn là anh bỏ nghề rồi. Tôi chỉ có mấy cây kim tôi châm lỗ tai, tôi cho nó uống nước là hết"._*"Nước gì?"*.-"Nước gì thây kệ tôi, nghĩa là làm sao tôi trị, tôi có cái vườn thuốc Nam tôi trị". Sau hết!- "Tôi cạnh tranh với anh mà tôi trị hết. Anh không có Pi-li-si-lin (thuốc trụ-sinh) anh chịu rồi phải hôn? Bây giờ tôi trị". Anh đó là anh Linh (Luân?) hồi trước ảnh làm cho Đại-Hàn đó, mà hổng biết bây giờ ra chưa? Nghĩa là ma-gio (dược sĩ, y tá?) mà bây giờ nó phong cho bác sĩ, phải hôn? Rồi y nói:_ *"Không thể, ông Tám nói tôi không thể tin được"*.-Tôi nói: "Để rồi anh coi, bây giờ anh đưa bốn thằng đó cho tôi, giam riêng đi". Tôi trị đâu có hai tuần lễ, rồi ảnh vô ảnh kiểm soát nói:_ *"Còn chảy mủ nữa hết?"*.-"Hết rồi, không có nữa". À! Lúc đó bắt đầu học đó._ *"Thôi bây giờ cho tôi học. Chép, ông nói gì tôi chép nấy"*. Mà anh đó thiệt có tâm, ảnh một người rất có chí và anh nghiên cứu rất kỹ càng và thực hiện cái pháp châm cứu phối hợp với thuốc Tây mà anh đã có kinh nghiệm. Mà anh đó mà sau nầy ra đây đi trị bịnh là tương lai lắm. Kỹ lắm, người của ảnh kỹ lắm, ảnh mới phục tôi, chớ không phải dễ gì. Chính bản thân của ảnh đi nhậu về đau mà tôi châm có mấy mũi kim là êm liền. Ảnh nói:_ *"Mai là học chớ hổng có bỏ nữa"*. Cho nên cái pháp công phu ở đây là thực hiện về châm cứu. Hồi nào giờ nhiều bạn ở VN đã biết tôi đâu có châm cứu, mà nhờ cái Soi-Hồn, cái Pháp-Luân, Thiền-Định để minh cảm cái ngũ hành sanh khắc của trong cái cơ tạng. Mà trong lúc đó thì mọi người đi học châm cứu, đi tới tôi nghe ông thầy châm cứu ổng giảng, ổng giảng tôi giảng trở luận lại. Thì mọi người nghe, mà ổng giảng người ta buồn ngủ, rồi tôi giảng trở luận lại cho y nghe rồi cái y nói: *"Thì tôi đã kiếm ông 10 năm nay rồi, rồi bây giờ ông cho tôi quy y để tu"*. Bây giờ ổng ở Pháp á.

**Nghĩa là thầy tự nhiên mà ngộ cái phương pháp châm cứu, chớ không học của ai hết cả. Không có sách nào hết?**

Ngộ. Không có sách chớ! Có sách là lúc ổng giảng đó. Ổng giảng ra thì tôi ngộ...ngộ trong căn bản của ngũ hành, mà trong lúc ổng giảng u ơ ú ớ ngũ hành hổng biết sao; sanh là sao, khắc là sao, tôi mới giảng sanh khắc cho ổng nghe. Mà tại sao sanh ra bịnh tôi giảng luôn. Cho nên sách còn thiếu. Tôi trị khác, có tuần là tôi trị bịnh rồi. Ăn đi học tuần trị bịnh rồi cái vô bị ở tù luôn trong đó, rồi làm y sĩ trưởng luôn. Mà chỉ có mấy cây kia à, mà cây kim của tôi đâu phải là kim bằng ấy, tôi lấy cái dây telephone; cái dây cứng dây mềm, tôi lấy dây cứng tôi làm cây kim, có cây một thôi. À, mà nó nói: *"Không có cho anh ngồi trị lâu, chỉ trị chút thôi à"*. À, rồi tôi mới trị cái thằng câm với tê bại mà tôi trị nó, rồi tôi...có hai tuần lễ mà nó bò lết được. Và sau nầy nó đi được, nó mới cho tôi trị hết toàn trại, Cái thứ thanh niên thành ông già hết, lết hết